

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 83

Dimecres, 17 de juny de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 58, primera reunió

Í N D E X

Elecció

del secretari/ària quart/a de la Mesa

Proposició de llei

reguladora de la publicitat dinàmica (presa en consideració)

Proposició de llei

per la qual es regula la publicitat dinàmica a Catalunya (presa en consideració)

Proposició de llei

de creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats Detectades en el Consorci de Promoció Turística de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la formació ocupacional

Interpellació

al Consell Executiu sobre la formació ocupacional

Interpellació

al Consell Executiu sobre la formació ocupacional

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política general de formació ocupacional a Catalunya

Preguntes

Interpellació

al Consell Executiu sobre la llei reguladora de les inspeccions i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/1994, del 16 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de les lleis 12/1983, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'organització general de l'Institut Català de la Salut per a garantir l'eficàcia de les prestacions sanitàries

→

MT

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'habitatge

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política teatral de Catalunya, especialment pel que fa referència a les orientacions donades al Teatre Nacional de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català

Interpellació

al Consell Executiu sobre les finances de la Generalitat

S U M A R I

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i un minut.

- **1. Elecció del secretari/ària quart/a de la Mesa** (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:17)
Votació: és elegit el Sr. Roc Fuentes i Navarro per 87 vots. 5732
- **2. Presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de la publicitat dinàmica** (Tram. 202-00104/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (10:34)
Presentació: Sra. De Madre Ortega (S). 5732
- **3. Presa en consideració de la Proposició de llei per la qual es regula la publicitat dinàmica a Catalunya** (Tram. 202-00107/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (10:46)
Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC). 5734
Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 5736
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet. 5736
Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés. 5736
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Seratusell i Sitjes. 5737
La Sra. De Madre Ortega (S) i el Sr. Ridao i Martín (ERC) intervenen per retirar les proposicions de llei. 5739
- **4. Presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya** (Tram. 202-00110/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (11:16)
Presentació: Sr. Fabregat i Vidal (P). 5739
Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 5740
Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ausàs i Coll. 5741
El Sr. Curto i Casadó (P) i el Sr. Ausàs i Coll (ERC) intervenen per contradiccions. 5743
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Gimeno i Sanz. 5743
El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.
Posició del G. Socialista: Sr. Vilalta i Oliva. 5744
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Micaló i Aliu. 5745
El Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV) intervé per contradiccions. 5746
Votació (12:05): rebutjada per 12 vots a favor, 52 en contra i 49 abstencions. 5746
- **5. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats Detectades en el Consorci de Promoció Turística de Catalunya** (Tram. 252-00022/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (12:04)
Presentació: Sr. Clofent i Rosique (S). 5747
Presentació: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 5748
Presentació: Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV). 5749
Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 5749
Posició del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó. 5750
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo. 5751
Votació (12:42): rebutjada per 50 vots a favor, 56 en contra i 16 abstencions. 5752
- **6. Interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional** (Tram. 301-00076/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (12:42)
Formulació: Sr. Huguet i Biosca (ERC). 5753
El president es reincorpora al seu lloc.
- **7. Interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional** (Tram. 301-00077/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (12:54)
Formulació: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV). 5754
- **8. Interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional** (Tram. 301-00078/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (13:04)
Formulació: Sr. Rañé i Blasco (S). 5756

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de formació ocupacional a Catalunya (Tram. 301-00079/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (13:15)

<i>Formulació:</i> Sr. Oleart i Comellas (P).	5757
<i>Resposta conjunta:</i> conseller de Treball.	5759
<i>Rèplica:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	5764
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Treball.	5765
<i>Rèplica:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	5765
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Treball.	5766
<i>El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) i el conseller de Treball intervenen per contradiccions.</i>	5767
<i>Rèplica:</i> Sr. Rañé i Blasco (S).	5768
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Treball.	5769
<i>El Sr. Vilalta i Oliva (S) intervé per al·lusions.</i>	5770
<i>El Sr. Rañé i Blasco (S) intervé per contradiccions.</i>	5770
<i>Rèplica:</i> Sr. Oleart i Comellas (P).	5770
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Treball.	5771

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i tres minuts.

10. Preguntes (Punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.) (16:33)

Pregunta al president de la Generalitat sobre les infraestructures de transport a Catalunya (Tram. 317-00517/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	5772
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	5772
<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	5772
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	5772

Pregunta al president de la Generalitat sobre el suport a iniciatives legislatives que permetin la participació de les federacions esportives catalanes en competicions internacionals (Tram. 317-00518/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	5773
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	5773
<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	5773
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	5773

Pregunta al president de la Generalitat sobre els criteris emprats pel Departament de Treball en la concessió de subvencions destinades a la formació ocupacional (Tram. 317-00523/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	5774
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	5774

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'evolució de l'ensenyament a Catalunya de l'any 1981 ençà (Tram. 317-00524/05)

<i>Formulació:</i> Sra. Sanabra i Vilarroya (CiU).	5775
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	5775
<i>La Sra. Sanabra i Vilarroya (CiU) intervé per agraïments.</i>	5776

Pregunta al president de la Generalitat sobre el nombre de contractes de formació professional fet per fundacions i empreses relacionades amb Unió Democràtica de Catalunya (UDC) (Tram. 317-00529/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	5776
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	5776
<i>Repregunta:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	5777
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	5777
<i>El Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per al·lusions.</i>	5778

Pregunta al president de la Generalitat sobre la igualtat de tracte a les empreses que accedeixin a les línies de crèdit del Pacte per l'Ocupació a Catalunya entre 1998 i l'any 2000 (Tram. 317-00531/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	5778
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	5778

	<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	5778
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	5778
—	Preguntes al Consell Executiu sobre l'aprovació de la Carta municipal de Barcelona (Tram. 310-00436/05), sobre la Carta municipal de Barcelona i la Llei de les grans ciutats espanyoles (Tram. 310-00437/05) i sobre les despeses de capitalitat de Barcelona (Tram. 310-00438/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Morera i Tanyà (M).	5779
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	5779
	<i>Repregunta:</i> Sr. Morera i Tanyà (M).	5779
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	5780
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les inversions fetes des de l'any 1988 pel Departament de Benestar Social en l'àmbit de la gent gran a l'Hospitalet de Llobregat (Tram. 310-00443/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Borràs i Solé (CiU).	5781
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	5781
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació de les forces policiaques que actuen a Catalunya contra les persones que han donat suport als «okupes» desallotjats a l'Hospitalet de Llobregat i a Barcelona (Tram. 310-00393/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	5781
	<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	5781
	<i>Repregunta:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	5782
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Governació.	5782
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra en la missa funeral per a l'exconseller de Justícia, senyor Ignasi de Gispert (Tram. 310-00433/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Escartín i Sánchez (P).	5782
	<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	5783
	<i>Rèplica:</i> Sr. Escartín i Sánchez (P).	5783
—	Alteració de l'ordre del dia	
	<i>El vicepresident primer proposa que el punt onzè sigui substanciat tot seguit, i el setzè a continuació del dotzè. S'aprova per assentiment.</i>	5783
—	11. Interpellació al Consell Executiu sobre la llei reguladora de les inspeccions i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/1994, del 16 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de les lleis 12/1983, 25/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials (Tram. 300-00217/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (17:35)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	5783
	<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	5785
	<i>Rèplica:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	5786
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	5787
—	12. Interpellació al Consell Executiu sobre l'organització general de l'Institut Català de la Salut per a garantir l'eficàcia de les prestacions sanitàries (Tram. 300-00200/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (18:07)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	5788
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	5789
	<i>Rèplica:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	5790
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	5791
—	Alteració de l'ordre del dia	
	<i>El vicepresident segon proposa que el punt vintè sigui la primera Moció que se substanciï. S'aprova per assentiment.</i>	5792

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (Tram. 300-00228/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (18:38)	
<i>Formulació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	5792
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	5794
<i>Rèplica:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	5795
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	5796
14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral a Catalunya, especialment pel que fa referència a les orientacions donades al Teatre Nacional de Catalunya (Tram. 300-00383/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (19:09)	
<i>Formulació:</i> Sr. Francàs i Porti (P).	5797
<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	5798
<i>Rèplica:</i> Sr. Francàs i Porti (P).	5800
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Cultura.	5801
15. Interpellació al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català (Tram. 300-00166/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (19:37)	
<i>Formulació:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	5802
<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	5803
<i>Rèplica:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	5805
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Cultura.	5806
Modificació de l'ordre del dia	
<i>El vicepresident primer anuncia la posposició del punt quinzè.</i>	5806
La sessió se suspèn a les vuit del vespre i set minuts i es reprèn a les vuit i dotze minuts.	
16. Interpellació al Consell Executiu sobre les finances de la Generalitat (Tram. 300-00390/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (20:13)	
<i>Formulació:</i> Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV).	5806
<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	5808
<i>Rèplica:</i> Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV).	5809
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Economia i Finances.	5810
La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i deu minuts.	

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 58.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Elecció del secretari/ària quart/a de la Mesa.
2. Proposició de llei reguladora de la publicitat dinàmica. Tram. 202-00104/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
3. Proposició de llei per la qual es regula la publicitat dinàmica a Catalunya. Tram. 202-00107/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
4. Proposició de llei de creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya. Tram. 202-00110/05. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració.
5. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats Detectades en el Consorci de Promoció Turística de Catalunya. Tram. 252-00022/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.
6. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la formació ocupacional. Tram. 301-00076/05. Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
7. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la formació ocupacional. Tram. 301-00077/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.
8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la formació ocupacional. Tram. 301-00079/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
9. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política general de formació ocupacional a Catalunya. Tram. 301-00078/05. Sr. Ignasi Oleart i Comellas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.
10. Interpellació al Consell Executiu sobre l'organització general de l'Institut Català de la Salut per a garantir l'eficàcia de les prestacions sanitàries. Tram. 300-00200/05. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
11. Interpellació al Consell Executiu sobre la llei reguladora de les inspeccions i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/1994, del 16 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de les lleis 12/1983, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials. Tram. 300-00217/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge. Tram. 300-00228/05. Sr. Manuel Nadal i Farreras, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral de Catalunya, especialment pel que fa referència a les orientacions donades al Teatre Nacional de Catalunya. Tram. 300-00383/05. Sr. Josep Maria Francàs i Porti, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.
14. Interpellació al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català. Tram. 300-00166/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
15. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut. Tram. 300-00324/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Mixt. Substanciació.
16. Interpellació al Consell Executiu sobre les finances de la Generalitat. Tram. 300-00390/05. Sr. Joaquim Novella i Izquierdo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.
17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a la situació econòmicofinancera de la Generalitat. Tram. 302-00183/05. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el futur dels fons estructurals de cohesió de la Unió Europea. Tram. 302-00184/05. Sr. Daniel Terradellas i Redon, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat. Tram. 302-00185/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la gent gran a Catalunya. Tram. 302-00186/05. Sr. Xavier Bosch i Garcia, del Grup Mixt. Debat i votació.
21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'acció política i de govern en relació amb el règim local i la situació dels ajuntaments. Tram. 302-00187/05. Sr. Josep Mir i Bagó, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.
22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmicofinancera de la Generalitat de Catalunya. Tram. 302-00188/05. Sra. Imma Mayol i Beltran, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.
23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'atenció primària de salut a Catalunya. Tram. 302-00189/05. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.
24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa al professorat no universitari. Tram. 302-00190/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.
25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general per a combatre els mal-

5732

tractaments a Catalunya. Tram. 302-00191/05. Sra. Maria Dolors Nadal i Aymerich, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

26. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple, que serà distribuïda immediatament. Les esmentades preguntes, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Elecció del secretari/ària quart/a de la Mesa

El primer punt de l'ordre del dia és l'elecció del secretari o secretària quart/quarta de la Mesa d'aquest Parlament. A conseqüència de la dimissió de la secretària quarta de la Mesa del Parlament, correspon l'elecció d'un nou secretari o secretària. D'acord amb l'article 32.3, l'elecció es farà mitjançant paperetes, en què s'escriurà un sol nom, i sortirà elegit el que obtingui més nombre de vots. D'acord amb l'article 81 del Reglament, un secretari anomenarà les senyores diputades i els senyors diputats per ordre alfabètic perquè dipositin llur papereta en l'urna.

Procedirem a la lectura del nom dels diputats perquè aquests puguin exercir el sufragi. Senyor secretari primer de la Mesa, comenci la lectura dels noms, i que els diputats s'acostin a l'urna amb la seva papereta.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. Observar també, si m'ho permet el senyor president, que el sol nom ha de ser del mateix Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ja que és l'únic que el pot substituir. Per tant, qualsevol nom d'un altre grup no serà vàlid.

(El secretari primer i, després, el secretari segon criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

(El secretari segon crida per ordre alfabètic els membres del Consell Executiu perquè votin.)

(El secretari segon crida, un per un, els membres de la Mesa perquè votin.)

El president

Moltes gràcies.

Iniciem l'escrutini. Prego als secretaris que prestin atenció als vots que es van donant. Comencem.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, prego que guardin silenci i ocupin els seus escons.

El resultat de la votació ha sigut el següent: el senyor Roc Fuentes, 87 vots, 3 vots en blanc i 1 vot nul.

Queda, per tant, elegit secretari quart de la Mesa del Parlament el senyor Roc Fuentes al qual prego que ocupi el seu lloc en aquesta Mesa, en aquesta presidència.

(Aplaudiments.)

Proposició de llei reguladora de la publicitat dinàmica (presa en consideració)

Continuem el Ple. El segon punt de l'ordre del dia és debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de la publicitat dinàmica, presentada pel Grup Socialista, i com que així mateix hi ha una segona presa en consideració de la Proposició de llei per la qual es regula la publicitat dinàmica a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, procedirem a la tramitació conjunta de les dues proposicions de llei.

En primer lloc, per presentar-la té la paraula pel Grup Socialista la diputada senyora Manuela De Madre, per un temps màxim de quinze minuts.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que ni els quinze minuts utilitzaré per a la defensa d'aquesta Proposició de llei. Tal com diu l'exposició de motius, aquesta és una llei que pretén regular la publicitat dinàmica arreu de Catalunya. Tots vostès, senyors i senyores diputades, coneixen que la publicitat forma part de la societat contemporània i que es manifesta a través de diferents modalitats; sobretot quan l'economia es basa en una activitat de prestació de serveis de tota mena, necessita i fa servir les més diverses i imaginatives formes de publicitat, entre les quals cal mencionar aquesta, l'anomenada publicitat dinàmica.

Aquesta és una classe de publicitat que es fonamenta en el contacte directe dels agents publicitaris amb els possibles usuaris, en la utilització preferent de zones de domini públic, vies i espais lliures o de concurrència pública i zones privades de concurrència pública.

Aquesta activitat implica connotacions específiques que comporten la necessitat d'un tractament propi i separat de la regulació general de la publicitat. No és tampoc, per tant, una proposició de llei en contra de la publicitat sinó de la seva regulació. Hem de considerar entre les connotacions negatives de la publicitat dinàmica la incidència que comporta per al medi ambient, la influència sobre la lliure circulació de carrers i espais públics, l'impacte sobre el dret al descans i a l'oci sense molèsties, i sobre la imatge turística i de les zones turístiques.

També comporta connotacions positives, com ara la importància que té com a suport de determinades activitats econòmiques, sobretot en zones turístiques, la idoneïtat per a la promoció d'activitats puntuals de caràcter temporal o de recolzament d'objectius d'interès general.

Per tot això, la regulació d'aquesta matèria ha de ser restrictiva i ha de reforçar les mesures de control alhora que les correctores, sancionadores i reparadores. Per tal que prevalgui l'interès general sobre els interessos particulars, la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en mèrits de l'article 9.30 de l'Estatut d'autonomia i d'altres, però també les administracions locals poden exercir funcions sobre la matèria en virtut del que els confereix la legislació municipal, també algunes lleis de caràcter estatal i també les autonòmiques específiques en els diversos àmbits.

Què diferencia la publicitat dinàmica de la publicitat convencional? La publicitat dinàmica implica un contacte directe i actiu de qui la fa, habitualment empreses, amb els possibles clients i usuaris, sempre persones i ciutadans. Un contacte que, sense perjudicar si després interessarà o beneficiarà el ciutadà, no és buscat ni sol·licitat per ell o per ella. En la publicitat convencional, en canvi, és el ciutadà qui busca la publicitat, d'una manera més o menys activa, encara que sigui mirant els anuncis però, en tot cas, se'n pot desvincular ràpidament si ho decideix.

Des d'aquesta perspectiva, la publicitat dinàmica té un risc d'intromissió en la llibertat individual o en la intimitat i, si més no, si més no provoca molèsties innecessàries als ciutadans d'arreu de Catalunya. Vostès saben, senyores i senyors diputats, que la qualitat de vida de la població ve determinada en bona mesura també per la qualitat ambiental de l'entorn on es desenvolupa la seva activitat, des de la privacitat de l'habitatge als espais públics, on es desenvolupa gran part de la seva vida social.

La publicitat dinàmica té un important impacte sobre aquests espais públics i privats on el ciutadà, per tant, desenvolupa la seva vida. Des de les trucades telefòniques, la publicitat a la bústia, a la porta del carrer, la megafonia dels cotxes que circulen pels carrers, dels cotxes en circulació o també aparcats en els carrers. Quantes vegades hem trobat quantitat de paper i publicitat que el que fem és llençar immediatament perquè no ens interessa?

És per aquest doble motiu del risc d'intromissió en la llibertat personal i l'impacte sobre l'entorn que cal regular restrictivament aquesta matèria. També en la publicitat dinàmica cal garantir la compatibilitat entre la necessària funció informativa per als consumidors i el seu efecte dinamitzador sobre l'economia i el respecte per la qualitat personal de vida, i també la qualitat de vida col·lectiva.

La present Proposició de llei pretén regular, com s'ha dit, aquest tipus de publicitat: la publicitat manual, el repartiment domiciliari, la que es fa mitjançant vehicles, la publicitat oral, la telemàtica... També limitar aquest tipus de publicitat tenint en compte el respecte a la dignitat de la persona, impedir la vulneració dels valors i drets reconeguts a la Constitució i, especialment, els relatius a la infància, la joventut i la dona.

Hi han alguns requisits que també en aquesta Proposició s'assenyalen, relatius a la protecció del medi; per exemple: creiem que cal regular el material imprès en la publicitat dinàmica, que considerem que preferent-

ment ha de ser paper reciclat, i, a més a més, considerem que s'hauria o hauria de contemplar, aquest tipus de paper, la llegenda que aconselli dipositar-ho després en contenidors de recollida selectiva. Creiem que s'han de limitar les zones i l'horari de l'activitat. Creiem que s'han d'establir algunes prohibicions, per exemple d'aquelles que es desenvolupen en platges. Creiem que cal regular molt especialment aquesta activitat en passos de vianants o en els accessos i invasió de la calçada, creiem també que s'han d'establir mesures correctores, tal com diu la present Proposició de llei, per tal d'evitar la brutícia a la zona de l'activitat publicitària.

Hi han ajuntaments, hi han municipis de Catalunya, que a través de les seves ordenances municipals han intentat regular alguna d'aquestes activitats, però en canvi hi ha un buit legal, al nostre parer, que deixa en certa manera..., que fa que tinguem indefensió a l'hora de perseguir el no-compliment d'aquestes ordenances municipals i, per tant, us parlo també des de la necessitat, és a dir, com a persona que té un lligam quotidià a la seva activitat també d'alcaldeessa d'un municipi important de Catalunya.

Per tant, aquesta Proposició de llei neix de la necessitat de regular-ho, però molt especialment també –vull que els senyors i les senyores diputades ho tinguin en compte– dels problemes que hem hagut de patir no només en el meu Ajuntament sinó que en sé d'altres que han hagut de patir situacions d'aquest tipus.

Tothom sap que la potestat sancionadora dels municipis de fet és tan antiga com la seva existència, però també és cert que des que es va aprovar la Constitució espanyola l'any 78, en el seu article 25, aquesta potestat sancionadora s'ha vist substancialment reduïda per raó de l'aplicació estricta del requisit de la tipificació legal de la infracció. Aquesta aplicació estricta ha suposat un desapoderament real de la capacitat de regulació dels municipis, de les seves relacions de convivència. S'ha trencat així, en defensa del principi de legalitat i de tipicitat de les infraccions, una línia de continuïtat històrica de les facultats sancionadores dels municipis.

Aquesta situació fa necessària que es reconegui que són els ajuntaments, les administracions públiques que han d'intervenir en primera instància en el conjunt de les relacions que podrien anomenar-se de convivència ciutadana o cívica. És a dir, si la Llei de bases de règim local, si la Llei municipal de Catalunya assenyalava que els municipis hem de gestionar els interessos de la vida ciutadana, en el sentit d'establir i de perseguir i de fer complir la disciplina urbanística, la protecció del medi ambient, la salubritat pública, la neteja viària i la recollida i tractament de residus, se'ls ha de donar la possibilitat, a aquests ajuntaments, per tant, s'ha de fer una llei sectorial que possibiliti la persecució d'aquests delictes per part dels municipis que ho vulguin fer, que crec que seran tots els municipis d'arreu del nostre país.

Hem treballat... També, senyores i senyors diputats, vull que quedi clar que aquesta presentació, aquesta defensa del Projecte de llei ve precedida d'una feina conjunta, d'una sèrie de diputats que hem fet més d'una reunió per tal de consensuar una proposta de llei, una proposició de llei que solucioni aquest problema: la

5734

possibilitat de perseguir i alhora també la possibilitat de fer pagar a aquells que no compleixen les normatives de convivència ciutadana, que embruten les façanes, els arbres, les papereres, els bancs —«Vendo piso», «Es ven pis», «Venc cotxe»...—, que anuncien a través de la cartelleria tot tipus d'oferta i ho fan de manera indiscriminada, a pesar de la regulació a través d'ordenança de les façanes privades i públiques, dels béns públics, que són patrimoni de tots els ciutadans dels seus municipis, i als quals no tenim després la facultat i la possibilitat de cobrar de manera subsidiària el cost de la neteja que després les pròpies brigades municipals han de fer.

Per tant, creiem que aquesta Llei és necessària. Com us deia, s'hi ha treballat conjuntament des de fa algunes setmanes. Estem esperant, i espero, la intervenció dels grups i molt especialment la del senyor Josep Serratell, en nom del Grup que dona suport al Govern, per tal de saber quina serà aquesta intervenció i quina oferta podrà fer per tal de consensuar i per tal que es treballi de manera consensuada, com deia, per cobrir un buit legal que faci possible que el conjunt de Catalunya i el conjunt dels municipis puguin protegir preventivament alguns drets individuals i col·lectius dels ciutadans que afavoriran, sens dubte, la qualitat de vida de tots ells i, per tant, de tots els nostres municipis.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Proposició de llei per la qual es regula la publicitat dinàmica a Catalunya (presa en consideració)

Per exposar la seva consideració de la Proposició de llei, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'article 9.30 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya atribueix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de publicitat, i, al mateix temps, l'any 83 el Decret 8/83, del 24 de gener, va venir a atribuir al Departament —ara— d'Indústria, Comerç, Consum i Turisme les competències traspassades en matèria de publicitat; evidentment, tot això sens perjudici, lògicament, de les competències dels ajuntaments, dels ens locals, totes elles vinculades molt estretament a les facultats que els confereix la legislació de règim local, especialment pel que fa a l'ús d'espais de domini públic.

Aquest, per tant, doncs, senyories, és el títol i el dret que habiliten aquesta cambra, aquest Parlament, com abans ho ha fet, per exemple, el Govern balear, a través d'una llei a la qual aquesta Proposició de llei, i també, em fa l'efecte, la del Grup Socialista, deuen molt..., una habilitació i una facultat, hi insisteixo, perquè aquest Parlament pugui legislar en un camp tan important com el de la publicitat; un fenomen —com s'ha dit— de comunicació modern, actual, que s'utilitza en l'activitat eco-

nòmica i comercial, i, per tant, com una forma d'estímul i de promoció tant de la contractació de productes i serveis com per a la difusió de missatges socials, però també polítics i culturals alhora. Però és sabut que aquest fenomen, el de la publicitat, es manifesta a través de les formes més diverses i imaginatives, cada dia més atrevides, formes o conductes manuals, orals, a través del repartiment a domicili, a través de cartells, a través d'«enganxines», amb l'ús de vehicles a motor, telemàticament... És l'anomenada «publicitat dinàmica» que proporciona el títol a aquesta Proposició de llei.

Una publicitat que, com s'ha dit també, incorpora molts elements positius des del punt de vista, com —ho repetixo— he dit, de l'estímul de l'activitat econòmica, però també, alhora, comporta alguns elements negatius, de risc, sobretot pel que fa a l'ordre públic, pel que fa a la preservació del medi ambient, pel que fa també al dret a la lliure circulació de les persones per la via pública, pel que fa al descans i al lleure de les persones; només cal pensar, per exemple, en la megafonia d'alguns vehicles que passen pel carrer anunciant els productes que estan en venda, en ambulància. Fins i tot pot comportar riscos per a la integritat física de les persones; i només cal recordar aquí l'anunci famós del Fashion Café, del carrer Aragó, que, encara que s'hagi demostrat o s'hagi determinat que la causa del sinistre o l'accident que va costar la vida a una nena no era ben bé aquest anunci, ho podria haver estat perfectament, i això és una conseqüència, també, d'aquest tipus de publicitat dinàmica, agressiva, que avui està a la via pública, està als nostres carrers i places.

Per tant, la publicitat que es fa avui dia —o, millor dit, el seu ús i el seu abús— incorpora també seriosos, també, interrogants sobre la utilització més convenient dels espais públics, de les zones de domini públic; per exemple, en els anuncis urbans. Dèiem el cas del Fashion Café, al carrer Aragó, però podríem citar perfectament també la utilització de les zones de domini públic maritimoterrestre, com les platges, o, per exemple, també, en algunes autopistes o carreteres, aquells famosos toros d'Osborne, o altres elements de publicitat. Incorpora també elements sobre la garantia del ple respecte a la normativa sectorial en determinats productes, béns i serveis. I, alhora, també incorpora seriosos interrogants i incògnites pel que fa a la dignitat de la mateixa persona, perquè, com tots sabem, determinats tipus de publicitat ofensiva, sexista, instrumentalitzant indegudament els animals..., i, per tant, aquí cal posar fre i cal, per tant, disciplinar, orientar i regular aquest sector.

D'aquí que sigui molt important, senyories, l'adopció d'un marc legal específic, diferenciat de la regulació general de la publicitat, i, per fer-ho, com vostès hauran vist en la part dispositiva o en l'articulat de la Proposició de llei, els grups proposants no estalviem en la seva redacció ni la inclusió de prohibicions, ni de condicionants, ni tan sols, eventualment, d'un règim sancionador.

Pel que fa a les prohibicions de publicitat, m'agradaria destacar, per exemple —ja ho he dit, però hi vull insistir, hi vull retornar—, el cas de les platges i les zones de

domini públic maritimoterrestre, que és un sector que entenem que cal ordenar i que cal redreçar en alguns espais, especialment les zones turístiques, perquè en alguns moments tots tenim la sensació que s'està oferint una mala imatge per a un sector molt important de la nostra economia, de la nostra indústria, com és el turisme, a partir de la col·locació de tot tipus d'estructures, a partir de la distribució en mà de tot tipus de publicitat, etcètera.

Prohibicions també pel que fa a la publicitat que pugui produir aglomeració de persones que obstaculitzin la circulació de vehicles i persones; per la publicitat que, mitjançant la col·locació d'alguna estructura o d'algun material, pugui venir a modificar la configuració de les vies i espais públics, particularment les façanes i el mobiliari urbà; és aquell típic adhesiu al qual alludia la senyora De Madre, amb el «Venc i compro pisos», tot sovint manuscrit, tot sovint embrutant i enlletgint les nostres façanes dels nostres habitatges, però, fins i tot, del mobiliari públic.

Vull citar també el cas molt especial de la publicitat dipositada en mà a les bústies, la «publitramesa», especialment perquè és evident que hi ha molts casos en què els interessats, els destinataris d'aquest tipus de publicitat, no desitgen de rebre-la; i vull recordar que fa poques setmanes, a la Comissió d'Indústria d'aquest Parlament, ja es va aprovar, a proposta d'Esquerra Republicana, una proposició no de llei que insta el Govern a orientar i disciplinar aquest sector, i els seus perjudicis, de la mateixa manera com alguns municipis catalans –avui dia ja una trentena– ho han regulat, sobretot pel que fa a la dignificació del sector de la publicitat, però també de la seva racionalització i, evidentment, també per tal d'evitar al màxim de produir les conseqüències o les molèsties que la «bustiada» provoca als ciutadans.

Vull també citar, entre els casos de prohibició, aquells que es refereixen a la publicitat que es realitza en els passos de vianants, o bé quan envaeixin la mateixa calçada, la que es realitza, per exemple, en terrasses de bars o espais de propietat privada sense autorització del propietari, o bé quan suposi, per exemple, la col·locació, com tots sabem, d'elements de publicitat en els mateixos parabrisas dels nostres vehicles estacionats als carrers de Catalunya.

I, juntament amb aquestes causes de prohibició que els acabo de relacionar i que figuren en el text de la Proposició de llei, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, proposant d'aquesta Proposició de llei, de la mateixa manera com el Grup Socialista al seu torn, estipulem en les nostres, en les sengles proposicions de llei, estipulem alguns supòsits d'autorització, sota determinades condicions, de la publicitat, especialment la publicitat que es realitza en activitats esportives, recreatives, la propaganda política, la publicitat que s'utilitza a través de la utilització de vehicles, la que afecta també, molt especialment, la netedat o la salubritat de la via pública, i que, evidentment, requereixen una condició prèvia, per exemple a través de la imposició de les corresponents taxes d'àmbit local.

És aquesta, senyories, una llei que es proposa amb el degut respecte i protecció de les competències i atribu-

cions dels ens locals, perquè entenem que constitueix o ha de constituir, aquesta, una llei marc que reserva un marge molt gran d'actuació als ajuntaments, que són qui ha d'atorgar les corresponents llicències que han de desplegar aquesta Llei a través de desenvolupar les corresponents ordenances, i, per tant, és aquesta una qüestió molt important i que ha merescut bona part de la nostra atenció, i també la intencionalitat que darre d'aquestes lleis s'oculta.

Dic que aquesta és una qüestió important perquè –ja s'ha dit, ho vul reiterar– els ajuntaments han estat els qui durant aquests últims anys han anat adoptant algunes ordenances, especialment les que afecten la neteja de la via pública –les més habituals–, i, atès que tenen competència i, per tant, autonomia per a la gestió dels seus propis interessos en matèria de protecció del medi ambient, de salubritat pública, de neteja viària i de recollida de residus, sembla lògic –i dic que *sembla* lògic– que no se'ls pugui negar ni la potestat per sancionar ni per disciplinar algunes conductes; però ja se sap que algunes vegades la realitat i la legalitat no van sempre plegades, i cal recordar que el mateix Tribunal Superior de Justícia de Catalunya –la nostra justícia ordinària en matèria contenciosa administrativa– ha vingut assenyalant, sentència rere sentència, la necessitat que existeixi una llei que es configuri com un marc de l'actuació administrativa dels ajuntaments per tal que, amb subjecció al principi de legalitat i de tipificació prèvia de les infraccions per les quals sancionen els ajuntaments..., ha vingut en ocasions anul·lant les sancions imposades pels ajuntaments, i demandant o exigint als poders públics –en aquest cas de l'Administració de la Generalitat– que cobreixin aquest buit legal i, per tant, que adoptin una legislació, per exemple, que eviti de recórrer indirectament a altres lleis sectorials, com la legislació de residus.

Resumint, per tant, senyories, en aquesta Proposició de llei reguladora de la publicitat dinàmica es tracta de regular la publicitat dinàmica perquè un dret fonamental mal utilitzat, com el de la llibertat d'expressió, o l'existència d'un buit legal no suposi la immunitat per a qui embruti les parets, els carrers, les platges o el mobiliari urbà, embussi les bústies de propaganda, els nostres parabrisas dels vehicles amb propaganda que no desitgem; però, al mateix temps, volem donar als ajuntaments una eina o un instrument per poder disciplinar, inspeccionar i sancionar també aquest tipus de conductes amb les degudes garanties.

I és per això que, com deia també la diputada De Madre, des de ja fa alguns dies, quan els grups Socialista i d'Esquerra Republicana vam presentar aquestes proposicions de llei, vam entrar en contacte amb els responsables, en aquest cas de la Direcció General de Consum, del Departament d'Indústria, per tal de consensuar i abordar una legislació que fos satisfactòria per als grups proposants i per al conjunt de grups d'aquesta cambra, i, a partir d'uns estudis encarregats pel Govern sobre l'oportunitat d'aquesta regulació, però també sobre la constatació fefaent de l'existència d'aquest buit legal, avui, en tot cas, podem felicitar-nos per l'eventual aprovació d'algun tipus de disposició o

5736

d'acord que insti el Govern a la regulació d'aquesta matèria.

I, per tant, tot esperant que el diputat del Grup de Convergència i Unió, que dona suport al Govern, acabi, en tot cas, d'explicar quin és el capteniment del Govern en aquesta matèria, evidentment que nosaltres ja saludem aquest eventual o possible acord, i, per tant, ja des d'ara diem que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ens hi adherim.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a torn en contra... *(Pausa.)* No n'hi ha? Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, de l'escó estant, i més tenint en compte que, com s'ha dit per part d'alguns dels diputats que han intervingut fins ara, és probable que, si hi ha un acord, ni que sigui en darrer terme, bàsicament, amb el Grup de la majoria –amb el qual, per cert, s'han mantingut diverses reunions–, pel que fa al tema d'avui, probablement, aquestes dues iniciatives –que en el fons no deixen d'ésser-ne una–, doncs, finalment, no passin a votació. Sigui com sigui, el nostre Grup anuncia que en el cas que això es produïxi, és a dir, que finalment passi a votació la presa en consideració, doncs, hi votarà favorablement.

Bé, les iniciatives que se'n plantegen –que, com he dit, és fonamentalment una– tenen la seva gènesi –almenys pel que ha pogut saber aquest diputat– en una iniciativa que es va presentar a les Illes, i, tenint en compte que l'experiència de tot aquest temps que han funcionat, doncs, més aviat la conclusió és positiva..., la possibilitat de poder-ho traslladar aquí a Catalunya. A aquests efectes, el Partit dels Socialistes de Catalunya, doncs, van presentar una iniciativa, i poc temps després Esquerra Republicana, recollint en alguns casos –en concret vuit–, amb la mateixa literalitat, pràcticament, que la iniciativa socialista, exactament la mateixa proposta.

Sigui com sigui, nosaltres el que posem de manifest dient que votarem favorablement –si finalment es posa a votació– aquesta presa en consideració és que entenem que l'avaluació que s'ha de fer d'aquests projectes o d'aquest projecte és positiva; és positiva perquè, com ja s'ha dit, el que s'ha anomenat o que s'anomena ja «publicitat dinàmica», avui dia, cada dia té més pes, en substitució, precisament, de l'altra, i cada vegada té més pes en la vida diària dels ciutadans, en el sentit que, des de la publicitat manual fins a la publicitat oral, telemàtica o en l'ús dels vehicles, cada vegada és més present en la nostra societat.

Ni que sigui pels inconvenients que cada vegada crea més aquest fet, ja és convenient, ja és necessària una regulació legislativa que condicioni, que limiti, que delimiti els àmbits d'actuació d'aquest tipus d'actuació.

A més a més, tenint en compte que aquesta iniciativa permet incloure d'altres aspectes que són extremament interessants, com és, per exemple, el paper dels ajuntaments, és a dir que els ajuntaments, que fins ara han estat els principals actants des del punt de vista de l'Administració en aquesta matèria, doncs, tinguin un marc legislatiu apte per poder exercir les seves competències.

Bé, és per tot això, i sense voluntat d'allargar-me massa tampoc, que el nostre Grup, en el cas –com he dit– que finalment passi a votació aquesta iniciativa, votarà favorablement a la seva presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot, que ho fa també des de l'escó.

El Sr. Guillot i Miravet

Sí, senyor president. Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable del nostre Grup a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, però crec que sembla que hi haurà un acord amb el Grup de la majoria, de Convergència i Unió, amb la qual cosa les explicacions, la presa de posició del nostre Grup al text d'aquesta Proposició, o projecte de Llei en el futur, ja la faríem en el seu moment.

Amb tot, creiem que aquest és un problema real que té el país, molt sentit pels ajuntaments i que cal regular-lo, amb la qual cosa ens felicitaríem si al final es donés aquest acord que permetés tirar endavant una regulació d'aquesta qüestió.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. També de l'escó estant, per manifestar que el nostre Grup coincideix i comparteix plenament els plantejaments que han estat exposats tant per la portaveu del Grup Socialista com pel portaveu del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Hi donem suport, i creiem que aquests són els plantejaments adequats, perquè realment el problema que ha estat plantejat per part dels ajuntaments quant a la impossibilitat de fer complir les mateixes ordenances municipals i fer que aquestes sancions tirin endavant és un buit legal que, com dic, cal d'alguna manera omplir per part del Govern.

Dic també que compartim i coincidim en aquests plantejaments, perquè, com ja s'ha dit, aquestes són dues proposicions no de llei que quasi transcriuen de manera literal –exceptuant alguna incorporació feta per algun grup en el tema de la «publitramesa»– la Llei 5/1997,

del 8 de juliol, del Govern del Partit Popular de les Illes Balears.

Per aquesta raó, i perquè existeix també el compromís del Govern de tirar endavant aquesta iniciativa, un compromís que probablement serà especificat en el text d'una proposició no de llei que presentarà el Grup de la majoria, el nostre Grup els estalviarà l'explicació d'un vot que probablement no es produirà avui en aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Serratell per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Serratell i Sitjes

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, un dels estudiosos més importants dels processos de comercialització i de màrqueting, l'eminent professor Philip Kotler, ens diu que la publicitat és una de les activitats principals per mitjà de les quals una empresa transmet comunicacions persuasives als potencials compradors.

Ens diu també, com ja s'ha dit en l'explicació dels il·lustres diputats presentants de la Proposició de llei que m'han precedit, s'ha dit d'una altra manera, però ell també ens diu que la publicitat consta de formes impersonals de comunicació transmeses mitjançant mitjans pagats per a tal fi. I que no és un producte uniforme, evidentment la publicitat no és un producte uniforme, perquè adopta moltes modalitats diferents. Això mateix s'ha dit ja i està fins i tot contemplat en l'exposició de motius dels dos procediments parlamentaris que prèviament s'han presentat.

Més enllà també, he volgut destacar un comentari que ens va semblar interessant d'un altre catedràtic, de Martin Mayer, que diu que només els molt valents o els molt ignorants poden assegurar amb exactitud el que la publicitat representa en el mercat.

Per tant, és evident que estem davant d'un aspecte clau del procés de comercialització de les empreses, de la seva estratègia de màrqueting, com és la selecció dels mitjans, dels canals pels quals hauran de transmetre els seus missatges publicitaris.

I avui concretament –com també s'ha dit ja, i per tant no m'hi estendré– el que pertoca és abordar la qüestió de la publicitat dinàmica, la regulació d'aquesta publicitat, que és la que d'alguna manera estableix aquest contacte directe entre els agents publicitaris amb els usuaris o clients potencials, a través dels diversos mitjans expressats en la mateixa Proposició de llei: la publicitat manual, la d'ús de vehicles, l'oral, el repartiment domiciliari, la telemàtica, etcètera.

Tampoc m'estendré en els aspectes negatius, perquè ja ho han fet el diputat i la diputada que m'han precedit en l'ús de la paraula, que en té, d'aspectes negatius, com ja s'ha dit. Jo recordo fins i tot unes fotografies que, en

un moment de les converses que ja s'han avançat, la il·lustre diputada senyora Manuela De Madre ens ensenyava, en aquest cas, del municipi del qual ell és alcaldessa, però que ens recordaven també situacions viscudes en els nostres propis municipis, d'aquests cartells enganxats indiscriminadament en mobiliari públic, en façanes, en edificis, etcètera, per donar una de les mostres d'expressió d'aquesta publicitat.

Per tant, és evident: aspectes negatius, també altres de positius, que també s'han dit. És a dir, poden donar suport en moments puntuals i determinats a determinades activitats econòmiques, sobretot potser turístiques, que poden veure's afavorides per aquest tipus de publicitat. Però, en general, és veritat que presenta aquesta doble perspectiva positiva i negativa alhora.

Per tant, aquí el que es pretenia era una regulació, jo diria que restrictiva, amb mesures de control, mesures correctores, sancionadores i també reparadores, i també es plantejava d'alguna manera un marc normatiu que estimulés les administracions locals, les entitats locals perquè desenvolupessin regulacions mitjançant les seves pròpies ordenances.

També s'ha de dir, com bé ho ha fet l'il·lustre diputat senyor Ridao, que en el text de les seves propostes s'inclouia també d'una manera especial tot el que fa referència al dit màrqueting directe, la publicitat a les bústies, etcètera, amb tots els problemes que no m'estendré a repetir perquè totes les senyores i senyors diputats segurament coneixen.

Voldria, però, confessar-los –perquè crec que és de justícia fer-ho– que en un principi, quan va ser presentada aquesta iniciativa parlamentària dels dos grups, en principi la nostra inclinació era que no teníem clar que s'hagués de procedir a aquesta regulació. Per què no teníem clar que s'hi hagués de procedir? Bé, en principi perquè estem assistint, en general, dins el marc de la Unió Europea –també, per tant, a casa nostra–, a una política més aviat poc intervencionista i més aviat desreguladora.

Aquí en tenim un exemple. Aquest mateix Parlament no fa massa va aprovar la Llei sobre activitats classificades, és a dir, la reforma d'aquesta Llei, la qual, d'alguna manera, desregula en part l'obligatorietat de fer determinades coses en l'àmbit empresarial a través, simplement, de comunicació prèvia d'inici d'activitat. És a dir, si havíem procedit a aquest procés desregulador ens semblava que potser endinsant-nos en aquest cas, en aquest altre, no podia ser convenient.

Entenem també que l'existència d'un marc normatiu actual podia ser suficient. La Llei 34/88, general de publicitat de l'Estat, també la legislació d'aquest Parlament, la Llei 1/90, del 8 de gener, sobre disciplina de mercat i defensa dels consumidors i usuaris, i la Llei 3/93, del 5 de març, de l'Estatut del consumidor, enteníem que podien donar resposta a moltes de les sol·licituds que es plantejaven.

Hi havia també un altre fet que a nosaltres, en principi –ho repeteixo– ens inclinava a no tenir en consideració, a no prendre en consideració el que se'ns proposava, i era el coneixement de l'existència d'ordenances muni-

5738

cipals. I sabíem que hi havia molts municipis que havien reglamentat el que es demana que es reglamenti via ordenança municipal i enteníem que era bo en el sentit que les diferents reglamentacions via ordenança contemplaven tipologies diferents de municipis, grandàries diferents de municipis, i que d'alguna manera venia a respondre al grau d'autonomia municipal pel qual un mateix ajuntament d'alguna manera es reglamentava amb aquells instruments de regulació que creia més adients.

Per tant, ho repeteixo, teníem uns certs dubtes –ho he de confessar–, com també uns certs dubtes en la dificultat de control del que se'ns demanava regular. És a dir, regular la publicitat oral, és a dir, aquella del senyor o la senyora que pel carrer està publicitant, està anunciant determinat esdeveniment o determinada activitat comercial, se'ns feia difícil, com també el repartiment a mà d'aquesta publicitat, se'ns feia difícil veure com es podia d'alguna manera concretar. I, per descomptat, la dita –que també s'ha comentat– publicitat telemàtica, és a dir: com els ajuntaments podran incidir en tots aquests aspectes? Fins i tot vèiem un cert trasllat d'una certa càrrega a aquell ajuntament que per la raó que fos no volia, en principi, regular-ho.

Jo aquí també els he de dir una cosa que jo en el seu moment vaig prendre en consideració personal, i és a través d'experiències personals viscudes. Com vostès segurament saben, jo he estat pràcticament durant cinc anys alcalde de la ciutat de Granollers; vam intentar en el seu moment una certa regulació via ordenança d'aquest fet i recordo que fins i tot en algun moment se'ns havia fins i tot acusat d'un cert exercici de la censura, és a dir: per què l'Ajuntament sembla que vol limitar la llibertat d'expressió regulant i d'alguna manera reglamentant aquesta activitat?

Per tant, a veure, estem davant d'un fet que no és fàcil, és a dir, segurament en el procediment parlamentari subsegüent, en el cas que s'accepti la nostra proposta i, per tant, es retirin aquestes proposicions de llei, en el procediment –ho repeteixo– parlamentari subsegüent s'haurà de treballar a fons aquest tema, perquè els asseguro que no és fàcil, que té diversos entrellats i que, per tant, caldrà una mica primmirar, diguem, totes aquestes actuacions.

Bé, bàsicament, doncs, dir i reconèixer que no érem massa partidaris d'entrar en aquest aspecte perquè enteníem, ho repeteixo, que les pròpies ordenances ja podien establir eventualment la regulació d'aquells municipis que ho decidissin.

També deïem –i això sí que ho voldria dir, perquè crec que és de justícia fer-ho, especialment pel que fa referència a la publicitat de màrqueting directe, la publicitat a les bústies– que existeixen ja determinats –com recull el senyor Ridao en la seva Proposició de llei–, existeixen ja determinats mecanismes de què s'ha anat dotant l'economia, com el servei de llistes Robinson, creat per l'Associació Espanyola de Màrqueting Directe i ratificat per la Unió Estatal de Consumidors, l'Agència de Protecció de Dades..., és a dir sembla que existeixen ja determinats elements que induïen encara més a pensar que no calia posar-hi alguna cosa més.

Però deia que volia dir una cosa especialment, perquè crec que és de justícia dir-ho, i és que també el sector, el sector empresarial, és a dir, les empreses de publicitat han anat procedint a una autoregulació del sector; és a dir, d'alguna manera hi ha hagut una certa autodepuració, en alguns casos –no en tots, cal reconèixer-ho–, però en l'aspecte més professional s'ha produït una certa autodepuració d'activitats, podríem dir-ne, poc..., que no s'haurien de practicar, i perquè moltes vegades això va al prestigi del mateix anunciant, i això l'empresa ho sap, l'empresa de publicitat ho sap i, per tant també, cal dir-ho perquè és de justícia, s'ha contemplat una certa autoregulació.

Ara bé, dit tot això, els he de dir també que el motiu fonamental, d'alguna manera, del dubte important que ens porta, penso, a una conclusió feliç, podem dir, d'aquest tema, va ser que la il·lustre diputada senyora Manuela De Madre quan evidenciava els problemes del municipi que ella presideix i evidenciava les dificultats que trobava per fer complir les ordenances municipals, que era una mica el punt on nosaltres ens agafàvem, en principi, per no veure la necessitat de regular, i més enllà de les seves paraules i de les seves expressions, i fins i tot de la seva documentació que va aportar, ens presenta també una resolució del Tribunal de Justícia de Catalunya que diu que els ajuntaments no tenen potestat perquè d'alguna manera estan mancats d'aquesta llei marc o d'aquesta llei que doni seguretat jurídica a les ordenances municipals.

Doncs bé, precisament per això –i no voldria allargar-me, perquè veig que se m'encén la llumeta–, precisament per això i perquè a través de l'estudi, la discussió amb la Direcció General de Consum, que va coparticipar, lògicament, amb els grups parlamentaris en l'anàlisi de la situació, vam arribar a la conclusió que, efectivament, si no teníem aquesta llei marc, una llei aprovada en aquest cas en ús de la nostra facultat legislativa a Catalunya, si no regulàvem això, podríem crear, s'estava creant, de fet, indefensió en el món municipal.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Serratusell i Sitjes

Doncs acabo, senyor president, dient que, per tant, nosaltres el que vam fer va ser proposar una iniciativa conjunta d'una proposició no de llei als grups que havien proposat aquesta iniciativa, proposta que ara torno a presentar en el si del Ple, mitjançant la qual instaríem el Govern que en el termini de sis mesos elaborés un projecte de llei que contemplés totes les necessitats, diguem-ne, precisés perquè estiguem dotats d'aquesta regulació.

Per tant –i concloc, senyor president–, la nostra oferta és la d'aquesta proposició no de llei conjunta, que instarà el Govern, en el termini de sis mesos, a elaborar un projecte de llei. I per tant els demano la retirada del seu procediment parlamentari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre aquesta petició de retirada de la Proposició tenen la paraula la diputada del Grup Socialista, Manuela De Madre, i després el diputat d'Esquerra Republicana, senyor Ridao.

Té la paraula la senyora Manuela De Madre, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. De Madre Ortega

Sí, senyor president, moltes gràcies. Des de l'escó, per retirar la nostra Proposició de llei i acceptar l'oferta que ens fa el Grup que dona suport al Govern, que en aquest cas tindrà el suport també del Grup Socialista, i agrair la col·laboració en aquestes jornades prèvies del director general de Consum i Seguretat Industrial, senyor Albert Sabala, que també ens acompanya des de la tribuna.

Gràcies, senyor president, i espero que aquesta proposta sigui acceptada per unanimitat.

El president

Moltes gràcies. Senyor Ridao, té la paraula en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, gràcies, senyor president. També atenent la invitació formulada pel senyor Serratusell, en nom del Grup de Convergència i Unió, per manifestar la retirada de la nostra Proposició de llei i, per tant, avenir-nos a sota-sagnar també una proposició no de llei conjunta per la qual aquest Parlament insta el Govern a presentar un projecte de llei a aquesta cambra que reguli, en el termini de sis mesos, tota la matèria relacionada amb la publicitat dinàmica. Alhora també, com ha det la senyora De Madre, agrair no només l'esforç del director general de consum, senyor Sabala, i de la resta de personal de la seva Direcció General i del Departament d'Indústria, Consum i Turisme, sinó també del mateix senyor Serratusell i el senyor Sirera que hi han treballat intensament per tal d'arribar a aquest acord.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Retirades les dues proposicions de llei, no procedeix cap votació.

Proposició de llei de creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya (presa en consideració)

Per tant, passem al quart punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Popular. Té la paraula per exposar la proposició el diputat senyor Josep Maria Fabregat, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, no esgotaré el temps de què dispenso, senyor president. Ocupo la tribuna en nom del Grup Parlamentari Popular (*remor de veus*) per a presentar-los la Proposició de llei de creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya, a la qual esperem i desitgem, des del Grup Popular, que donin suport perquè sigui presa en consideració. Parlar de boscos, parlar de massa forestal és parlar d'un 62% de l'extensió total del territori de Catalunya, i parlant d'aquestes xifres hem de tenir present que més del 80% dels boscos de Catalunya són de titularitat privada, la resta, boscos comunals, i un percentatge petit, titularitat municipal.

La Proposició de llei que sotmetem a la seva consideració té com objecte la creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya com a organisme autònom dependent i adscrit al Departament de Medi Ambient, recordant, però, que el Centre de la Propietat Forestal existeix avui com a organisme desconcentrat i dependent del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i creat per la Llei 6/1988, del 30 de març, la Llei forestal, amb la qual cosa després es va desenvolupar aquest Centre de la Propietat Forestal entre els anys 1990 i 1991. Després de set, vuit anys d'experiència, cal millorar i estructurar les noves necessitats forestals. Avui s'ha d'ordenar i regular de manera decidida la gestió forestal, promoure la conservació i millora dels boscos i terrenys forestals de titularitat privada de Catalunya i ho han de fer conjuntament –entenem des del Grup Popular– els titulars dels boscos i l'Administració de la Generalitat. La Proposició de llei pretén incrementar la presència dels propietaris en l'adopció de les decisions que afectin els boscos privats, ordenar i planificar la pràctica totalitat dels boscos en el futur, tot reduint la superfície de vint-i-cinc a deu hectàrees, i formant, a més, grups de propietaris de petites superfícies per als futurs plans de gestió i millora. Hem de tenir present, i és també objecte de la Proposició de llei, que els boscos han de tenir una gestió sostenible i hem de pensar que el bosc no solament és un productor de fusta, sinó que les seves funcions ecològiques i mediambientals són primordials. Dins la Proposició de llei, s'adscriu al Fons Forestal de Catalunya i es dona així resposta al principi d'unitat de gestió amb la finalitat d'unificar les accions d'ordenació i donar un tractament unitari per tal de millorar la seva eficàcia i gestió. El text que els hem presentat es divideix en quatre capítols: un primer dedicat a la definició del Centre, un segon al funcionament, un tercer al patrimoni i un quart al Fons Forestal de Catalunya.

L'eina que avui presentem, el Centre de la Propietat Forestal, ha de ser capaç, amb una política diferent però també amb unes dotacions econòmiques diferents, de canviar per complet en els propers anys la gestió dels boscos a Catalunya. A Catalunya i quasi arreu el món forestal ha deixat de ser negoci com a tal, i si no és negoci, el món forestal, si no és negoci, és risc, i el risc més immediat en el món forestal són els incendis, i això és ben conegut i és molt conegut en aquesta cambra fent també recordatori de l'any 1994. Però avui també podem afirmar que els boscos no es netegen, que la

quantitat de biomassa ha augmentat espectacularment i unes condicions en la meteorologia com l'any 1994, per molt que se'ns vulgui dir, segurament causarien estralls com en aquell moment. Des del Grup Popular sempre hem reconegut l'esforç que es va fer per part del Govern de la Generalitat, que va fer tota aquesta cambrà, en pagar els danys d'aquella gran catàstrofe de l'any 1994, però hem de tenir clar que no solament és qüestió de pagar aquells danys, sinó que existeix una política forestal que avui és molt lluny de la realitat; és a dir, pràcticament no existeix. I no existeix quan s'han retallat des de l'any 1994 els ajuts de més d'un 95%, per ser exacte 97,8% de retallada; no existeix una política forestal quan els altres boscos, no els de titularitat privada –és a dir, els comunals, però principalment els de titularitat municipal–, proposen cobrar taxes per al seu manteniment i ens diuen que aquestes taxes les han de cobrar perquè les ajudes, del Govern, promeses no arriben. No existeix quan, per exemple, a la Comissió d'Agricultura de la setmana passada aprovem una proposició de llei per fer efectius els compromisos d'uns boscos, d'un incendi forestal de l'any 1983. Aquesta política forestal, que avui no existeix i que nosaltres també ja vam denunciar en el debat de política agrària, ha de plantejar-se de forma diferent: quines superfícies ha gestionat en aquests anys? El 15%. La xifra no és baixa; en set, vuit anys s'ha gestionat aproximadament el 15%. Però ara des dels màxims responsables del mateix Centre de la Propietat Forestal, amb els canvis dins de tot Europa que es van produint en matèria de boscos, queda clar que hi ha poca operativitat entre el Departament d'Agricultura –cosa que no és d'estranyar–, les oficines comarcals i l'actual Centre de la Propietat Forestal.

I, com deia, polítiques externes i la realitat fan que hagi de ser amb una eina integradora de gestió, de vertadera participació dels propietaris forestals però també de l'Administració i amb el Departament de Medi Ambient pel seu caràcter mediambientalista i ecologista que han de tindre els boscos en el futur, que es pugui fer una política forestal de qualitat.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, la Proposició de llei que els hem presentat i que hem treballat amb els màxims responsables del Consorci Forestal de Catalunya, als quals agraïm avui la seva presència aquí, hem intentat recollir les necessitats i el plantejament de futur que es mereixen els nostres boscos. El Grup Parlamentari Popular ja vàrem anunciar en el debat de política agrària que presentaríem aquesta Proposició de llei i vàrem dir, a més, que presentaríem aquesta Proposició de llei i que adscriuríem o intentaríem adscriure el Centre de la Propietat Forestal dins del Departament de Medi Ambient.

Avui probablement –i dic probablement– amb l'excusa d'una proposta de resolució d'aquest Parlament i fruit d'aquell mateix debat, una proposta de resolució que deia: «Estudiar la conveniència» –i remarco el que deia el títol inicial d'aquesta proposta de resolució–, «estudiar la conveniència de transformar el Centre de la Propietat Forestal en una agència de boscos que faciliti l'autoadministració i la coresponsabilització dels silvicultors privats en la política forestal», amb aquesta

proposta de resolució i com a principal excusa, ens suposem, no se'ns donarà el suport i em dirigeixo en especial al Grup que dóna suport al Govern, i haurem perdut, des del nostre entendre, una magnífica oportunitat que probablement no podrem tornar a veure en aquesta legislatura. A la millor se'ns dirà que sí, però des de fa més de dos anys que s'anuncia un projecte de llei d'aquestes característiques per part del Govern.

El Grup Parlamentari Popular –i em torno a traslladar a aquell debat de política agrària– vàrem deixar clar que donàvem una oportunitat de diàleg al Govern, que volíem dialogar amb el Govern no solament en la política agrària, sinó en la política agrària en el seu marc més ampli, és a dir, política agrària, ramadera, pesquera i forestal. Vàrem deixar clar que donàvem una oportunitat i, essent conseqüents amb el nostre discurs, no vàrem sumar-nos, essent decisius –recordo– a la vegada per al resultat final, a la reprovació tant de la política agrària del Govern com de l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Avui el Grup que dóna suport al Govern té la possibilitat de deixar-nos clar al Grup Popular si hi ha aquesta voluntat de diàleg perquè, sent conseqüents, des del Grup Popular, en funció d'aquesta voluntat que nosaltres ja vàrem expressar actuarem en conseqüència.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra... No hi ha torn en contra. Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, davant de la presentació pel Grup Parlamentari del Partit Popular del Projecte de llei de creació del Centre de la Propietat Forestal, la primera qüestió que ens podríem plantejar és si és realment necessari un centre de les característiques que se'ns proposa, perquè, de fet, el Centre ja està creat, el va crear la Llei forestal de Catalunya del 30 de març de 1988, concretament el seu article 17, amb la finalitat d'ordenar la producció forestal i promoure la conservació i la millora dels boscos i les pastures de propietat privada. Posteriorment, el 26 de març de 1991, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca va dictar una ordre que desenvolupava els articles 17, 18 i 19 de la Llei forestal de Catalunya per la qual s'aprovava el Reglament de règim interior del Centre de la Propietat Forestal i dissenyava la seva estructura organitzativa i de funcionament. Per tant, inicialment podríem dir que, des d'un punt de vista legislatiu, tot està fet, tot està creat.

De tota manera, és cert que la Llei forestal de Catalunya crea el Centre com un òrgan desconcertat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i, en canvi, la proposta que ens presenta el Grup Popular reclama la creació del Centre de la Propietat Forestal com a organisme autònom adscrit al Departament de Medi Ambient, amb personalitat jurídica pròpia, amb autonomia

administrativa i financera i amb plena capacitat d'obrar per al compliment de les seves finalitats.

Probablement més que de creació, es tractaria de reivindicar la reconversió del centre i el canvi d'adscripció del Departament, però és inqüestionable que el canvi de plantejament és significatiu i, certament, la figura legal per fer aquesta reconversió em sembla pertinent. D'altra banda, la integració en un sol organisme amb autonomia organitzativa, econòmica i financera de les diferents competències amb incidència sobre les boscos privats, ens sembla també necessari. En primer lloc, per la importància que tenen en el nostre país, un país eminentment forestal, on més del 43% del seu territori està ocupat per boscos i el 60% té caràcter i naturalesa forestal. D'altra banda, pel canvi de funció del bosc, on l'explotació de la fusta i la seva rendibilitat ha deixat de ser la principal raó de la seva existència en benefici d'allò que s'han denominat les externalitats del bosc: manteniment de l'equilibri ecològic, incidència en l'àmbit atmosfèric, en la fixació de CO₂, factor essencial per tal d'impedir l'erosió del sòl, a banda de la seva funció paisatgística, de lleure, etcètera... Per tant, a poc a poc, el bosc ha passat de ser un negoci, l'explotació de la fusta, a ser una necessitat social, un àmbit d'ús social i, per tant, variant la seva funció, és lògic que variï també la seva regulació i el seu tractament.

Per tant, la reforma, en certa manera, és obligada, i així ho va considerar aquest Parlament, i en aquest sentit, en l'últim debat general sobre política agrària, es va aprovar una resolució que instava el Govern a modificar l'actual estatus del Centre de la Propietat Forestal i fer-lo més operatiu. Per tant, aquest compromís existeix i de fet el Govern està dins dels terminis per tal de presentar aquestes modificacions. En aquest sentit, la proposta del Grup Popular és precipitada perquè transforma un compromís del conjunt de la cambra en una iniciativa partidista de grup. D'altra banda, la iniciativa del Grup Popular coincideix essencialment amb una proposta del Consorci Forestal de Catalunya, que ens han fet arribar a tots els grups –suposo–, que és una proposta vàlida en tant que material de treball, en tant també que suposa la posició d'una part significativa dels silvicultors catalans, però no ha de ser l'única proposta o l'única vàlida que es pugui fer i que calgui considerar. De fet, altres organitzacions de productors fan matisacions importants a aquesta proposta i, per tant, creiem que cal, prèviament a la presentació, sigui per part del Govern com correspon en funció d'aquella resolució aprovada en el debat de política agrària, sigui en el seu defecte per qualsevol altre grup, un esforç, cal un esforç per tal de consensuar un text entre les organitzacions de productors implicades de tal manera que respongui a les inquietuds i demandes de tothom.

No és el cas d'aquest text que se'ns posa a consideració i, per tant, creiem que la seva admissió a tràmit, ni que sigui perquè es pugui discutir en ponència i presentar-hi en aquells moments les modificacions que hom estimi pertinents, és precipitada. Cal que el text sigui més treballat d'acord amb les aportacions de tots els sectors implicats i cal, també, que sigui el Govern, al qual aquest Parlament va traslladar el compromís, qui en prengui la iniciativa. Per tant, tot i considerar la ne-

cessitat de modificar l'actual tractament legal del Centre de la Propietat Forestal, per les raons que anteriorment hem esmentat, tot i reconèixer l'esforç que ha fet el Grup Popular amb la presentació d'aquesta iniciativa, hem de dir que la considerem precipitada pendent del consens necessari i, per tant, tot esperant que el Govern compleixi aquest compromís, aquesta iniciativa no la podem votar favorablement.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs. (*Remor de veus.*)

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposició de llei de creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya no pretén la creació de nou d'un organisme de regulació i d'ordenació de la gestió forestal, com podria desprendre's del seu títol, atès que –com vostès saben, senyores diputades i senyors diputats– el Centre de la Propietat Forestal ja existeix, i existeix precisament arran d'una llei, aprovada per aquesta cambra ara fa deu anys, que és la Llei forestal de Catalunya.

La Llei forestal de Catalunya, mitjançant el seu article 17, creava com a òrgan desconcentrat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el Centre de la Propietat Forestal amb la finalitat d'ordenar la producció forestal i promoure la conservació i la millora dels boscos i les pastures de propietat privada.

El text de la Proposició de llei, que avui el Grup Popular planteja a les diputades i als diputats si accepten, doncs, la seva presa en consideració, vol anar més enllà de les competències que la Llei forestal, dins el capítol referent als terrenys forestals de propietat privada, atorga al Centre de la Propietat Forestal, i el que pretén és superar el seu sostre limitatiu i el règim de funcionament pel qual fins ara es regia, passant de ser un òrgan desconcentrat del Departament d'Agricultura a configurar-lo com un organisme autònom adscrit al Departament de Medi Ambient.

La Proposició de llei aporta canvis importants respecte a la norma actualment vigent: modificacions de sostre competencial i, per tant, també de funcions, però alhora modificacions d'organització i funcionament intern i dels seus òrgans de govern. Val a dir d'entrada que alguns dels articles i dels capítols de la Proposició de llei del Grup Popular no són ben vistos tal com han estat plantejats en aquesta iniciativa legislativa pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, però entenem que, avui i ara, no ens correspon d'esmenar i fer propostes alternatives a determinats punts d'aquest text, sinó que el que es posa a la nostra consideració és l'admissió o no a tràmit d'aquesta Proposició de llei. Temps hi haurà, temps hi hauria segurament si aquesta Proposició de llei, aquesta admissió a tràmit prosperés, temps hi hauria, en el marc dels treballs de la ponència,

d'abordar detingudament, capítol per capítol i article per article, la seua lletra menuda.

El nostre posicionament, senyores diputades i senyors diputats, seria favorable a una admissió a tràmit d'una proposició de llei d'aquestes característiques o de característiques semblants, hi estariem d'acord —com he dit— perquè, tot i no compartir determinats articles, compartim, això sí, l'esperit que ha portat a la presentació d'aquesta proposta, que no és altre que la necessitat de solucionar les limitacions i les competències restrictives que actualment té el Centre de la Propietat Forestal.

Entenem que cal la implicació i el protagonisme del propietari en la gestió dels seus boscos, una responsabilitat compartida amb l'Administració però amb el propietari com a protagonista de la gestió del seu bosc. Una proposta, aquesta, que, en definitiva, reclama més poder per al Centre de la Propietat Forestal perquè, d'altra banda, és la conseqüència i és la constatació que la política forestal del Govern de Catalunya és, ara com ara, inexistent, i la seva voluntat política no s'ha reflectit en els pressupostos, que, en definitiva, és allà on cal reflectir-la, lluny de les bones intencions i lluny dels bons propòsits. Quantitats pressupostàries de poc més de cent milions de pessetes destinades als boscos són del tot ridícules si es comparen amb les previsions de 4.000 milions de pessetes incloses dins el Pla general de política forestal aprovat pel Govern de Catalunya.

El finançament és el veritable problema de fons, ara com ara, de la política forestal a Catalunya. Aquesta política forestal no ha disposat mai d'un pressupost propi i malgrat que el Departament d'Agricultura va establir una línia d'ajuts d'acord amb les necessitats inversores dels silvicultors, aquesta línia d'ajuts va quedar col·lapsada per les demandes i, en conseqüència, no es van ni tramitar les sol·licituds destinades a aquesta línia d'ajuts.

Estem d'acord, doncs, a modificar el paper del Centre de la Propietat Forestal per tal de reforçar-lo i per tal de dotar-lo de mecanismes de finançament. Estem d'acord amb la unitat de gestió i amb la unificació de l'acció d'ordenació sobre els boscos privats i donar-li un tractament unitari i millorar així la seva gestió. Estem d'acord que el Centre, els propietaris, d'acord amb l'Administració, s'ocupin dels seus boscos i ho facin de manera compromesa amb la sostenibilitat. Que ningú consideri que el nostre criteri favorable a reforçar el paper del Centre de la Propietat Forestal és conseqüència de primar uns interessos privats i particulars per damunt dels públics i dels comunals.

No hem d'oblidar, senyores diputades i senyors diputats, que el vuitanta per cent dels boscos de Catalunya són de propietat privada, però que, tot i aquesta titularitat, de les funcions d'aquests boscos se'n beneficia tota la societat catalana en el seu conjunt: funcions de caire ambiental, funcions de caire econòmic, paisatgístic i biològic. És allò que en diem l'externalitat positiva del bosc. A tots, a tothom, doncs, ens interessa la continuïtat d'aquestes funcions.

Fent protagonista el propietari de la gestió del seu bosc aconseguiríem la seva necessària complicitat en uns

moments que la continuïtat del bosc pot quedar qüestionada per l'abandonament i el consegüent increment del perill d'incendi. Fent protagonista el propietari incrementarem, sens dubte, els plans de gestió i millorarem de manera sostinguda la funció socioeconòmica de les masses forestals de titularitat privada.

No hem d'oblidar, senyores diputades i senyors diputats, que els boscos catalans no són competitius. Si deu anys enrere quan es va aprovar la Llei forestal de Catalunya el deu per cent dels boscos catalans es podien considerar productius, en aquests moments possiblement no aniríem més enllà del dos per cent. Si d'algun manera els boscos no són rendibles, molt probablement el vuitanta per cent de la massa forestal de Catalunya entrarà en una fase d'abandonament i de progressiva degradació i de més alta vulnerabilitat al foc.

Ens calen, doncs, uns boscos privats ben gestionats. No ens podem permetre el luxe de no fer cap tipus d'actuació a un bosc i quinze anys després trobar-nos, doncs, que les infraestructures internes d'aquest bosc, ja siguin camins..., desapareguin i esdevinguin irreversibles per al dia que realment —realment— siguin necessaris com, per exemple, per arribar a un incendi.

La Proposició de llei proposa que el Centre com a organisme autònom passi a dependre del Departament de Medi Ambient i no pas del d'Agricultura com fins ara. En una compareixença recent en la Comissió d'Agricultura representants del Consorci Forestal de Catalunya argumentaven aquesta mateixa idea i entenen que el sector forestal hauria d'estar dins de Medi Ambient, precisament pel fet que cal que es facin plans especials, que després siguin convenientment finançats, que serveixin de debò també per incentivar la silvicultura i per desenvolupar el territori des d'un punt de vista forestal i sempre dins el marc d'una política mediambientalista.

Aquests representants del Consorci deien literalment, doncs: «Cal que el sector forestal estigui dins Medi Ambient perquè hem estat divuit anys dins Agricultura i no n'hem tret res més que l'abandonament més trist. I quan una activitat està dins d'un departament tants i tants anys, amb diferents consellers, amb diferents directors generals, etcètera, i realment no se n'ha tret res, és que realment no hi està ben ubicada, aquesta activitat.» Nosaltres també estem d'acord amb aquest pronunciament del Consorci, tot entenent que els boscos de Catalunya i d'arreu del món tenen una dimensió social i ambiental que va més enllà de la simple explotació.

Abonem l'adscripció dels boscos a Medi Ambient, perquè en l'àmbit ambiental, té conseqüències clares, aquest àmbit, per exemple, damunt del paisatge, d'aquest paisatge que ens identifica com a país; té, doncs, conseqüències sobre la disminució de l'efecte hivernacle i el canvi climàtic; té conseqüències sobre la disminució de l'erosió; té conseqüències sobre la regulació dels cabals hídrics, tant superficials com subterranis, i té, en definitiva, conseqüències sobre els ecosistemes, el medi i la qualitat de vida.

Deia, senyores diputades i senyors diputats —i acabo—, que el nostre Grup creu convenient una legislació prò-

pia per al Centre de la Propietat Forestal. Malgrat això entenem que aquesta és una qüestió massa seriosa, massa important per tal de jugar-hi i fer-ne un ús partidista.

A ningú s'escapa que els grups que donen suport al Govern, és a dir, el Grup de Convergència i Unió i el Grup Popular, protagonitzen un distanciament evident i interessat en relació amb aquest tema. Entenem que la majoria conservadora de la cambra ha de resoldre les seves diferències respecte al Centre de la Propietat Forestal, discrepàncies que el Grup d'Esquerra Republicana no vol aprofitar de cap manera. I, per tant i en conseqüència, el nostre vot serà l'abstenció, tot desitjant, això sí, que arribi properament a aquesta cambra una iniciativa en aquest mateix sentit de caràcter unitari, de caràcter conjunt.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds... Senyor Curto, em demana la paraula per...?

El Sr. Curto i Casadó

Sí, senyor president, perquè em sembla que hi ha hagut unes manifestacions contradictòries en relació amb el posicionament de l'illustre diputat, el portaveu d'Esquerra Republicana. Quan ha mencionat els grups parlamentaris o partits que donen suport al Govern –Convergència i Unió i el Partit Popular– nos agradaria saber, senyor president, en virtut de què s'ha formulat esta manifestació.

En tot cas, expressar que este Parlament ha aprovat en lo que va de legislatura me sembla que són quaranta-dos lleis, lo vuitanta per cent de les quals han sigut aprovades per unanimitat de tots los grups parlamentaris, i en cap cas se nos ha ocorregut a nosaltres manifestar que la resta de grups parlamentaris de l'oposició donen suport al Govern pel simple fet de coincidir en una sèrie de qüestions parlamentàries i legislatives.

I, per consegüent, abans de formular este tipus de manifestacions que se sigui molt consegüent en l'actuació de cada un dels grups parlamentaris, i sobretot en l'actuació històrica dels grups parlamentaris, que nosaltres amb molt de compte hem tingut lo deure i la cortesia de no mencionar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Ausàs, per què em demana la paraula?

El Sr. Ausàs i Coll

Per contradiccions, senyor president.

El president

Mig minut.

El Sr. Ausàs i Coll

Bé, quan m'he referit als grups parlamentaris que donen suport al Govern, m'he referit precisament als grups parlamentaris que en el noranta per cent de les iniciatives parlamentàries que es posen a debat i votació en aquesta cambra mantenen la majoria, la majoria natural d'aquest Parlament. Diguin vostès..., considerin que donen suport al Govern o no donin suport al Govern. En tot cas, la dinàmica d'aquest mateix Ple d'avui, doncs, serà l'argumentació més clara de les meves afirmacions.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup no voldria reproduir una part del debat de política agrària del passat 12 de març, perquè allà vam estar discutint alguns dels temes que afecten concretament la política forestal.

El nostre Grup sí que volem dir en principi que compartim –ja ho vam dir aquells dies– el fons, el motiu que ha portat el Grup Popular a presentar aquesta proposta de llei. Alguns diuen que comparteixen l'esperit. Nosaltres compartim el fons, perquè entenem que la funcionalitat, l'operativitat, els recursos, la dinàmica del Centre de la Propietat Forestal és manifestament millorable, i que un centre creat com a òrgan desconcentrat fa deu anys avui és obsolet i és poc operatiu. I, per tant, creiem que cal fer-hi determinades actuacions per dotar-lo de majors pressupostos, de major autonomia administrativa i de major capacitat. I això és fruit de la mateixa dinàmica d'aquests deu anys.

Per una banda, perquè el Centre ha anat creixent, ha anat agrupant els silvicultors que tenen plans de gestió i millora forestal o els plans d'ordenació forestal, ha anat tenint un contingut, amb determinats representants, que s'ha vist, fins i tot, en les últimes eleccions al Centre amb una participació, jo diria que donades les característiques del Centre de la Propietat Forestal, nombrosa. I aquest mateix Centre i els organismes que agrupen els silvicultors, com pot ser el mateix Consorci Forestal de Catalunya, manifesten la insatisfacció pel funcionament d'aquest Centre.

Pensem també que durant aquests deu anys ha canviat, fins i tot, la viabilitat del Pla general de política forestal, perquè han canviat també les circumstàncies. Ja s'ha comentat per altres diputats que m'han precedit, ha disminuït la rendibilitat del bosc, considerat com a explotació de fusta, hi ha una major sensibilitat social de cara als boscos, hi ha més consciència social sobre els valors mediambientals i les externalitats positives que produeixen els boscos i, sobretot a partir de l'any 94, hi ha una insuficiència claríssima, hi ha un incompliment dels pressupostos i dels compromisos que s'havien d'invertir en els boscos –no vull recordar altra vegada la quantitat de boscos privats que hi ha respecte al total dels boscos de Catalunya–; per tant, compartim to-

tes aquestes qüestions. I el nostre Grup vam criticar la falta de política forestal, però no sols la vam criticar, sinó que vam presentar propostes que van ser aprovades per la majoria dels grups parlamentaris. La primera proposta que feia referència a això és la resolució final que al debat de política agrària és la 6, que diu que el Parlament insta el Govern a actualitzar la diagnosi i les propostes d'actuació del Pla general de política forestal, valorant adequadament els aspectes positius dels boscos com poden ser el paisatge, la biodiversitat, la fixació d'anhidrid carbònic o la regulació del cicle hídric i del clima. En definitiva, estàvem plantejant que cal replantejar la política forestal en base a aquestes noves consideracions que en el seu moment potser es va fer des d'una òptica massa productivista.

I la segona, ja s'ha esmentat, el mateix diputat defensor de la Proposició de llei l'ha llegit, parlava d'estudiar la conveniència de transformar el Centre, perquè el Centre ja està creat, no hem de dir «creació del Centre», sinó «transformar el Centre» en una agència de boscos facilitant l'autoadministració i la coresponsabilització dels silvicultors privats en la política forestal.

Jo vull recordar que aquestes resolucions se van aprovar el 12 de març –surten publicades al *Butlletí Oficial* del 24 de març– i el 19, el 19 de març, una setmana després de l'aprovació, entra a la cambra aquesta proposta de llei, aquesta Proposició de llei. Una proposició de llei feta per un grup parlamentari concret, que, evidentment, potser el seu motiu de presentar-la i de desvincular-se de l'estudi de la conveniència de transformar el Centre de la Propietat Forestal en agència de boscos ve perquè no van voler votar aquesta proposta. Aquesta proposta va tindre la unanimitat de totes les forces del Parlament excepte del PP, que, en una manifestació de gelosia, o diguem-ne com vulguem, va dir: «les que Convergència ha pactat amb els altres grups, nosaltres no les votarem», i es van abstenir. Òbviament, si s'abstenen vol dir que se'n desvinculen. Jo voldria recordar que les resolucions obliguen tots els grups de la cambra. I per tant, em sembla improcedent presentar una proposta quan hi ha aquest compromís de tot el Parlament, i per tant, aquesta obligació del Govern d'estudiar la possibilitat de crear aquesta agència de boscos, donant un caràcter operatiu al Centre de la Propietat Forestal.

El Govern fa tres mesos que està en la fase de compliment de les resolucions. Creiem que l'agència de boscos és el que pot ser l'instrument vàlid, però aquest instrument s'ha d'elaborar. Creiem que la conveniència sobre si sí o si no s'ha d'elaborar en base a dos propostes fonamentals: el diàleg amb els interlocutors i el consens amb els interlocutors. Per tant, el que creiem és que aquí s'hauria de portar per part del Govern, si compleixen l'apartat 16, s'hauria de portar una proposta, després de discutida, de consensuada, amb forces polítiques, amb interlocutors naturals, que són les organitzacions professionals agràries, i sobretot els silvicultors. Estem en aquest termini i, òbviament, si el Govern no fes això, sí que estariem d'acord que val la pena començar a discutir sobre un text, però com que estem en aquest termini, el nostre Grup, encara que puguem ser moltes vegades escèptics, no podem dir que el Go-

vern no ha complert, estem esperant i estem desitjant que el Govern complisca per aquesta via del diàleg i del consens.

Per tant, sense entrar en el contingut de la proposta del Partit Popular, pensem que si ells no se senten coresponsables de la resolució és el seu problema, pensem que si obliguen el Grup de Convergència i Unió, ja que algunes vegades els donen suport..., jo els diré dos exemples molt clars: els pressupostos de cada any és una manifestació de suport al Govern o, com a mínim, al grup de Convergència i Unió, i el debat de política agrària i la reprovació o no reprovació de la política agrària del Govern va ser una altra manifestació. Per tant, si això ho han de fer pagar amb el vot favorable és un problema que és de vostès, però entenem que este no és el camí, el camí hauria de ser que el Govern actués com a govern, i complís la resolució que en el seu dia vam aprovar.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, com que el que creiem que s'ha de fer és complir la resolució, i el seu document pot ser un bon document de treball, amb el qual podem dir que tenim alguns acords i alguns desacords, el que nosaltres farem serà abstenir-nos i esperar, això sí, i controlar el compliment de la resolució que vam aprovar en el seu dia.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció del Grup Socialista. Per fer-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, tinc poques coses a afegir a les que ja han dit els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, que, a poc a poc, les han anat exposant totes. Moltíssimes vegades hem parlat de la política forestal del Govern de la Generalitat, del Departament d'Agricultura, més per assenyalar que no hi havia política forestal que no que la política forestal era errònia. Ho hem dit els diversos grups parlamentaris, el proponent i els altres grups de l'oposició; naturalment, Convergència i Unió ens ha dit sempre lo contrari, ho han dit els representants forestals, a través del Consorci Forestal de Catalunya, ho han dit els tècnics, hem escoltat moltíssimes vegades que la política forestal de la Generalitat de Catalunya es destaca per no ser-hi, per no haver-n'hi, per no tenir-ne.

Hem parlat de la disminució de les ajudes que progressivament s'han anat produint fins arribar en aquest moment a un punt àlgid, i hem parlat de lo que són les insuficiències clares en la lluita contra el risc d'incendis forestals. En recents compareixences de la Comissió d'Agricultura s'assenyalava que els boscos del nostre país estan en una situació francament lamentable, i es recordava ara, aquí, que a través de l'Associació de Municipis del Pirineu, a través de l'Associació Ampí, s'està impulsant la proposta del cobrament d'una taxa

per entrar en els boscos comunals, precisament, perquè no hi han disponibilitats de recursos en els municipis que en tenen per poder tenir cura d'aquests boscos, precisament, perquè el Departament d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya els nega, no els dona aquests recursos.

Per tant, ens trobem amb múltiples constatacions que ens assenyalen que la política forestal del nostre país no va bé, i que caldria fer alguna cosa per a rectificar-ne el rumb.

En el recent debat de política agrària es va tornar a parlar d'aquesta qüestió, es va insistir en el tema i es va aprovar una resolució que, com explicava ara aquí el senyor Víctor Gimeno, va tindre la gènesi i el procés que va tindre. Es va arribar, al final, a la conclusió d'impulsar la creació d'una agència catalana de boscos, preferentment, adscrita al Departament de Medi Ambient, constatat el fracàs de la pertinença del sector forestal al Departament d'Agricultura, i aquesta resolució està en fase –entenem nosaltres– d'execució.

El Grup Popular ha presentat una proposició de llei que jo no m'atreveixo a qualificar d'oportunista ni de no oportunista. El Grup Popular no va participar d'aquella resolució en el debat de política agrària, i per tant, entenc que el Grup Popular, dintre la seva pròpia lògica, ha arribat a la conclusió que havia de presentar aquesta proposta. Jo no vull entrar en el contingut de la proposta. El senyor Fabregat sap que hi han aspectes que m'agraden més i aspectes que m'agraden menys, i que si calgués entrar en la discussió del contingut d'aquesta proposició, naturalment, hi participaríem d'una forma lleial, fent les nostres aportacions. No coincidim en tot i tampoc discrepem en tot, ens sembla que el seu contingut tindria matèria suficient per a poder discutir, per a poder arribar a la formulació d'un text normatiu.

La qüestió és, però, el que assenyalaven els altres portaveus que m'han precedit, que és la gènesi d'aquesta Proposició, i molt especialment referida a les conclusions del debat de política agrària. Nosaltres segurament hauríem tingut, com passa sovint en aquest Parlament, el gest de cortesia de facilitar que una proposta d'un grup parlamentari pogués seguir el seu curs parlamentari, i, per tant, d'entrada, segurament, hauríem tingut, doncs, la tendència a facilitar-li el suport necessari perquè pogués entrar en curs parlamentari. Però ens consta el compromís del Departament d'Agricultura, i per tant el compromís del Govern de complir aquella resolució del debat de política agrària i exercir el Govern l'obligació que té, l'obligació que aquest Parlament li va conferir –sense el suport, és cert, del Grup Popular, però amb el suport de tots els altres grups– perquè el Govern de la Generalitat presentés una iniciativa parlamentària, és a dir, un projecte de llei per a transformar eventualment el Centre de la Propietat Forestal en una agència catalana de boscos adscrita al Departament d'Agricultura o adscrita al Departament de Medi Ambient. S'han escoltat ja moltes opinions aquí, públicament, que proposen que s'adscriuï al Departament de Medi Ambient, vista la insolvència, en aquest sentit, del Departament d'Agricultura, insolvència constatada pel mateix sector, que és qui demana, en

definitiva, doncs, aquest canvi de titularitat d'un departament a l'altre. I per tant, nosaltres, en aquest moment, ens inclinem a fer confiança al Govern, en el sentit que en un termini breu, molt breu, presenti el seu propi projecte. Si passat l'estiu el Govern no ha presentat un projecte de llei, com s'ha compromès a fer, un altre grup parlamentari –i no s'ho prenguin malament, senyors diputats del Grup Popular– segurament prendrà la iniciativa per entrar una altra vegada en el Parlament una proposició com aquesta de vostès, amb el mateix contingut o amb un altre, previsiblement amb un altre, amb les variacions naturals per a obrir o per a insistir a obrir el procediment parlamentari a què avui, i per aquestes raons que els assenyalo, nosaltres no podem donar suport.

Ho repeteixo, no és per qüestions d'oportunitat, és simplement perquè el Govern s'ha compromès –i espero que el portaveu del Grup de Convergència i Unió ho ratifiqui des d'aquesta tribuna–, s'ha compromès a entrar en aquest Parlament, en molt breu període de temps, una iniciativa legislativa que doni compliment al mandat parlamentari que nosaltres sí vam votar i que, per tant, nosaltres sí que li vam atorgar en el debat de política agrària...

En conseqüència, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres ens abstindrem en la presa de consideració d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vilalta. Ara correspon posicionar-se al Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per fer-ho té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans que res, dir-li, senyor Vilalta, que la política forestal no es fa només amb subvencions, sinó que també es fa afavorint la competitivitat del sector, i dir-li, doncs, que s'han aconseguit amb el Govern Popular a Madrid una sèrie de mesures que abans no van ser possibles.

Centrant-nos ja en la Proposició de llei, que és el que avui ens porta aquí, ja els avanço que el nostre Grup votarà en contra d'aquesta presa en consideració. I votarem que no perquè entenem que la creació d'una agència forestal és un tema molt important per al país, ja que afecta una gran part del seu territori –un 62%, concretament– i que s'ha de fer estudiant molt bé tots els seus aspectes i intentant buscar el màxim de consens possible.

Bé, tot això que he dit no voldria que s'interpretés com una crítica al treball fet pel Grup Popular o el del mateix centre, però entenem que és millorable. El que sí que voldria és deixar molt clar que va ser el Grup de Convergència i Unió qui va presentar en el debat de política agrària una resolució per a la creació d'una agència de boscos de Catalunya, que fou aprovada per

5746

aquest Parlament el dia 12 de març, el 12 de març d'enguany. La Resolució diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a estudiar la conveniència de transformar el Centre de la Propietat Forestal en una agència de boscos que faciliti l'autoadministració i la coresponsabilització dels silvicultors privats en la política forestal.» Arran d'aquesta Resolució presentada –tal com he dit– pel Grup de Convergència i Unió, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca està elaborant un projecte de llei sobre la creació d'aquesta agència, però sempre d'acord amb les perspectives comunitàries, definides per l'Agenda 2000, on, per primera vegada, s'inclouen els boscos com a elements protectors i subjectes a la política agrària comunitària; a la política agrària, no a la del medi ambient.

Aquests ajuts als boscos a tota la Unió Europea –no oblidem que hi han països que ja hi són, i que n'hi entraran d'altres amb gran superfície forestal– ara s'estan negociant a Brusselles, i s'està fent el programa, i, per tant, veiem molt necessari que la futura llei contempli aquest aspecte. *(Remor de veus.)*

També veiem la necessitat de definir l'àmbit territorial, però molt especialment el conceptual, i per això, d'acord amb les dades de l'inventari forestal de Catalunya, s'està definint quina superfície competirà i gestionarà l'esmentada agència i quins aprofitaments hi seran representats.

(Persisteix la remor de veus.)

El vicepresident primer

Un moment, senyor diputat. Facin el favor de guardar silenci, si us plau. Silenci, si us plau. *(Pausa.)* Pot continuar.

Gràcies.

El Sr. Micaló i Aliu

Deia que s'està definint quina superfície competirà i gestionarà l'esmentada agència i quins aprofitaments hi seran representats: només la fusta o també la fauna, la caça, les pastures, els bolets o d'altres, per exemple?

Creiem també molt necessari definir bé l'estructura adequada, ja que l'estructura comarcalitzada que té el Departament permet crear sinèrgies, amb una agència que ha de disposar d'autonomia financera i, a la vegada, actuar en tot el territori possibilita, per exemple, l'ús de la guarderia forestal i buscar un equilibri amb els espais d'interès natural. I, a més, caldria reflexionar també sobre la necessitat d'incloure el procés sancionador en la mateixa agència.

Un altre dels aspectes importantíssim –que nosaltres entenem importantíssim–: caldria definir bé si s'entra a l'agència de forma voluntària o no.

Bé, en els darrers cinc anys la Generalitat ha dinamitzat molt el Centre –des d'aquest any disposa d'autonomia financera–; per tant, cal analitzar la situació actual per tal de fer una proposta a la vegada real i dinamitzadora, ja que actualment el Centre de la Propietat Forestal disposa de 1.126 membres i 210.000 hectàrees, socis que

de forma voluntària –de forma voluntària– han consensuat una proposta d'actuació.

És per tot això que es vol analitzar, amb voluntat de diàleg i d'una manera consensuada, tal com ja s'ha dit, amb el sector, amb el mateix Centre de la Propietat Forestal, la Taula Intersectorial de la Fusta i, molt especialment, els sindicats agraris i, és clar, els grups polítics.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, tal com ja he avançat al començament de la meua intervenció, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies.

(El Sr. Gimeno i Sanz demana per parlar.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Gimeno, per què demana la paraula?

El Sr. Gimeno i Sanz

Per contradiccions flagrants, senyor president.

El vicepresident primer

Del senyor Micaló?

El Sr. Gimeno i Sanz

Sí.

El vicepresident primer

Vaja, digui vostè en què es basen aquestes contradiccions, si us plau.

El Sr. Gimeno i Sanz

Sí, molt senzill. Jo crec que la resta de diputats que han intervingut ja ho han corroborat, ens plau que s'identifiqui la proposta com si fos de Convergència, però la proposta de l'Agència de Boscos era una proposta d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, del nostre Grup Parlamentari, i va ser votada favorablement per la resta. Però aquest text va ser d'elaboració nostra.

El vicepresident primer

Bé, doncs, aclarida aquesta puntualització i acabat el debat, passarem a votar aquesta Proposició de llei, la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Iniciem la votació.

Aquesta Proposició, o, més ben dit, aquesta presa en consideració ha estat refusada per 12 vots a favor, 52 en contra i 49 abstencions.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats Detectades en el Consorci de Promoció Turística de Catalunya

Passem, doncs, al cinquè punt de l'ordre del dia, que és debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats Detectades en el Consorci de Promoció Turística de Catalunya, i que han presentat el Grup Socialista, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Aquesta presidència, donat que aquesta proposta està presentada per tres grups, proposa que es reparteixin el temps... —si us plau, un xic d'atenció—, cinc minuts per grup, com no fos que els grups tinguessin algun altre acord intern, que aquesta presidència consideraria. D'acord, doncs? *(Pausa.)*

Doncs, per un temps de cinc minuts, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Clofent, del Grup Socialista.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara ens toca substanciar una iniciativa parlamentària que habitualment té caràcter excepcional, no és d'aquelles actuacions, d'aquelles reflexions, d'aquelles iniciatives que normalment es vegin en el Parlament, i que el Grup Socialista va proposar amb els altres dos grups arran de la interpellació que va substanciar el Grup d'Iniciativa per Catalunya respecte a les irregularitats observades en la gestió del Consorci de Promoció Turística, i com a conseqüència també de la substanciació de la Moció, en la qual vam acordar que es remetés informació al Parlament, i vam acordar també, per part dels nostres grups, com a posicionament del Grup Socialista, continuar el debat a partir del que ara estem fent, que és la sollicitud d'aquesta Comissió d'Investigació.

El que a mi em toca avui fer no és senzill: vull convèncer els diputats de l'existència de raons suficients perquè el conjunt del Parlament, no el Grup Socialista, no els dos altres grups firmants de la sollicitud de la comissió, el conjunt de grups presents al Parlament puguem acabar dirimint les responsabilitats de caràcter polític, si n'hi ha —si n'hi ha—, que s'han produït al llarg d'aquests anys en la gestió del Consorci.

I dic «responsabilitats de caràcter polític» perquè sembla que altra mena de responsabilitats estan molt provades. Hi ha molts indicis, hi ha les mateixes auditories, les característiques i les afirmacions de les auditories, que jo crec que ens permeten afirmar que el que caldria en aquests moments és no entrar en les raons de caràcter jurídic per alt, que també hi deuen ser, perquè altres són els instruments, però sí que crec que tenim l'obligació de fer-ho, i tenim l'obligació de fer-ho perquè estem parlant d'allò que és propi de les competències del Parlament.

Nosaltres hem aprovat uns pressupostos i els hem passat al Govern de la Generalitat perquè els gestioni amb una condició: els ha de gestionar de manera correcta, perquè aquí s'ha de retre explicacions del funcionament i de la gestió d'aquests pressupostos, i jo crec que hi ha elements suficients com perquè el conjunt de grups, més enllà de la incomoditat que això ens pugui representar, ens asseguem en una taula i arribem a aquelles conclusions que el poble de Catalunya ens demanarà. Fins avui ha estat possible portar aquest procediment i aquest conflicte d'una manera determinada; a partir d'ara jo crec que serà inevitable.

Com que tenim molt poc temps aniré directament a alguns aspectes d'algunes auditories que jo crec que són molt clarificadores. Diu l'auditoria feta per Auditec l'any 93: «L'entitat no ha procedit a presentar la declaració corresponent de l'impost sobre la societat per als exercicis 1986-1990, ambdós inclosos, ni ha enregistrat comptablement cap provisió per aquest concepte.» En definitiva, els estan dient que des de l'any 1986 la gestió estrictament tècnica del Consorci plantejava serioses dificultats, serioses anomalies.

Ens diu l'auditoria també d'Auditec de l'any 94: «El Consorci disposa d'una sèrie de promotors a l'estranger que es dediquen a difondre i a estimular l'oferta turística catalana; per la impossibilitat d'obtenir justificants sobre les despeses realitzades, no hem pogut obtenir suficient evidència de les despeses...», etcètera.

Ens diu la mateixa auditoria d'Auditec de l'any 95: «En l'exercici de 1995 s'han contractat serveis amb empreses i professionals per a la realització d'estudis turístics de diferent naturalesa. No hem disposat d'evidència suficient que ens permeti concloure sobre la raonabilitat de la necessitat i utilitat dels serveis prestats, així com de l'adequada concordança de les contraprestacions liquidades, regulades contractualment per un import de 79 milions de pessetes. D'acord amb el nostre treball, no podem assegurar que els preus ofertats dels proveïdors de serveis i subministraments contractats per l'entitat siguin preus de mercat.»

Puc continuar: «Una altra part significativa dels expedients de contractació corresponent a les activitats, actes que no es corresponen, finalment, amb l'activitat desenvolupada per l'entitat, amb càrrec a l'exercici de 1995 i anteriors, s'han registrat les despeses per a l'organització d'actes i congressos, en les quals l'adjudicació dels serveis contractats no segueixen els criteris de contractació que regula la llei de contractes de l'Estat.» I continuen dient, aquests punts que els acabo de llegir, diu: «la naturalesa dels aspectes comentats en els paràgrafs tal i tal poden donar lloc a actuacions de difícil avaluació».

Podria continuar, però se m'acaba el temps, dient-los que una auditoria del mateix Departament de la Intervenció General acaba dient: «Fets posteriors amb data de 31 de desembre de 1995, per resolució del president del Consell General del Consorci, es va cessar el seu Joan Cogul Capdevila com a director del Consorci de Promoció Turística.»

I acabo amb una cosa que m'incomoda profundament, personalment, i no com a polític, sinó com a persona,

com a pare, i és la carta del pare del senyor Cogul, que qualifica el seu propi fill..., diu el següent –els la llegiré literalment...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps. Sigui breu, si us plau.

El Sr. Clofent i Rosique

«Aquest espai d'avui és trist. Entenc que tinc l'obligació de parlar-ne, encara que podria callar, però no seria honest amb mi mateix ni amb Salou, si no en parlés, si l'afer d'aquest bandarra del meu fill no hagués transcendit als mitjans de comunicació...» Els ho estalvio, perquè em dol. (*Remor de veus.*)

Nosaltres mereixem un respecte, nosaltres devem un respecte a aquells que pateixen la vergonya, i els ho dic amb el convenciment que jo personalment també l'he patida per alguns dels nostres pocavergonyes. (*Remor de veus.*) I no evitarem amb un vot contrari el que estem demanant. El vot a la governabilitat no és un vot a la impunitat, i sovint vostès ens ho han recordat.

Aquí cal, i avui, que el Parlament acordi obrir una investigació per dirimir-ne les responsabilitats. No fer-ho així no els estalviarà que ho haguem de fer, perquè el Grup Socialista avui i ara es compromet a continuar, fins on calgui, a partir del que vostès ens deixin fer. Nosaltres preferiríem fer-ho a partir d'una comissió d'investigació.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ara correspon la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana, també proponent d'aquesta proposta de resolució. Per fer-ho, té la paraula l'illustre senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana va decidir signar aquesta iniciativa bàsicament per quatre raons.

La primera és òbvia, i durant una interpellació, la Moció subsegüent i la intervenció que m'ha precedit ja és clara: les irregularitats detectades en les diferents auditories per la Intervenció General del mateix Departament, en aquest cas de Turisme, irregularitats que són constatables durant els anys 93, 94, 95 i 96. Són l'incompliment reiterat de normes de contractació, contractació sense concurrència –i hi ha exemples, que ja se n'han donat alguns aquí, que són gairebé escabrosos, com per exemple la contractació d'estudis a exalts càrrecs, que eren còpia, mala còpia d'estudis del Ministeri de Turisme o, en algun cas, fins i tot de propaganda o de fulletons de companyies aèries–, despesa alegre i desmesurada, com el cas que citava el senyor Joaquim Novella, dels objectes de regal, en la seva interpellació; endeutaments sense autorització preceptiva del Govern; indemnitzacions laborals milionàries sense cap obliga-

ció o justificació legal. Són causes ja de pes per obrir aquesta investigació.

Però, en segon lloc, per les dificultats que comporta l'estructura jurídica del Consorci; és a dir, una empresa pública que ralentitza i dificulta l'anàlisi comptable i les justificacions de la despesa.

En tercer lloc, per la importància del sector turístic a Catalunya –recordem, i no ens cansarem de dir-ho, que sovint sembla la Ventafores del Departament i la Ventafores d'aquest Govern–: és el 8% del nostre producte interior brut i gairebé el 12% de l'ocupació activa directa, i no podem permetre que les eines o instruments dels quals disposem per fer-lo més competitiu romanguin en una situació de sospita permanent i sota l'ombra de decisions arbitràries. El mateix sector no s'ho mereix.

I, finalment, a ningú s'escapa que el moment en el qual estem fent aquest debat és en ple procés d'externalització dels serveis de la Direcció General de Turisme, de control i inspecció de les instal·lacions turístiques, amb l'anomenat projecte Prisma. L'argument que s'ha donat des del Govern, i concretament el responsable del Departament, el senyor Antoni Subirà, és la major flexibilitat de l'empresa pública, l'estalvi de traves burocràtiques i, vet aquí, doncs, on hem arribat. És a dir, en nom d'aquesta flexibilitat amb què es justificava el Consorci de Promoció Turística de Catalunya –avui Turisme de Catalunya–..., ens ha portat a aquesta situació.

El debat avui no és només la depuració d'un problema comptable, ni tampoc el resoldrem limitant i adjudicant responsabilitats personals. El problema de fons, el real, són les diferents concepcions del paper del sector públic que hi ha en aquesta cambra. La Comissió d'Investigació ha de deixar clar les responsabilitats i les anomalies durant el període 1993-1995, per a bé del mateix Departament, dels seus responsables, dels seus funcionaris i dels seus professionals.

Quedarà, però, encara pendent l'anàlisi de les causes que han generat aquesta situació, una situació –ho repeteixo– lamentable i que entendríem que el Grup de la majoria hauria d'assumir; hauria d'assumir la depuració d'aquestes responsabilitats, hauria de fer la reflexió necessària de si aquest model de privatització, d'externalització de serveis, aquest model d'empresa pública que ha gestionat –no només a Turisme, en tenim una altra experiència a Indústria–, si aquest model és vàlid, si aquest model permet la fiscalització de la mateixa Administració, i ja no parlem, en aquest cas, del Parlament de Catalunya, i si aquest model pot portar a resultats positius.

Penso que aquesta reflexió s'ha de fer més enllà de la creació d'aquesta Comissió. I, finalment, penso que els funcionaris, les persones, els responsables del sector de l'hostaleria i del turisme es mereixen un tracte de consideració; es mereixen que no quedi ni la més mínima ombra de dubte sobre les decisions d'adjudicacions, d'estudis, de subvencions, de finançament, de suport a l'empresa o a l'estructura de l'hostaleria, que no tinguin la menor ombra de dubte d'arbitrarietat, d'amiguisme o, si més no, de decisions parcials.

Penso que el sector s'ho mereix, els professionals de l'Administració també es mereixen aquest tracte i, per

tant, des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya demanem, sincerament, que entenem que el Grup de la majoria hauria de donar suport a aquesta Comissió d'Investigació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Ara donarem la paraula a l'altre Grup proponent d'aquesta resolució, que és el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per fer-ho, l'illustre diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el fet que ens porta aquí és obrir una comissió d'investigació per a un consorci que, sota la tutela pública, amb un pressupost de 1.000 milions, ha tingut en cinc anys un forat de 1.000 milions de pessetes. Rècord inigualable, en cinc anys, tenir un forat igual al pressupost: 1.000 milions de pessetes. I en tenim proves, i les proves són a les auditories, i ja han denunciat mala gestió, irregularitats i presumptes delictes. Però avui, a la cambra, els oferiré novetats, perquè la premsa en aquest país és una premsa democràtica, i la premsa treballa i la premsa diu, i vostès, senyors de la majoria, tindran avui més elements per dir-nos que no a aquesta Comissió d'Investigació.

Mirin vostès: segons ha sortit a la premsa d'aquest país, hi ha clares –clares– qüestions d'amiguisme. Hi ha una empresa de Reus, que cita l'auditoria, entre aquelles que van pagar factures per serveis que diuen els funcionaris que no han arribat, que hi havia treballat un exdirector general del Consorci. I aquesta empresa que fa suspensió de pagaments crea un nou hotel, i també aquest nou hotel està en l'auditoria com que es van pagar uns diners per uns serveis que no s'havien prestat. Això no és amiguisme? Un director del Consorci paga unes factures a una empresa de la qual ell havia sigut assalariat i, quan fa suspensió de pagaments, a aquesta mateixa empresa li passa el mateix. Però, els diré més: ho he revisat, i l'any 92 hi ha premsa que afirma que en el Consorci es cobrava comissió per part d'alts càrrecs d'aquest Consorci. Tinc a la seva disposició el diari, la revista en què això surt. Aquí es parla que es cobraven comissions. Doncs, molt bé, fins ara el nostre Grup ha sigut molt curós, i ha repetit exactament allò que estava a les auditories. No és cert que no hi hagi proves: hi ha proves que estan a les auditories, i les auditories estan a disposició de qualsevol diputat que vulgui veure-les. El qui no vol veure-ho o no hi té interès, no hi va; el qui vol anar-hi, pot trobar-ho.

Aquest és un tema que ens sembla important, senyores diputades i senyors diputats, i entenem que una negació a aquesta Comissió d'Investigació seria voler tapar uns fets que reiteradament, durant cinc anys, s'han complert i han significat 1.000 milions de pessetes, han significat 1.000 milions de pessetes d'aquest Parlament. I significa no llegir diaris, diaris que parlen d'amiguisme –per tant, de desviació de poder–, i diaris que,

els ho torno a dir, parlen que es cobren comissions. Ho diuen els diaris i així ho trameto a la cambra.

Per tant, tenim mala gestió, tenim irregularitats, però tenim presumptes delictes: de falsedat de documents, de malversació de cabals públics i, possiblement, de prevaricació. Davant d'això, el Grup de la majoria què ha fet fins ara? Enviar d'ofici les auditories, com enviaven tots els consorcis: no han fet res més. Vostès no han fet res més, res més que negar-se, fins ara, al que els hem proposat. Realment, senyores diputades, senyors diputats, a nosaltres se'ns presenta un dilema: com hem de jutjar aquesta actuació? No hi ha realment un interès per part del Grup de la majoria per tapar aquests fets reiterats? Per què es van consentir aquests fets reiterats? I no entendrem un vot negatiu a aquesta Comissió d'Investigació.

Estem, senyors diputats, davant d'un dilema: el dilema de la raó i el dilema de l'interès polític partidista, i jo els pregaria a vostès que, quan facin el seu vot, es plantegin aquest dilema. Els fets, les proves, ens indiquen aquesta situació. És bo que el Parlament ho aclareixi: són 1.000 milions en cinc anys, que els hem posat tots. I a més hem de deixar en evidència una qüestió: que, d'actuacions públiques, n'hi ha moltes de correctes, i hem de tenir tots interès que aquelles que siguin incorrectes s'esbrinin i, a més, siguin assumides les responsabilitats polítiques que això implica.

Estic segur que vostès, el Grup de la majoria, ho raonaran –n'estic segur–; però els haig de dir que no entendríem una resposta negativa a aquesta Comissió, davant de les reiterades proves que hi ha, davant de les reiterades situacions d'irregularitat que els hem dit. Només entendríem que hi ha una voluntat política que això no s'aclareixi. No seria bo ni per al Parlament ni seria bo per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Novella. Ara hi ha la possibilitat que un grup faci un torn en contra. Si ningú desitja fer-lo, passarem, doncs, al posicionament dels grups parlamentaris.

En primer lloc, pot posicionar-se el Grup Mixt. Ho farà el senyor Salvador Morera, que té la paraula.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, fa unes setmanes, és a dir, a l'última sessió parlamentària, es va debatre una iniciativa del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; en concret era una moció posterior a una interpellació en la qual es debatia, substancialment, la mateixa qüestió. I faig referència, precisament, a aquell moment de debat al Parlament, perquè nosaltres vam manifestar algunes opinions –que les mantenim avui i, per tant, hi ha una coherència més que segura pel que fa al nostre posicionament– en el sentit que nosaltres el que defensem en aquesta temàtica, com en qualsevol altra, però que està relacionada amb possibles irregularitats, és que si hi ha actuacions, en aquest cas administratives, però que poden culminar pel mateix procés cap

a possibles responsabilitats penals, nosaltres el que, en tot cas, diem és que es deixi aquesta via i, un cop això arribi als tribunals i hi hagi sentència en aquest sentit, des del nostre punt de vista és el millor moment –si això arriba– per demanar possibles responsabilitats polítiques. Per què ho diem? Doncs, perquè l'experiència d'aquest Parlament el que fa és corroborar o demostrar aquest posicionament que tenim nosaltres.

No fa gaire aquest Parlament va instaurar o va aprovar una comissió d'investigació, que al seu dia va ser molt popular, i que si se'n recorden les senyores i els senyors diputats, i especialment el senyor Nadal, doncs recordaran que la culminació d'aquella Comissió d'Investigació va ser l'exculpació política d'una persona, en aquell moment, determinada, fet que no tenia res a veure amb el que era el paper propi d'aquella Comissió d'Investigació. Per tant, senyores i senyors diputats, el fet que s'instauri o que s'estableixi una comissió d'investigació no vol dir ni que s'arribi al fons de la qüestió, ni vol dir necessàriament que políticament es puguin exigir responsabilitats. Per què? Perquè en qualsevol comissió parlamentària hi segueix havent la majoria que hi ha.

Per tant, senyores i senyors diputats, nosaltres, en relació amb el que vam dir en el passat debat de la Moció d'Iniciativa, ho diem exactament en aquest moment. És a dir, pel que fa a possibles responsabilitats, o a depurar possibles responsabilitats, doncs, quan arribi nosaltres ja els avancem que tindran el nostre vot favorable en el cas que es constatin responsabilitats penals. Una altra qüestió és, com algun diputat ha fet avui, que puguem debatre o discutir políticament el model d'Administració que quant a turisme volem tenir. Aquest és un altre debat, i que nosaltres estem d'acord a mantenir-lo en qualsevol moment, i, en tot cas, recordem que en el passat debat de la Moció vam votar a favor tots els punts, a excepció, precisament, del que demanava responsabilitats polítiques directes, pel que acabo de dir.

Per tant, el que em sembla que hauríem de separar són les dues coses; creiem necessari que..., almenys el que es demostra, per si, objectivament i mirat des de fora és que fins ara l'actuació de la Generalitat en matèria turística no ha estat del tot correcta ni, probablement, des del punt de vista d'eficiència i d'eficàcia no ha estat la millor; que, per tant, cal canviar el model –en això estem, evidentment, d'acord. Però, pel que fa a la instauració, a la posada en marxa d'una comissió d'investigació, avui, nosaltres el que entenem és que el que ha de passar i el que ha d'ocórrer és que la Sindicatura de Comptes, d'acord amb les seves competències, en el cas de constatar possibles irregularitats que puguin arribar a possibles responsabilitats penals, d'acord amb allò que té establert en la seva Llei de creació..., que recordo, doncs, evidentment que serà ella qui ho portarà a la Fiscalia i que, per tant, es podran depurar possibles responsabilitats penals. En aquell moment, nosaltres, pel que fa al nostre Grup, estarem a disposició de debatre políticament el que faci falta.

És per tot això, i bàsicament per una qüestió, podríem dir, d'ordre procedimental, que el nostre Grup, d'acord amb el debat de la Moció que va tenir lloc en aquest Parlament fa dues setmanes, s'abstindrà en la petició de

la presa en consideració de la Comissió d'Investigació sobre el Consorci de Promoció Turística de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Morera. Correspon ara intervenir al Grup Popular, si ho desitja. Té la paraula, per fer-ho, l'illustre diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument. En la creació d'una comissió, o en la proposta de resolució per crear una comissió d'investigació sobre les presumptes irregularitats del Consorci de Promoció Turística de Catalunya, concorren les mateixes condicions –com no podia ser d'altra manera– que es van expressar en una interpellació, després en una moció, tot això d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i avui, en este punt de l'ordre del dia, els antecedents que sobre la negligència en la gestió continuen emparats en unes auditories que suposem que estan en poder del Govern, però que en cap cas han entrat al Parlament amb la finalitat del seu examen per part dels grups parlamentaris.

Després de vint-i-un dies de la substanciació de la Moció a l'últim Ple per part d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, nos trobem en la mateixa situació respecte a la informació d'un es auditories que, segons que se desprèn de les paraules de l'illustre diputat senyor Novella, havien detectat quatre tipus d'irregularitats, per a sintetitzar els fets. Primerament, l'incompliment reiterat de la Llei de contractes de l'Estat; en segon terme, la possibilitat de malversació de recursos públics; en tercer lloc, deia el senyor Novella, indicis de fets punibles d'acord amb lo Codi penal i, per últim, gestió reprovable dels recursos econòmics de la mateixa entitat.

Del treball d'investigació o de verificació que ha executat el mateix senyor Novella tenint com a base les auditories famoses, se desprèn que l'incompliment de la Llei de contractes de l'Estat se fonamenta en la contractació sense concurrència de 276 milions de pessetes i en la falta de crèdit per a formalitzar estes operacions. La possible malversació –o la malversació– se concreta en l'adquisició d'objectes de regal –pins i unes samarretes– per 119 milions de pessetes l'any 95, les empreses proveïdores dels quals facturaven per damunt i amb desviacions de l'ordre del 300 al 400%. Los fets punibles que poden vulnerar lo dret penal se justifiquen amb factures de 29 milions, 44 milions i 33 milions, d'acord també sempre amb la seua investigació, per prestació de serveis inexistents. I la gestió reprovable –també segons la seua investigació– respon a avançaments a directius per 17 milions de pessetes, que encara no els han justificat, a serveis no prestats, per 23 milions de pessetes, i a viatges de persones que no tenen res a veure amb lo Consorci, per 24 milions de pessetes.

Molt bé. Tot això nosaltres ho volem documentat a través de l'òrgan competent, com és –i com ho vam dir en lo nostre posicionament– la Sindicatura de Comptes. Alguns de vostès recordaran que en lo nostre posicionament en la Moció referida i en les esmenes presenta-

des, este diputat ja va advertir a la cambra –sobretot ho va advertir al proponent de la Moció– que la Moció, com a tal iniciativa, no era la via adequada per a reclamar la intervenció de la Sindicatura de Comptes, i molt menys per mediació del Govern de la Generalitat –que, en este cas, lo Govern de la Generalitat *ni pincha ni corta*–, sinó que havia de ser lo mateix Parlament, a instàncies dels grups parlamentaris i a través de la comissió parlamentària corresponent, en forma, si es vol, de proposició no de llei, qui donés les instruccions oportunes a la mateixa Sindicatura respecte a elaborar un informe de fiscalització relatiu a la gestió del Consorci de Promoció Turística de Catalunya; sempre a través de proposició no de llei, mai a través d'una moció del Ple del Parlament.

Lo Grup Popular vam donar entrada immediatament a esta Proposició no de llei, com també ho ha fet algun altre grup parlamentari, i, en raó del seu contingut, avui lo Grup majoritari de Convergència i Unió haurà d'assumir lo compromís de donar suport a esta Proposició no de llei que reclama la intervenció de la Sindicatura de Comptes, el dictamen de la qual haurà de servir per posar al descobert l'envergadura de les possibles irregularitats i, consegüentment, la identificació dels possibles responsables.

I perquè es quedin aclarits tots los dubtes ja advertim que, sense el pronunciament de la Sindicatura de Comptes, lo Grup Popular no prendrem cap decisió que pugui alterar la nostra conducta parlamentària, antecedents que en esta conducta determinen que totes les nostres investigacions i les posteriors denúncies als tribunals de justícia, exercides des de 1986, totes i sempre han estat documentades amb l'informe corresponent de la Sindicatura de Comptes, ja sigui amb forma de dictamen o bé amb los habituals informes de fiscalització.

Lo segon compromís que avui haurà d'assumir en lo seu posicionament lo Grup de Convergència i Unió consisteix en la remissió al conjunt dels grups parlamentaris de totes les auditories que, referides al Consorci de Promoció Turística de Catalunya, estan en poder del Govern, per tal de verificar nosaltres les anomalies detectades i amb l'objectiu de donar la transparència necessària per si s'ha produït utilització negligent de recursos públics. I el tercer pronunciament exigible avui al Grup majoritari se fonamenta en l'elaboració i posterior remissió al Parlament d'un dictamen jurídic del mateix Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, que en relació amb les famoses auditories determini si s'han produït irregularitats per vulneració de normes establertes o de lleis en vigor.

Amb estos criteris, la decisió del nostre vot queda condicionada al posicionament i al compromís del Grup de Convergència i Unió i a la seva voluntat expressa d'assumir les nostres exigències o condicions, és a dir, l'accés a la documentació tècnica per mediació de les auditories, la censura dels actes administratius per l'informe de fiscalització de la Sindicatura de Comptes i la interpretació legal per l'informe jurídic del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme. En cas contrari i per negativa a la informació, lo Grup Popular votarem a favor de la constitució d'esta comissió d'investigació.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Curto. Ara es pot posicionar el Grup de Convergència i Unió. Per fer-ho, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Efectivament, per posicionar-me en nom del Grup de Convergència i Unió a l'entorn de la proposta que se'ns acaba de fer a partir dels tres grups signants, del Grup Socialista, del Grup d'Iniciativa per Catalunya i el Grup d'Esquerra Republicana, i al mateix temps, si m'ho permet el senyor president, també, fer uns brevíssims comentaris, perquè em semblaria..., em sembla que és una forma de respecte als mateixos grups que han intervingut, en relació amb algunes de les propostes o dels comentaris que s'hi han fet.

En aquest línia precisament, a l'entorn d'algun comentari, pel que fa referència al Grup Socialista, destacaria el recordatori de les auditories, que m'hi referiré en el conjunt de la meua intervenció, i el que fa referència –que ha sigut l'únic diputat que l'ha tret– en relació amb la carta del pare del senyor Cogul i la forma amb què tracta el seu fill i altres membres de la seva família. A mi, igual que a vostè, em produeix una sensació desagradable, vostè deia com a pare, a mi com a pare i com a fill. I per tant, un pare que és capaç de qualificar el seu fill de la forma que ho ha fet, doncs, també em sap greu i, per tant, és un tema que crec que l'hauríem de deixar gairebé en la intimitat més estricta i, en canvi, no barrejar-ho amb el camp polític.

Pel que fa referència a Esquerra Republicana, crec que el que més l'ha preocupat, el senyor Puigcercós, és la relació de les privatitzacions i l'externalització de serveis no només en aquest cas, sinó d'altres del Govern; crec que tenim oportunitat, en aquest Parlament, de debatre-ho; ell deia també més enllà de la Comissió, i, per tant, més enllà de la Comissió també en parlarem.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds feia referència... Ha dit, concretament, que, si el Grup de Convergència i Unió avui no votava favorablement en aquesta presa en consideració, seria tant com dir que volem amagar algunes de les qüestions que el senyor Novella plantejava. També em permetrà que, quan doni resposta al Grup Popular, això ho pugui engalzar-ho, perquè hi ha una bona part d'aquesta resposta que lliga amb tots dos.

I quina és aquesta resposta –i entro amb el Grup Popular– pel que fa referència a una sèrie de compromisos que es demana per part de Convergència i Unió? Jo crec que d'aquests, el més destacable és el que fa referència a la petició de l'informe de fiscalització, que anunciava el senyor Curto, i que puc certificar que dimarts de la setmana passada exactament –com ell recordava– el Grup Popular i algun altre grup d'aquesta cambra van presentar dues proposicions no de llei, que és el que havia de fer, la forma de fer-ho, demanant a la Sindicatura de Comptes que faci l'informe de fiscalització. En relació amb això li vull dir, senyor Novella –i dirigint-me directament a vostè–, que el Grup de Convergència i Unió donarà suport a ambdues propo-

sicions no de llei demanant l'informe de fiscalització perquè tenim tantes ganes com ningú..., altra forma és la manera de fer-ho, però tenim tantes ganes com ningú que es pugui escatir i treure'n les conseqüències que es creguin més oportunes. I li dic més, aquesta mateixa..., la propera setmana, abans d'acabar aquest mes, la Sindicatura de Comptes tindrà l'oportunitat, la Comissió de la Sindicatura de Comptes, de debatre la conveniència o no d'acceptar aquesta Proposició no de llei, que ja dic, en nom de Convergència i Unió, que li donarem suport.

Per tant, els dubtes que vostè podia tenir crec que se li haurien d'esvaïr; dubtes que, per recordar la història d'aquest afer, avui jo diria que estem en el quart acte. El primer va ser una vintena de preguntes que el diputat Novella va formular al Govern; a continuació una interpellació amb un debat amb el conseller Subirà, i la Moció que vam veure en el darrer Ple, Moció que hauríem de recordar al que ja vam comprometre'ns en aquell moment, que jo crec que a partir de l'aprovació d'aquella Moció les coses haurien d'haver anat d'una altra manera. Aquella Moció deia, concretava –i ho vam aprovar per unanimitat– delimitar i separar, i amb claredat, les funcions de Turisme de Catalunya de les assumides per la Direcció General de Turisme. I si em permeten un punt d'atenció, el tema que em sembla, la qüestió que em sembla més important, que era l'acord que deia, que diu: «Posar a disposició dels grups parlamentaris de la cambra els pressupostos, els balanços, els comptes de pèrdues i guanys, la liquidació dels pressupostos i els plans d'actuació de la Comissió de Promoció Turística de Catalunya entre els anys 88 i 95 i de Turisme de Catalunya entre els anys 96 i 97 i posar a disposició dels grups de la cambra els balanços, els comptes de pèrdues i guanys, la liquidació de pressupostos i els plans d'actuació dels consorcis dependents de la Generalitat».

Jo tenia la convicció i el meu Grup tenia la convicció que, després de l'aprovació d'aquests punts de la Moció era suficient per, de debò, sabem on érem; però sembla, i està clar en el debat d'avui, que als grups que han estat promotors d'aquesta proposta d'avui, de crear una comissió, no els és suficient. Per a nosaltres ho era, però hem fet un pas més endavant, i ha sigut el d'avui, en aquest mateix moment i des de la solemnitat que representa la tribuna del Parlament, dir que el nostre Grup donarà suport a les proposicions, a les dues proposicions no de llei que demanen l'informe de fiscalització, perquè aquest ens sembla que és el camí; si més no, és el camí que toca ara. Si hem fet l'acord de la Moció que vam fer, si estem disposats que la Sindicatura de Comptes escateixi, esbrini, ens informi, a través de les seves conclusions i resolucions, quina és l'opinió de la Sindicatura a l'entorn de la problemàtica que avui ens ha portat aquest debat, si estem disposats a tot això, ens sembla que voler fer altra cosa és posar, senzillament, el carro davant dels bous. Veiem què és el que diu la Sindicatura, posicionem-nos els grups a l'entorn del que diu la Sindicatura, i que després cadascú, lliurement, pugui emetre el judici que cregui més oportú a partir d'aquest moment, no abans; voler-ho fer abans és voler tallar les ales a una institució que és d'aquest Par-

lament, que la vam crear per això, que vam voler que fos l'òrgan fiscalitzador no del Parlament, sinó del Govern. Si aquest òrgan que tenim, si aquest organisme que tenim al nostre abast, que nosaltres mateixos vam crear, de què nosaltres mateixos ens vam dotar, per què hem de saltar-lo? Fem-ho i, en tot cas –ho repetixo–, després del que se'ns digui, ja en parlarem. Altra cosa podria ser una lectura segurament no compartida per tots els membres d'aquesta cambra: una comissió de control per a aquesta qüestió. En aquests moments i abans de tenir l'informe de la Sindicatura de Comptes podria confondre's amb una comissió que l'únic que pretengués fos fer bullir l'olla, fer mantenir un interès –que, òbviament, hi és– en el camp mediàtic per anar a això, doncs, anar fent bullir l'olla sense haver escoltat el que diu la Sindicatura de Comptes.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, crec que he pogut donar –segurament que no, que, bé, que no serà acceptat, perquè l'objectiu era un altre, però– les garanties suficients perquè ningú d'aquesta cambra pugui dir mai que el Govern i, en aquest cas, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no estem en la línia, d'anant pel camí que hem d'anar, saber què és el que ha passat realment en aquesta situació i, en tot cas, també nosaltres demanem responsabilitats.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Codina.

Acabat el debat, anem a posar a votació aquesta proposta de resolució. Prego a les senyores i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta proposta de resolució no prospera per 50 vots a favor, 56 en contra i 16 abstencions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que, per acord entre la Mesa i els grups proponentes, es farà junt amb el setè, vuitè i novè. És a dir, es faran conjuntament les presentacions de les interpellacions; el Govern podrà contestar en el temps acumulat; però després –després– les rèpliques es faran per cada grup i el conseller encarregat de contestar ho farà individualitzat a cada grup parlamentari. Suposo que he interpretat bé l'acord a què hem arribat, no? Doncs, d'acord.

Per presentar la interpellació, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la formació ocupacional, el primer grup que l'ha presentada és el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

Un moment, si us plau, senyor Huguet, que la senyora Nadal del Grup Popular... Perdoni, ho he interpretat malament, eh? (*Remor de veus.*)

Te la paraula el senyor Huguet. Silenci, si us plau.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'origen d'aquesta interpellació són diverses notícies aparegudes als mitjans de comunicació sobre el possible ús clientelar dels fons ocupacionals, dels fons destinats a formació ocupacional. Vam tenir ocasió en aquesta cambra, fa pràcticament un any, entorn de diversos debats relacionats amb l'ocupació, de parlar del problema que significava, des de l'òptica d'Esquerra Republicana, el mateix model d'impartir aquesta formació ocupacional. Per tant, la nostra interpellació intentarà anar a fons sobre quins són els problemes que estan a la base d'un model que dona peu que el receptor del que hauria de ser el principal objectiu d'aquesta formació, l'aturat, no en tregui precisament tots els avantatges o en tregui totes les possibilitats si aquest model fos ben gestionat.

D'entrada, el model de formació ocupacional instal·lat a Catalunya no dona garanties d'eficiència. El fet que les subvencions s'obtinguin gràcies a presentar determinats índexs d'inserció laboral –això és un fet– no vol dir que molts cops aquests certificats es comprovin a fons si són..., aquests certificats de treball que han de presentar els centres col·laboradors per demostrar la inserció, si aquests certificats són reals o ficticis des del punt de vista que s'han produït ja en diverses ocasions entrecreuaments entre empreses del sector per, precisament, justificar cursos o insercions laborals de persones que després en realitat no han estat inserides laboralment. Estaríem en un cas de frau que la Conselleria té l'obligació de detectar, que algunes vegades ho ha fet, però, un cop més, ens trobaríem amb un problema, en alguns casos, de manca suficient d'inspecció.

En un segon lloc, un problema que és que els certificats d'inserció laboral no tenen limitació des d'un punt de vista de duració. Una persona amb un certificat d'inserció laboral en una ETT de tres dies ja serveix per justificar estadísticament la justificació d'aquell curs; per tant, aquí pot haver-hi una picaresca en la línia que, doncs, moltes de les persones assistents als cursos de formació ocupacional poden tenir un certificat de tres dies de treball i, a partir d'aquí l'empresa, el centre col·laborador, ja pot justificar la captació de nous recursos. Estaríem, doncs, no davant d'un frau legal, però sí d'una elisió de l'esperit de la normativa de la formació ocupacional.

Ens trobem, doncs, davant d'un problema de falta d'inspecció, de reducció també del control que hi havia anteriorment sobre aquest nivell d'eficiència; ens arriben informacions d'una certa deixadesa a l'hora de la inspecció que fa uns anys es realitzava sobre els cursos –potser de dues o tres visites dels promotors s'ha passat de vegades a una sola visita al llarg de l'any–, per tant, doncs, hi ha un relaxament del control i la inspecció sobre el grau de compliment dels cursos de formació ocupacional.

Un altre element important que explicaria alguns dels usos clientelars és el malbaratament de recursos. Estaríem dintre d'un malbaratament legal de recursos; no estem parlant d'il·legalitats, però sí d'una certa ille-

gitimitat, si més no moral, sobre l'ús dels recursos de la formació ocupacional.

La distància entre el valor que tenen els cursos, real, i el que se li dona a l'hora de lliurar les subvencions és alta; depèn dels casos, però sol ser alta. Per tant, doncs, aquí hi ha una pèrdua, diguem-ne, per part dels aturats d'una sèrie de recursos que es queden pel camí, ja sigui amb finançament de l'estructura educativa o per altres finalitats. Per tant, doncs, aquí penso que hi ha un dels punts importants a tenir en compte.

Hi ha una tendència per part de centres col·laboradors a llogar o rellogar instal·lacions o professorat –i aquí és on hi ha la desviació entre el que es cobra de subvenció i el que es paga realment als instructors i el que costen els cursos–; hi ha també a vegades, ho repeteixo, per manca d'inspecció, una tendència a poder inflar el nombre real de matriculats, i, en definitiva, com deia abans, també estem davant d'un problema de control, de pocs mitjans humans, promotors de formació insuficients, molts d'ells en una situació d'interinatge que fa que no gosin afrontar a vegades, davant de la mateixa Administració, casos que perceben negatius –són funcionaris, ho repeteixo, que estan en interinatge; per tant, difícilment poden afrontar..., si veuen algun incompliment, a vegades no poden abordar d'una forma oberta aquests incompliments per part de la mateixa Administració–, i en molts casos també s'ha de dir que la mateixa Conselleria no fa cas totalment dels informes dels promotors, o fins i tot s'han arribat a concedir cursos sense haver disposat encara de la valoració preceptiva per part del promotor. Per tant, estem en una sèrie d'irregularitats a l'hora de concedir cursos, que segurament es pacten oralment, però sense haver passat pel tràmit legal del text.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquests dos aspectes, doncs, no-garantia d'eficiència i un cert malbaratament dels recursos públics destinats a formació ocupacional, ens porten a la porta del que podríem anomenar «un cert clientelisme» en l'ús d'aquests fons. És evident que les possibilitats de frau o d'elisió de la Llei i els nombrosos recursos públics que es belluguen entorn de la formació ocupacional fan un niu potencial, com deia fa un moment, de possible clientelisme polític o social. És evident –i ho dic ara, que quedi clar– que hi ha moltes empreses, moltes empreses col·laboradores, sindicats, patronals i entitats d'ànim de lucre que són eficients i que fan la seva feina professionalment bé; dic això perquè no estic generalitzant. Però tampoc estic parlant d'excepcions, per desgràcia; si no, no estaríem fent aquesta interpellació. Estem parlant d'un fenomen que ens agradaria que fos minoritari, però no és així.

Per tant, doncs, davant d'aquestes possibilitats que donen aquests recursos públics, hi ha una sèrie d'entitats que, d'alguna manera, poden ser primats a l'hora de la distribució d'aquests recursos en el repartiment d'aquests fons, tot i que, evidentment, sempre hi haurà les justificacions o els justificants legals que puguin cobrir legalment aquest repartiment.

És evident que, fins i tot en el cas que l'entitat col·laboradora no practiqui frau, és a dir, que simplement

5754

compleixi la Llei i que l'únic que passi és que utilitzi legalment aquest diferencial que hi ha entre el que cobra i el que gasten realment –tot i que s'ha de justificar, i tots sabem que les factures s'inflen–, doncs, simplement que s'aprofiti aquest diferencial entre el que rep i el que costa, és evident que aquí hi ha una possibilitat enorme de control polític i social perquè, a través d'aquestes entitats, evidentment es gestiona un cabal important, i, per altra banda, també una font de clientelisme polític, perquè a qualsevol Administració l'interessa tenir a vegades com a pantalla cursos que precisament serveixin per almenys demostrar aquesta política ocupacional.

Per tant, aquí entrariem en una casuística..., des d'entitats que realment afinen molt i el que cobren ho gasten fins a entitats en què hi ha un diferencial molt gran entre el que cobren i el que gasten, i aquest diferencial és el que a vegades va en benefici de la mateixa entitat directament, no dels aturats, i, per altra banda, permet tenir una certa possibilitat de pantalla de publicitat sobre política ocupacional. Això seria un altre aspecte, que és el que d'alguna manera ha aixecat una mica la llebre en els diaris.

Hi hauria un quart aspecte, que seria la mateixa qualitat de l'oferta de la formació ocupacional, en què personalment ja hem entrat alguna vegada en aquesta cambra, i hi torno a entrar. Crec que el model –que suposo que el conseller ens dirà que ha estat felicitat des d'altres bandes–, el model aquest semipúblic té els avantatges i els inconvenients, precisament, del semipúblic. És a dir, no hi ha una garantia que el que s'ofereixi sigui realment el que demanda la població, malgrat que hi hagi uns certificats d'inserció. I –veig que se m'està acabant el temps, vaig per acabar aquesta primera tongada– el que està clar és que els mecanismes que s'han establert en el pacte per l'ocupació són, des del nostre punt de vista, insuficients per controlar l'eficiència i la transparència del sistema.

Jo crec que el senyor conseller hauria d'explicar aquí, amb números consolidats, amb números acumulats, quines aportacions reben les patronals, determinades empreses vinculades a determinats partits polítics, i dir-ho amb números acumulats, perquè hi ha una gamma, hi ha una gran maranya d'entitats que fa fàcil perdre's hi. Vostès han estat afectats per unes informacions públiques, vostès i el seu partit. Segur que hi ha altres grups, semblava vostè que insinuava..., doncs, em sembla que és l'hora que aquesta cambra conegui exactament què rep cadascuna de les organitzacions socials, econòmiques, polítiques, en les seves diverses trames empresarials, dels fons ocupacionals. Que això no vol dir que els utilitzen bé o malament; simplement sabem que en reben. A partir d'aquí creiem nosaltres que cal una auditoria i una intervenció del síndic de Comptes, una auditoria per saber si el model és eficient, si els recursos destinats a formació ocupacional realment arriben a qui han d'arribar –els treballadors desocupats–, o es perden pel camí, i, per altra banda, per saber si els números...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps; tindrà torn de rèplica.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president.

...els números d'aquests centres col·laboradors quadren.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació sobre la formació ocupacional

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula, per exposar la seva interpellació, el diputat senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, amb aquesta interpellació el nostre Grup vol afrontar dues qüestions fonamentals, que són l'eficàcia i la transparència del sistema de formació ocupacional de la Generalitat de Catalunya. I crec que cal fer aquest debat intentant que això no acabi com la gran empastifada: intentem objectivar què és el que funciona bé, intentem objectivar què és el que funciona malament i, sobretot, quines són les propostes per millorar aquesta situació.

I volem, doncs, en primer lloc, parlar de quina és l'eficàcia d'aquest actual sistema. Al nostre entendre, igual com han anat expressant els sindicats durant molts anys, les actuals concepció i gestió de la formació ocupacional no permeten treure tota la rendibilitat als recursos i mitjans que s'hi aboquen, i no ens permeten utilitzar eficaçment una eina tan important com és aquesta per a la lluita contra l'atur.

I ho valorem així per les següents raons. La primera és que aquesta formació ocupacional no està integrada ni coordinada amb els altres subsistemes de formació. La segona és que els continguts de la formació no vénen determinats per la planificació i programació, segons siguin les necessitats productives, de serveis o dels mateixos aturats, sinó per les sol·licituds que fan i presenten els centres col·laboradors. Tampoc existeix una articulació dels diferents programes de formació i la planificació econòmica i els programes de desenvolupament local i comarcal; tampoc en aquesta qüestió de la política de formació el món local és tingut en compte. Alhora, no s'estructuren els diferents programes de formació al voltant de l'aprenentatge de competències i qualificacions certificables. Valgui la pena ressaltar aquesta dada: el 73% de la formació correspon a cursos d'àmplia base o inicial, quan són els cursos d'especialització els que tenen major índex d'inserció. És a dir, es fan bàsicament cursos senzills i econòmics, que evidentment sempre són més rendibles per als centres col·laboradors. Fins i tot –i ho dic amb certa ironia, però

també amb certa preocupació— l'any 95 vàrem finançar un curs amb el títol d'*Acompanyament a la mort*, un curs amb aquest títol que més o menys ens va costar uns 5 milions de pessetes. És clar, això no rutlla.

S'ha produït també un progressiu increment de la participació de les entitats privades en la gestió de la formació: l'any 96, el 46,54%. Els mecanismes de seguiment i control han fallat, no sols per l'aparició d'irregularitats i frau en determinats centres, sinó també..., com ja ho va indicar al seu moment l'informe de la Unió Europea de l'any 96, per no parlar de la insuficient dotació per poder dur a terme les necessàries tasques de control. I, evidentment —ja ho deia abans el senyor Huguet—, els criteris per avaluar la inserció, al nostre entendre, no són reals.

Estem parlant, doncs, de 23.585 milions de pessetes, d'11.032 cursos, de 152.923 alumnes i de pràcticament 2.400.000 hores l'any per a 1997. És a dir que estem parlant d'una inversió molt forta, que afecta molta població i que té com a objectiu intentar facilitar la seva inserció laboral, intentar lluitar a partir de la formació ocupacional contra l'atur existent en aquest país, un dels principals problemes detectat pels seus ciutadans.

Tota aquesta situació en part és, al nostre entendre, corregida amb la signatura el 13 de maig del pacte per l'ocupació entre la Generalitat i els agents socials. En aquest mateix pacte s'acorda elaborar un pla general de formació professional, amb l'objectiu de millorar l'aprofitament de recursos i de contribuir a l'adequació de la formació a les necessitats del mercat de treball; s'acorda també la creació del Consell Català de Formació Professional; el pacte recull també la creació d'un observatori del mercat de treball, i finalment, s'avança en el servei públic d'ocupació: es crea el Consell de Direcció, amb participació de les entitats municipalistes, i alhora s'obre la porta a les mesures locals, però al nostre entendre el gran dèficit d'aquest pacte és que no s'afirma amb claredat la necessitat d'avançar un servei català, un servei públic d'ocupació amb personalitat jurídica pròpia.

Per nosaltres, aquesta és una qüestió cabdal. Crear el Servei Català d'Ocupació amb personalitat jurídica i participació dels agents socials, així com el desenvolupament d'aquest pacte per l'ocupació, pot permetre anar superant i millorant el que al nostre entendre és un sistema que pateix, a hores d'ara, greus dèficits per poder ser eficaç i poder complir els seus objectius. Fer-lo més eficaç, però alhora més transparent. Aquests darrers dies s'ha generat una polèmica que posa en qüestió la seva credibilitat: hi ha pràctiques clientelars per part del Departament en l'assignació dels recursos? Sembla que aquest és el gran interrogant que s'ha obert amb aquest debat públic.

Miri, jo els donaré unes dades, i vostès mateixos jutgin. D'ençà el 1980, el titular del Departament de Treball és un membre d'Unió Democràtica. Trenta-nou empreses i fundacions que aquests dies han estat directament o indirectament relacionades amb militants d'Unió Democràtica en diferents mitjans de comunicació..., allò, fent la suma del que ha anat apareixent als diferents mitjans de comunicació, dona aquest resultat: l'11%

del total de les partides del fons del FIP, el 23,2% del total de la partida del Fons social europeu; tres fundacions reben el 7,3% del total de recursos assignats a entitats sense ànim de lucre. És a dir que estem parlant d'un volum de recursos assignats a tot un seguit d'empreses que han estat relacionades directament o indirectament amb militants d'Unió Democràtica molt, molt gran.

I, per altra part, també val la pena, amb les mateixes dades que ha donat la Conselleria, fer el següent càlcul: els ajuntaments del Partit Socialista i d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds reben 117 pessetes per habitant. Els ajuntaments de la coalició Convergència i Unió reben 337 pessetes per habitant. I tothom sap que els ajuntaments, malauradament, que governen PSC i Iniciativa per Catalunya - Els Verds són aquells on hi ha més índex d'atur i unes situacions més complicades. I fixi's vostè el diferencial que hi ha entre els recursos que s'assignen a un i un altre.

I, per altra part, aquest sistema que els sindicats qualificaven de pervers també té el seu origen en el fet que les relacions a l'hora de designar els cursos i recursos són bilaterals entre el Departament i els centres col·laboradors.

Atzars, coincidències, una vocació formativa, dels militants d'Unió, irrefrenable? Permetin-me que ho dubti. Totes aquestes dades, aquests percentatges, diguéssim, contradiuen qualsevol tipus d'explicació des d'aquest punt de vista.

Per nosaltres aquesta realitat, doncs, tan sols és explicable per pràctiques de favoritisme per part del Departament. Els recursos de formació s'han anat incrementant, progressivament, any a any. Paralelament, s'ha estimulat i afavorit la creació d'empreses de formació, i així —i ho dic amb tota sinceritat— s'ha fet partit. I així, el partit s'ha anat fent fort, s'ha anat estenent i s'ha anat implantant territorialment. I això, per nosaltres, cal acabar-ho. Hi ha una crisi de credibilitat, en aquests moments, instal·lada a l'opinió pública, que no crec que es pugui contradir dient: «no, no, això són manipulacions de l'oposició, que ja se sap que està aquí per enredar». Aquí hi ha un problema real, que cal abordar. En primer lloc, la seva eficàcia, especialment a partir del desenvolupament del pacte per l'ocupació, i el de la seva transparència, que al nostre entendre, també, caldrà resoldre'l a partir de veure què ha passat fins ara, i segurament, la Sindicatura de Comptes haurà de fer la seva feina, que el Servei Català d'Ocupació es faci càrrec i pugui dur a terme, de forma participada, totes les polítiques que afecten la formació ocupacional, dotarlo de majors instruments de control i seguiment, per poder salvaguardar que els objectius i recursos que s'esmercen es fan amb la finalitat prevista, i, alhora, poder passar pàgina tots, i poder obrir una pàgina on la formació ocupacional, realment, serveixi per al que és, que és per poder ajudar a la lluita contra l'atur en aquest país, en què n'hi ha tant.

El nostre Grup Parlamentari, si aquest és el debat..., si aquestes són les propostes, creiem que ens en sortirem d'una manera positiva, perquè per nosaltres també, i vull acabar amb la següent afirmació: si nosaltres tin-

guéssim algun indicatiu de frau o irregularitat, primer ho portaríem al jutjat, i després ho portaríem aquí. Si algú més té algun indicatiu de frau o irregularitats, primer que faci la denúncia i després que vingui aquí; ho dic perquè no ens voldríem escoltar en aquest embolcall-que-fa-fort: que si vosaltres heu fet això, nosaltres us denunciem... No, nosaltres donem dades, i aquestes dades, cadascú les pot interpretar com vulgui. Segurament, des de la part del conseller, o per part de la mateixa Unió o per part de la coalició, es pot dir: no, miri, és coincidència. Nosaltres podem dir: no, és una altra cosa. Però quan es comença a dir: no, això és..., «vostès diuen això, però que quedí clar que hi han ajuntaments seus o que hi han sindicats que també ho fan malament». Doncs, si hi ha sindicats i ajuntaments que ho fan malament, la cosa és molt senzilla: s'obre un expedient, i si hi ha frau o irregularitats, la cosa és més senzilla encara: es va al fiscal. I si ho fem així, ordenadament i metòdicament, segurament ens en sortirem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional

La tercera interpellació sobre el mateix contingut és presentada pel Grup Socialista: té la paraula per exposar la interpellació el diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, per fi arribem a aquest Ple per debatre els criteris de capteniment del Govern sobre la formació ocupacional, després de quinze dies d'errors polítics i d'excessos verbals per part dels representants del Govern. Errors polítics i excessos verbals que han suposat, d'una banda, imputar al PSC una campanya de *acoso y derribo* (*veus de fons*), senyor conseller, no busqui a fora el que té dintre, perquè vostè no té un talp a la Conselleria, té un cau de talps. Vostè arrossega una crisi, des de fa molt temps, del seu propi Departament, que és el que li està minant la credibilitat, i que és aquí on ha de buscar, no ens busqui a nosaltres. Vostè es va equivocar també, quan va reptar el PSC a portar aquest tema als tribunals, és aquí on l'hem de discutir, és aquí on s'han de depurar les responsabilitats polítiques, no és judicialitzant la vida política com arreglarem les coses, és aquí, es va equivocar. S'han equivocat quan han empastifat el debat polític amb «i tu també», «i tu més», i no sé quantes coses més. És amb serenitat com s'han de fer les coses. S'han equivocat amagant-se en l'anonimat i filtrant dades a la premsa. Els diputats socialistes quan hem parlat hem donat la cara i hem dit el que havíem de dir davant de la premsa, no ens hem amagat filtrant dades, que no eren mitges veritats, eren mentides senceres. I han intentat desprestigiar el Partit dels Socialistes titllant-lo d'advocat de mafiosos, quan sap vostè que és completa mentida, i que no ens trobarà mai defensant algú —ja li vaig dir a la Comissió— que faci frau

amb els fons públics. Anem a debatre el que s'ha de debatre. Anem a debatre això, no el que vostè vol fer, perquè resulta que hem denunciat el mateix que venim denunciant des de l'any 89. El *Diari de Sessions* va ple d'intervencions d'aquest diputat, i diputats socialistes des de l'any 89, denunciant el mateix que denunciarem avui i hem denunciat aquests dies, i continuarem denunciant mentre no es modifiqui.

Anem a debatre per què han malgastat 23.585 milions, per què han administrat malament els recursos i per què estan defensant un model de formació ocupacional que produeix aquests mal resultats. Vostès han malgastat 23.585 milions destinats als aturats, i aquesta és una afirmació que hi han cinc raons que l'avalen. La primera, no atenen les necessitats de les persones aturades. La segona, discriminen negativament les persones en funció d'allà on viuen. La tercera, discriminen negativament els col·lectius que més ho necessiten. La quarta, discriminen negativament les persones en funció del seu gènere. I la cinquena, no responen a les necessitats de les empreses. No responen ni als territoris, ni a les persones, ni a les empreses. No responen a cap d'aquests interessos. Vostès gasten més allà on menys atur hi ha, les comarques amb menys atur són les que surten més beneficiades. (*Veus de fons.*) A la discriminació territorial que vostès practiquen, a més a més, s'ha d'afegir una discriminació social. Vostès, senyor conseller, a mesura que els col·lectius que tracten tenen més dificultat per inserir-se, gasten menys diners. I així ens trobem que un dels col·lectius que tenen una aportació i una despesa d'un 25% per sota de la mitjana de Catalunya, per hora, són els col·lectius amb especial dificultat, però és que, a més a més d'aquests, ens hem gastat el 7,5% per a tots els col·lectius amb especial dificultat a Catalunya. Dos-cents milions menys que l'any passat, però hem gastat 3.000 milions més. O sigui, gastant més diners en formació, ens gastem menys en atendre els col·lectius amb més dificultat, que estan específicament... Quan un curs és específicament per a dones, resulta que és molt més senzill, molt més baratet, de molta menys qualitat, i s'arriba a la contradicció que si un curs és per a ocupats genèrics, de petita i mitjana empresa, el preu/hora de despeses són 11.000 pessetes, si és només per a dones són 7.000 pessetes. I, evidentment, un curs per a dones majors de vint-i-cinc anys, aturades i de llarga durada, el més complicat de reinserir, les volem reinserir amb cursos en què ens gastem 3.000 pessetes l'hora. Són dades seves. Meravelles, això és fer meravelles. Això, senyor conseller, és el que sempre vostè ha dit, que a les dones se les insereix, i que cobrin menys sempre ha estat un factor d'inserció social. Aquest és el seu criteri, i aquest és el seu model. (*Remor de veus.*)

Hi ha una discriminació, també, de caràcter cap a les empreses. Els cursos segueixen sent els de sempre, però és que, a més a més, la indústria, les activitats industrials, el que ha de generar el teixit industrial segueix estant molt per sota de les necessitats que tenim. Però a aquest malbaratament de recursos s'ha d'afegir una mala gestió; una mala gestió que produeix un profund descontrol de la gestió de fons públics, tot aquest reguitzell de situacions particulars, falsificació de dades, utilització de dobles facturacions, etcètera, només és

fruit de la seva mala administració i descontrol dels fons públics, perquè, si no, hauria d'haver-se produït ja una acció positiva en sentit contrari. Però és que, a més a més, es produeix una assignació de recursos destinats a la formació d'aturats com a mecanisme de finançament d'estructures partidàries. Hi han entitats que es dediquen a fer formació per finançar-se la mateixa estructura, però la seva finalitat no ho és. Diumenge ens ho van explicar amb claredat, es va dir: tenim una fundació perquè empresaris catalans tinguin contactes a l'estranger. I aquesta fundació resulta que la financem, en part, amb cursos ocupacionals. Què té a veure, que té a veure la formació dels aturats amb portar empresaris a l'estranger? Què hi té a veure? Vostès han de rectificar aquesta pràctica, i també han de rectificar un tracte de favor vers alguns centres privats amb ànim de lucre que apareixen relacionats i han aparegut relacionats amb la seva organització política. Tracte de favor que suposa que tenen les concessions i el coneixement d'aquestes concessions abans d'hora, que poden anunciar-se i ho veuen clarament. Mentre hi han centres que encara no se'ls ha comunicat la formació ocupacional d'aquest any, altres ja han sortit fent anuncis, etcètera, etcètera. Hi ha una programació, un tracte de favor, que vostès mateixos han denunciat, perquè resulta que hi havia un centre que cobrava al mes, i uns altres han d'esperar dos anys, per tant, hi ha una situació que vostès han d'arreglar.

I haig de dir-li que el seu model, el model que defensen, el model català de formació professional, no és ni envejat ni envejable. Un model que produeix aquests efectes, aquests mals efectes, no pot ser mai un model envejable. Hi han també cinc raons, i li diré per començar que el que caracteritza el model català de formació ocupacional no és la seva característica mixta, això és la sopa d'all que ja practicava, ja no diré altres administracions, el SEAF, el PPO, fins i tot predemocràtic, ja combinava el sector públic amb el sector privat. Per tant, això no és nou. El que caracteritza el seu model són, d'una banda, el menyspreu pel sector públic, i, especialment, pel propi, per les OTG, pels CIFOS pels mil funcionaris que li han transferit, per les setanta-tres oficines de l'Inem que se li han transferit, que no les aprofita per fer una eina útil de formació, i no assumeix una gestió directa, la renúncia a programar, a prioritzar accions; vostès només reparteixen subvencions, però no programen ni actuen, i així es produeix l'opacitat en la seva gestió. Senyor conseller, a vostè que li agrada tant reptar, el repto que vagi ara mateix a una oficina de treball de la Generalitat i com a ciutadà sàpiga quina és l'oferta formativa que en aquests moments ja estem subvencionant. No és possible, no és possible saber en aquests moments en dependències, llevat del carrer Sepúlveda i de l'ordinador del senyor Pallerols, eh?, llevat d'aquest ordinador, no és possible saber què és el que ens estem gastant en aquests moments en formació ocupacional. No podem triar; tria un ordinador, tria algú que no és ni la mateixa Generalitat, ni el mateix ciutadà, vostès trien, fan que un programa informàtic seleccioni o doni aquesta informació. Discrecionalitat en la gestió, perquè fan del silenci administratiu l'element perquè els centres no puguin clarificar quina és la situació, i això ho han denunciat, no algun centre amb

el qual vostè sempre li agrada tapar totes les qüestions que planteja, sinó associacions, com la de Tarragona, de centres privats, que ha denunciat que vol transparència i claredat en els objectius, i la perversió en la funció dels centres col·laboradors.

Senyor conseller, vostè sempre ens ha dit que valora els centres en funció de la inserció. Ja li hem explicat alguns dels problemes, però l'exemple més clar és el següent: un senyor que està en els jutjats per falsificar firmes –veurem què li diuen els jutjats– es permet el luxe de dir que aplicant el seu criteri no li haurien d'haver donat 300 milions, sinó 1.500. Només això, que una persona que està en els jutjats per falsificar firmes digui que no 300, sinó 1.500, aplicant el seu criteri, vol dir que el seu criteri no funciona. Vostè, senyor conseller, el que ha de fer és posar ordre en el seu Departament...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps; tindrà temps a la rèplica.

El Sr. Rañé i Blasco

Acabo amb les quatre conclusions que em queden, senyor president. Posar ordre en el seu Departament, depurar les responsabilitats, crear el Servei Català d'Ocupació, pactar un model de formació ocupacional que estigui al servei de les necessitats de les persones i les empreses, i un model en què els centres estiguin valorats no per l'agenda i els contactes personals que tinguin, sinó per la qualitat de formació. Els centres de formació han de donar formació, i l'Administració ha de gestionar els interessos dels aturats, que és la seva inserció.

(Veus de «Molt bé!» i xiulets. Remor de veus.)

El president

Silenci, silenci, per favor.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de formació ocupacional a Catalunya

Té la paraula, pel Grup Popular, per a la interpellació sobre formació ocupacional, el diputat senyor Ignasi Oleart.

(Persisteix la remor de veus.)

Prego als diputats que guardin silenci.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, jo, personalment, no em sento avui feliç, perquè, després de la convocatòria de la Comissió de Política Social que hi ha per a la pròxima setmana, a mi, personalment, m'hauria agradat més sentir-lo a la Comissió i després intervenir.

Les circumstàncies fan –i crec que en aquest sentit vostè té alguna mica de culpa– que nosaltres, el Partit Po-

pular, en vegem avui aquí en la necessitat de presentar aquesta interpellació.

Li haig de dir, senyor conseller, que tota la cambra i tot Catalunya va rebre amb especial felicitat quan el Govern de l'Estat va traspasar a la Generalitat de Catalunya la formació ocupacional; crec que va ser un èxit del Govern de la Generalitat, que va ser també un acte de justícia per al Govern central, que en aquell moment li corresponia fer, i penso que això ens va alegrar d'una forma molt positiva. En aquest traspàs, aquest Reial decret del traspàs ens diu exactament què és la responsabilitat del Govern de Catalunya, i molt concretament el que ha de fer la Conselleria de Treball amb relació a aquest traspàs, i ens parla de l'execució del Pla nacional d'ocupació i formació, la programació i organització, la gestió i el control administratiu i la inspecció tècnica de les accions formatives, de l'establiment dels contractes programa en l'àmbit territorial de la comunitat autònoma, de la selecció dels alumnes, de l'homologació dels centres, etcètera, que el senyor conseller coneix més bé que jo, i els seus col·laboradors també.

Quan un es molesta a llegir el compromís del Govern de la Generalitat assumit a conseqüència d'aquest traspàs, s'adona que, si s'haguessin fet clarament i perfectament totes les condicions d'aquest Reial decret, segurament avui, aquest matí, quatre grups parlamentaris d'aquesta cambra no haurien presentat interpellació, perquè s'haurien evitat algunes de les conseqüències que motiven precisament que aquest matí estiguem parlant d'aquest assumpte. És una ordre del seu mateix Departament, del 20 d'octubre de l'any 1997, l'última publicada, la que regula les accions de formació ocupacional, afins de caràcter ocupacional que promou la Direcció General d'Ocupació. Aquesta Ordre del seu Departament, en el seu article segon, ens diu quines són les accions que ha de realitzar, que es poden realitzar com a conseqüència de la publicació i posada en vigor d'aquesta Ordre i també, en els seus articles del 13 al 18, ens parla de quins són els mitjans, les formes, les maneres com la Conselleria de Treball establirà una inspecció i control tant de les sol·licituds, de les resolucions aprovatòries, del control dels cursos, etcètera, que coneix molt bé el senyor conseller i que nosaltres no voldríem aquí relacionar.

És evident que la preocupació demostrada per tots els grups parlamentaris que han intervingut abans que nosaltres és també compartida pel Grup Popular, amb matisos diferents, amb llenguatge diferent, amb música... potser no la mateixa, però lamentant que avui Catalunya fa ja uns quants dies es vagi despertar mitjançant la premsa diària amb el fet que s'havien repartit uns fons de subvencions no d'acord amb la normativa, amb la responsabilitat que va assumir el Govern de la Generalitat amb el seu traspàs, ni tampoc d'acord amb la seva mateixa Ordre de 20 d'octubre de 1997. Perquè, senyor conseller, nosaltres ens preguntem: si de cop i volta esclata una notícia que sens dubte va crear alguna situació d'intranquil·litat en persones honrades que van rebre la subvenció per als cursos de formació, i possiblement alguns altres que no han complert la normativa, les instruccions i els requisits, no tant ja per la

concessió, sinó pel desenvolupament i justificació de les despeses d'aquests cursos, és evident que el conseller de Treball havia d'haver sortit a la palestra, primer, a desmentir amb rotunditat i a facilitar una llista de tots els centres que, a conseqüència d'aquesta Ordre del 20 d'octubre de 1997, van rebre subvencions per a la formació ocupacional. I això és el que nosaltres avui en primer lloc, senyor conseller, li hem de dir que no trobem bé; que vostè havia d'haver utilitzat tots els mitjans d'informació que lògicament té qualsevol govern i qualsevol departament i que, per tant, havia d'haver sortit precisament a intentar aclarir aquests dubtes, aquestes denúncies que segurament que alguna d'elles algun motiu fundat ha de tenir.

Nosaltres som partidaris que, si avui no és possible, en la pròxima Comissió de Política Social, que està convocada per a la setmana que ve, el senyor conseller faciliti una relació de totes aquelles entitats jurídiques i físiques que van rebre subvencions i també —una cosa molt important— se'ns informi de quines són les actuacions que, en base als articles 13 i 18 de la seva mateixa Ordre s'han fet per fiscalitzar i comprovar si, totes aquelles que van rebre subvencions, el seu objectiu, que era el de realitzar les subvencions, si al final es va fer d'acord amb la normativa. Pensem que més de 25.000 milions de pessetes són quantitats suficients perquè l'opinió pública en general tingui en aquest moment una actitud incrèdula envers la normalitat en la concessió d'aquestes subvencions. Pensem que li correspon al conseller de Treball, com a responsable del Govern de Catalunya en aquestes qüestions, avui, aquí, davant de la cambra, la representació més important de Catalunya, la representació popular de Catalunya, poder desmentir que, acabada aquesta interpellació, aquestes interpellacions, puguem sortir amb la convicció que mitjanament aquestes informacions que han sortit no responen a la veritat; perquè, si algunes d'elles fossin realment certes, segurament, senyor conseller, que algunes coses haurien d'intentar rectificar amb urgència i segurament algunes no serien especialment agradables. Perquè —i a tall, simplement, de curiositat— sembla que veure que una família, un grup determinat hagi rebut 286 milions de pessetes, que estigui implicat —com ha anunciat un altre il·lustre diputat, crec que del Partit Socialista de Catalunya—, que estigui en aquest moment en fase de jutjats per intentar aclarir algunes irregularitats, sembla molt estrany, doncs, que la mateixa Conselleria no hagi intervingut d'una forma més eficaç i sobretot, com a mínim, el tregui de la llista de possibles concessions per a futures subvencions. I em sembla que seria també convenient intentar, a través d'aquest pacte que s'ha fet ara amb els sindicats, que per a les concessions de l'any 1999 el repartiment, l'aprovació, les condicions, la rigorositat, la inspecció d'aquests fons es faci amb total transparència.

Jo espero, senyor conseller, que amb la seva contesta pugui aclarir alguna de les coses que aquí li demanem, i l'hi demanem, a més, des de la mateixa simpatia personal que vostè sap que li tenim i que no ens amaguem de dir-ho. Jo crec que tenim molts punts coincidents amb la seva política dintre el seu Departament, però és evident que les circumstàncies fan que avui en aquest

assumpte no puguem, en principi, coincidir i esperem amb certa intranquil·litat quines són les seves respostes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar les quatre interpellacions i per un temps màxim de quaranta minuts, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, estic aquí per substanciar, en la part que correspon, aquestes quatre interpellacions, que jo agraeixo que s'hagi produït aquesta oportunitat d'explicar davant de la cambra aquest..., una resposta, poder donar una resposta explicada, suficient, sobre la transparència de funcionament del sistema i donar també resposta a certs elements que s'han barrejat en tot aquest procés i que han sigut moguts malèvolament per un grup empresarial que, senzillament, sentint-se i sabent-se investigat, ha llançat quantitat de falsedats –podria buscar altres objectius– per intentar ennuvol·lar la seva actuació que era investigada i que feia temps que durava, i en tot cas jo hi entraré amb més detall.

Això ha fet que es posés en qüestió el model de funcionament de la formació ocupacional, i, per tant, em sembla que aquí el que pertoca és explicar com funciona el model, quina és la seva transparència, on són els seus controls i, per tant, donar plena i complida satisfacció a aquesta cambra del bon funcionament del sistema i dels bons resultats que està donant, els magnífics resultats que ha donat la formació ocupacional per a Catalunya i per als nostres aturats i, en general, per a les empreses.

Des de l'any 1985 el Govern de la Generalitat ha desenvolupat una tasca permanent i creixent en l'àmbit de la formació ocupacional i ho ha fet d'una manera oberta i transparent promovent, ajudant, coordinant, finançant o donant suport a les pròpies iniciatives i a les de la societat, les administracions, les patronals i els sindicats, les entitats i les empreses, les cooperatives i les fundacions, els centres formatius i la universitat. Al llarg d'aquests anys s'ha produït una disminució important i continuada de l'atur i el creixement de l'ocupació. Penso que es pot dir, doncs, que les polítiques actives desenvolupades a Catalunya, i en especial les accions de formació ocupacional, han complert la seva finalitat, han complert plenament la seva finalitat més que a cap altre lloc d'Espanya, perquè en el nostre àmbit la formació ocupacional no és un fi, és un mitjà vers el fi que perseguim, que és l'ocupació; d'aquí la importància laboral, social i econòmica d'aquestes accions formatives i el fet que la seva avaluació hagi de basar-se en els resultats d'inserció laboral pel que fa a cursos i a centres i en l'evolució de l'atur i l'ocupació pel que fa als resultats globals a Catalunya.

La formació ocupacional ha estat una tasca permanent i creixent per a nosaltres i convé recordar que l'hem desenvolupada en base a un model que pot tenir encerts o errades, que pot ser legítimament defensat o legítima-

ment criticat, però que respon a una concepció que aquesta cambra coneix perfectament –l'hem debatuda durant molts anys–: volem sumar esforços; volem estar oberts a la societat i als agents socials, no volem crear estructures burocràtiques pròpies que no siguin necessàries; volem aprofitar i fer confluïr el màxim possible de les iniciatives socials, públiques i privades, en matèria formativa; volem ajudar a aflorar la capacitat d'orientació, de formació i d'inserció que pot desplegar-se a través d'una àmplia xarxa de centres col·laboradors.

El nostre model es basa en la necessitat d'una formació totalment vinculada al sistema econòmic, una formació capaç de donar resposta ràpida i eficaç a les necessitats reals del mercat de treball; en definitiva una formació adaptada als requeriments concrets de les empreses, que són les que creen els llocs de treball a oferir als nostres aturats. Aquesta exigència, per tant, converteix la flexibilitat de la formació en una de les seves principals característiques. Aquest model té tres objectius bàsics respecte als seus usuaris: per una banda, a les persones ocupades, mantenir la seva competitivitat; a les persones aturades, obtenir aptituds i actituds per augmentar la seva ocupabilitat, sigui per compte propi o per compte de tercers, i al teixit empresarial, satisfer les necessitats de persones adequades quant a la seva modificació d'aptituds per als llocs de treball que ofereixen. Aquest model es vertebrava entorn de tres eixos principals: adequació de la formació, tant a l'oferta com a la demanda, del mercat de treball, el que significa tenir en compte alhora els aspectes socials i les necessitats del sistema productiu; flexibilitat dels continguts i de l'organització, i avaluació permanent de les accions realitzades i establiment de sistemes per perfeccionar-los.

El primer aspecte, l'adequació al mercat de treball, implica que en la planificació de les accions s'hagi de tenir en compte l'oferta de treball: les persones. D'altra banda, la selecció de les accions formatives s'ha de fer en funció dels llocs de treball disponibles que estan a les empreses, siguin públiques o privades.

Per tant, l'adequació requereix una planificació que es basi en l'anàlisi de la composició de l'atur, i una programació de cursos a curt termini, d'acord amb les necessitats de les empreses. L'anàlisi d'aquestes necessitats s'encomana a l'extensa xarxa de centres col·laboradors del Departament de Treball, que, a més de la seva tasca docent, realitza una prospecció prèvia de les empreses sobre les quals basar les propostes d'accions formatives. Aquesta és, a més, la filosofia de la Comissió Europea, del *bottom up*, en anglès, o de baix a dalt, que ha fomentat la teoria dels jaciments d'ocupació, que s'han basat en aquest descobriment de necessitats de baix a dalt com a quelcom local als jaciments d'ocupació.

Així, amb això s'obtenen els següents avantatges: conèixer els llocs de treball vacants i les empreses que els ofereixen o les oportunitats d'un mercat; establir un major contacte entre els centres de formació i les empreses per millorar l'organització dels cursos i adequar els seus continguts, i implantar un sistema automàtic de control de qualitat de les accions dels centres per mit-

jà dels resultats ocupacionals, per compte d'un altre o pel seu compte.

El segon aspecte a destacar del model català és la flexibilitat..., la formació, i el seu objectiu és preparar per ocupar un lloc de treball determinat. Això implica que sigui necessària una gran diversitat de continguts, horaris, i també de formes d'organització dels cursos –presencials, a distància, en centres específics, a l'empresa, en sessions intensives, etcètera–, de manera que es puguin adaptar tant als treballadors com a les demandes concretes de les empreses; és a dir, dels llocs de treball concrets que es necessiten cobrir.

Hi ha un fet molt concret, però és altament significatiu. A començaments de l'any passat hi va haver a Roma una assistència tècnica de tècnics de la Conselleria, organitzada per la Comissió Europea, per ajudar a assessorar el Ministeri de Treball italià a reorganitzar el seu sistema de gestió d'ajuts al Fons Social Europeu, i amb això faig referència al reconeixement públic que contínuament des del Fons social europeu es fa de la forma en què s'imparteix aquí a Catalunya la formació ocupacional –tinc documentació que podria, si fos del seu interès, acompanyar-los. Això ens demostra clarament que la nostra gestió de la formació ocupacional té un prestigi internacional reconegut.

El Departament de Treball determina com a programes de formació ocupacional aquelles accions que porta a terme dins dels supòsits següents: accions d'acord amb la normativa reguladora del Fons Social Europeu; accions que es realitzen dins del Plan nacional de formación e inserción profesional, el pla FIP; accions de formació teòrica dels contractes per a la formació, o sigui la formació d'aprenents, que també tenim encomanada en funció d'una normativa específica.

En virtut de la programació del Fons Social Europeu i del pla FIP i altra normativa, el Departament de Treball, d'acord amb la normativa reguladora, estableix els criteris de selecció de centres col·laboradors, i amb caràcter anual publica la convocatòria perquè les empreses, entitats o institucions, públiques o privades, sol·licitin la participació en els programes. Així mateix, en la valoració de la idoneïtat de les accions formatives, es tenen en compte tant factors relatius al centre col·laborador com aspectes referents a l'acció concreta de la qual es sol·licita l'aprovació.

En aquest sentit, els principals aspectes que es tenen en compte en la valoració del centre col·laborador són: l'experiència que té el centre en formació, així com els resultats ocupacionals quan les accions s'adrecen a treballadors aturats, evidentment, i les necessitats de requalificació professional detectades per les empreses quan es tracta d'accions adreçades a treballadors ocupats.

Així mateix, a partir de 1996, la gestió d'ofertes i demandes és un altre indicador de proximitat a les necessitats del sector productiu, i això es canalitza, per tant, a través del Servei Català de Col·locació, les aportacions d'ofertes i demandes a la intermediació, perquè la intermediació és per col·locar.

Pel que fa a la valoració de l'acció concreta que se sol·licita, es té en compte tant la tasca prèvia de prospecció

de necessitats –i ho remarco: la tasca prèvia de prospecció de necessitats– de formació portada a terme pel centre col·laborador, en estreta relació amb les empreses, com el perfil professional dels experts que han de dur a terme la tasca formativa.

En resum, en la valoració de les accions de formació ocupacional per a aturats s'ha de tenir en compte: el grau d'inserció laboral comparat amb el sector, segons sectors o segons família professional, segons el col·lectiu –col·lectiu específics: majors de tals edats, menors de tal edats, dones..., el que sigui–, segons territoris. Després, l'altre bloc a tenir en compte, de valoracions, és: el nivell de col·laboració amb el servei públic d'ocupació respecte a la intermediació –o sigui, l'entrada d'ofertes de les empreses, l'entrada de mandats a l'ocupació–, la prospecció de l'acció –o sigui la consulta, l'auscultació que s'ha fet del seu àmbit territorial o el seu àmbit específic, sectorial, per veure quines possibilitats col·locacionals té allà, quines professions, quins oficis, quins llocs de treball allà hi han vacants: això és la prospecció de l'acció–, la capacitat per realitzar l'acció i la prioritització de col·lectius amb més dificultats. Aquestos són els paràmetres bàsics.

La valoració de les accions en els casos de la formació ocupacional per a ocupats. En aquest cas, entre altres, l'aportació d'horari laboral per part de l'empresa per fer l'acció formativa –aproximadament, almenys un terç de la formació s'ha de fer en horari laboral–; això permet afirmar que existeix la necessitat formativa: l'empresari que no està disposat a posar-hi temps és que no en té necessitat. La prioritització de pimes i d'autònoms, dins de les accions per a ocupats.

Requisits del centre col·laborador: complir les condicions de professionalitat o d'especialització de cada programa; participació dels formadors en la formació de formadors que té establerta per garantir, precisament, unes metodologies escaients i adequades; estar al corrent d'obligacions tributàries i de Seguretat Social; estar connectats a la xarxa informàtica del servei públic d'ocupació. Es programa anualment tenint en compte els programes operatius dels marcs comunitaris de suport, i lligat a zones geogràfiques, col·lectius i mesures ocupacionals dels objectius 2, 3 i 5.b i el pla FIB estatal, segons directius de la Comissió Europea, o sigui, segons diners cofinançats directament pel Fons Social Europeu o que vinguin en funció del traspass del pla FIP.

S'ha de considerar que en un sol programa operatiu existeixen quaranta variables: col·lectius, territori... Després, dins de cada un d'aquests, hi ha cinc eixos i quatre accions possibles dintre cada un d'aquests eixos, que es quantifiquen financerament per durada, nombre de beneficiaris, costos unitaris, edat i sexe. Per cada programa tenim –parlo de programes, eh?– unes dos-cents quaranta variables amb ajust permanent, atès que la justificació final s'ha d'ajustar, amb el mínim de desviacions possibles, a la planificació establerta, que és un període plurianual, com vostès saben, i després la programació anyal.

Si considerem tots els objectius i les iniciatives comunitàries, el nombre mínim de variables que es van ajus-

tant contínuament és de 1.220. Aquestes variables s'han de compatibilitzar amb el nostre model de demanda, que respon a les orientacions de la Direcció General de la Comissió Europea –ho deia perquè, davant de certes observacions, de dir: «No es programa, no es qualifica...», doncs, em sembla que els n'he donat dades a bastament.

Resultats –i els demano una especial atenció en aquest tema. Les dades d'inserció últimes, fruit del creuament amb l'Inem i la Seguretat Social –per tant, diguem-ne, no basant-nos ja en les mateixes declaracions de les mateixes empreses, sinó en dades oficials–, donen una inserció global del 70% –69,2% de mitjana– per al període 95 i 96. I el desglossament, a grans trets –aquesta és la inserció global: un 70% dels alumnes tenen feina–, desglossant-ho: els menors de vint-i-cinc anys, cursos per a homes i dones indistintament, un 73,8%; cursos per a dones exclusivament, un 76,6%; aquells que porten més d'un any a l'atur –atur de llarga durada–, un 77,4%; dones exclusivament que porten també més d'un any a l'atur –o sigui, la doble condició de dones i d'aturades de llarga durada–, un 70%. Aquest és el desglossament del grup d'aturats que tenen menys de vint-i-cinc anys. Els de més de vint-i-cinc anys: homes i dones, cursos per a homes i dones indistintament, 66,6%; dones exclusivament, el 62,6%; que porten més d'un any a l'atur, 54,5%, i dones exclusivament, i que porten, a més, un any a l'atur, 47,7%; homes i dones amb especials dificultats, un 80,2%.

Justificació econòmica. La subvenció que reben els centres és finalista, la qual cosa significa que, seguint la normativa del Fons social europeu i del pla FIP, totes les accions es justifiquen, tant del punt de vista material com del comptable, en la seva totalitat. No són subvencions per a no fer res o que no s'hagin de justificar; que a vegades es dona la impressió d'això: que són subvencions «perquè vostè es mou en aquest món», «perquè vostè és empresari», «perquè...», etcètera. Són subvencions per gastar-se-les específicament, per invertir-les en formació ocupacional necessàriament, i cal justificar fins a la darrera pesseta. No són subvencions, per tant, per no fer res o que no s'hagin de justificar, com algú ha volgut donar a entendre; a vegades, fins i tot, últimament, no sé si amb bona o no tan bona intenció.

Control de les accions. Respecte al control de les accions, i per ordre cronològic, són aquestes: l'aprovació de l'acció i el pressupost, segons col·lectiu, segons especialitat i programa, segons localització, hores teòriques i pràctiques, formadors, quina experiència professional tenen, materials, instal·lacions... Tots aquests elements han de ser controlats, han de ser presentats a l'aprovació de l'acció.

Segon. El centre cerca, de la base de dades, els alumnes aturats per fer l'acció, i que compleixin els requisits de l'acció aprovada específica. Quan els comunica, o sigui, quan el centre ho comunica, dona les dades personals dels alumnes, indica les dades d'inici i finalització de l'acció, s'ordena el pagament del 75% del pressupost de l'acció. A partir de primer d'any, fins i tot, l'alumne rep una carta del Departament de Treball en què s'indica l'acció, el centre i el cost de l'acció, a

efectes de transparència pressupostària; si l'any passat vàrem fer 120.000 alumnes, doncs, 120.000 alumnes enguany haurien de rebre la carta corresponent en què es dona compte, diguem-ne, del cost que aquell curs representa –no per a ell, per a la societat–, si és aturat, si és..., el centre, les hores, etcètera, les condicions, perquè és un element de transparència i és un element de control importantíssim. I això és una modificació introduïda, la treballàvem feia temps, costa fer-ho informàticament, no és fàcil, però és un pas importantíssim quant a control. L'alumne signa després una fitxa d'acord amb l'acció formativa.

Durant l'acció, el promotor de la delegació territorial corresponent fa un seguiment presencial de l'acció: visita les aules, comprova el professorat i la satisfacció dels alumnes, etcètera. Si detecta qualsevol anomalia, la notifica a la Inspecció, l'ha de notificar. El centre demana autorització per realitzar qualsevol canvi: de professorat, d'aules, de programa, de nombre d'alumnes, de baixes i altes, d'alumnes i motius, etcètera. Alguns canvis, si afecten el pressupost de l'acció, suposen una revocació dinerària parcial, lògicament.

En cadascuna de les sessions, l'alumne signa i deixa constància de la seva presència.

Quan l'acció ha finalitzat s'ordena el pagament del 25% restant, sempre que s'han justificat totes les despeses en el termini de tres mesos a comptar des de la finalització: el NIF, les factures per conceptes, nòmines, etcètera, del curs a curs.

Les persones aturades que han fet l'acció han estat introduïdes al servei públic d'ocupació a efectes d'intermediar; i això després veurem que ha tingut incidència –tindrem un cas de Girona...–, el fet que hàgim entrat a l'ordinador, diguem-ne, a la base de dades hem entrat tots els alumnes que han fet..., la qual cosa fa difícil que algú pugui posar un alumne i que després..., això almenys dona transparència perquè apareix.

S'han presentat totes les fitxes i fulls de seguiment d'alumnes treballadors. A més a més, els centres reben inspeccions del Departament de Treball.

Totes les accions són susceptibles de control financer per part de la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya. Anualment audita, la Intervenció, uns 1.300 milions de pessetes. El Departament de Treball va plantejar a la Intervenció General l'augment dels controls financers –això a finals del 1997– i es va fer un concurs d'auditors externs, publicat al DOCE, el *Diari Oficial de les Comunitats Europees*, el 10 del III del 98, i al *Diari Oficial de la Generalitat* el 24 del IV del 98, a efectes d'arribar a fer un control d'auditoria exhaustiu, de 4.000 milions de pessetes, donat que anaven augmentant les feines i que hi havia, diguem-ne, el traspàs de la formació ocupacional en perspectiva, de les polítiques actives de l'Inem, i, per tant, que el gruix d'activitat a administrar era molt superior, seria més superior.

A més a més, la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya actua per delegació de la Intervenció General de l'Estat, que també actua directament. Igualment tenim els controls de la Direcció General del Fons

Social Europeu de la Comissió. I finalment, tenim els controls de la Direcció General de Control Financer de la Comissió i el Tribunal de Comptes d'Estrasburg.

I respecte a aquests últims s'han rebut les següents inspeccions –i ho dic perquè es pugui dir, o sigui, he enumerat tot això, la sèrie de controls que hi ha–: els anys 88 i 89 hi va haver la inspecció de la Direcció General de Control Financer de la Comissió; l'any 92, de la Direcció General del Fons Social Europeu; l'any 93, del Tribunal de Comptes d'Estrasburg, més la Direcció General de Control Financer de la Comissió, més l'UAFSE, que és la Unitat Administradora del Fons Social Europeu, més la Direcció General del Fons Social Europeu - Comissió; l'any 1996 hi va haver inspecció de la Direcció General de Control Financer, la Direcció General del Fons Social Europeu, l'UAFSE, també, i del Tribunal de Comptes de l'Administració central, en aquest cas, i els anys 96 i 97, de la Intervenció General de l'Estat.

Un altre capítol important –em sembla que val la pena posar-hi l'accent–, sobre les revocacions conseqüència dels controls, conseqüència que es vigila. En aplicació dels procediments administratius de control de la Generalitat, en el període 96-97 s'han revocat un total de 1.993 accions, que representen un import global de 1.905 milions de pessetes, s'han revocat totalment o parcialment; les xifres totals són aquestes, en pessetes; i en nombre d'accions, hi ha hagut revocació total o parcial, també les que he donat.

La participació. En l'aspecte participatiu cal destacar el següent: el Consell Català de Formació Ocupacional i Col·locació, que tinc l'honor de presidir com a conseller de Treball, està format per representants de la Generalitat, les patronals Foment i Pimec-Sefes, dels sindicats Comissions i UGT, de la Federació de Municipis de Catalunya i de l'Associació Catalana de Municipis. El Consell té quatre comissions territorials –una a cada una de les quatre demarcacions catalanes–; el Consell i les comissions tenen unes funcions sobre les quals voldria demanar l'atenció de la cambra per la seva importància –el Consell Català i les comissions territorials. En resumiré algunes, per no ser exhaustiu.

El Consell Català, a nivell de tot Catalunya..., entre les seves funcions hi ha la de conèixer i debatre prèviament la planificació general; conèixer i emetre informe abans de l'elaboració dels pressupostos sobre les propostes pressupostàries referides a les accions de formació ocupacional i sobre les normatives que regulen els diferents programes; emetre informe, abans que siguin aprovades, sobre les sol·licituds d'accions de formació ocupacional presentades pels centres col·laboradors –permetin-me que repeteixi aquest: el Consell Català té facultat d'emetre informe, abans que siguin aprovades, sobre les sol·licituds d'accions de formació ocupacional presentades pels centres col·laboradors–; rebre informació sobre la programació aprovada; conèixer i debatre els elements que han de servir de criteri per a realitzar l'avaluació global de les accions, i formular propostes i realitzar estudis encaminats a fomentar l'eficàcia de la formació ocupacional.

Per la seva part, les comissions territorials, les quatre comissions territorials –en l'àmbit, per tant, de la respectiva demarcació– desenvolupen especialment les següents funcions: emetre informe de les sol·licituds presentades pels diferents centres col·laboradors; rebre informes sobre l'evolució de la formació ocupacional, el resultat de les mesures i programes i els resultats de la inserció professional, i emetre propostes i recomanacions, a iniciativa de la mateixa Comissió, sobre la situació i el desenvolupament de les accions de formació ocupacional.

Del Consell Català de Formació Ocupacional i Col·locació i de les seves comissions territorials, són membres un total de 32 representants de la patronal Foment, 12 de la patronal Pimec-Sefes, 22 representants de Comissions Obreres, 22 representants de l'UGT i 4 representants de les entitats municipalistes. Això fa un total de 92 persones –entre titulars i els seus suplents– que no pertanyen a l'Administració de la Generalitat. Si fos veritat que a la gestió de la formació ocupacional de la Generalitat hi ha un descontrol, alguna d'aquestes 92 persones ja ho hauria detectat fa molt de temps, i ja hauria concretat els casos en què s'hagués produït en el si de la Comissió.

En els resultats de les polítiques actives d'ocupació a Catalunya, em sembla molt important posar-hi l'accent perquè no hem de perdre de vista que la finalitat essencial és trobar feina per als nostres aturats.

L'evolució de l'atur i de l'ocupació a Catalunya. Feia referència anteriorment que totes aquestes accions, desenvolupades en l'àmbit de la formació ocupacional, han de ser avaluades globalment en relació amb l'evolució de l'atur i de l'ocupació a Catalunya. La finalitat de les polítiques actives d'ocupació –polítiques actives d'ocupació– és doble: per una banda es tracta de lluitar contra l'atur i fer baixar tant com es pugui la taxa d'atur i el nombre absolut de persones aturades. Aquesta és la nostra missió específica, fonamental. Per altra banda, es tracta de fer pujar tant com es pugui la taxa d'ocupació i la xifra absoluta de persones ocupades.

Quina ha estat l'evolució de l'atur a Catalunya i a la resta de l'Estat a partir del 1985? La taxa d'atur registrat el desembre del 1985 –que és quan comença la Generalitat de Catalunya a fer formació ocupacional, i per això agafem aquesta data, no perquè sí, sinó perquè és aquesta– era del 20,54% a Catalunya, i del 19,88 a la resta de l'Estat. A partir del 86, la situació comença a canviar, i arribem..., el maig d'enguany ens dona una taxa d'atur del 7,83. Hem passat del 20,54 al 7,83. La taxa d'atur registrat ha baixat per sota de la meitat de les taxes del 85 i del 86; a més, des de l'any 88 es manté entre quatre i cinc punts per sota de la de la resta de l'Estat. Si tenim en compte que hi ha un acord generalitzat –i em sembla que això és una de les poques coses en què coincidim amb el senyor Rañé, per exemple– per assenyalar –i amb d'altres també, però amb el senyor Rañé– que el creixement econòmic per si sol no genera ocupació ni reducció d'atur –això vostè ho repeteix pel dret i pel revés, diu: «Calen polítiques actives, perquè, si no, no es crea ocupació»–, doncs, si a més calen polítiques actives, la conclusió s'imposa: les polítiques actives d'ocupació a Catalunya han obtingut

un èxit evident. El creixement econòmic, per ell, no hauria creat aquests llocs de treball, no hauria creat aquesta baixa de l'atur. Les polítiques actives han donat aquest resultat. En això, diguem-ne, coincidim. Per tant, crec que negar que han estat un èxit evident les polítiques actives d'ocupació de la Generalitat, només es pot negar des del sectarisme més estèril o des del pinyó fix, senzillament això, no des de la racionalitat.

L'atur estimat. Perquè vostè em pot dir: «Escolti, les dades, vostè agafa les de l'Inem...» Doncs, miri, escolti, l'atur estimat, també el mateix: el desembre del 85, la taxa, segons l'EPA, era del 22,13 a Catalunya i del 21,58 a la resta de l'Estat: estàvem per sobre, tant registrat com aturat, de la resta d'Espanya. El desembre del 97 estàvem al 16,18%, segons l'EPA, sis punts per sota –sis punts per sota– de la taxa de 1985. Ara bé, també des de 1989 la taxa a Catalunya es manté entre 4 i 5 punts per sota de la resta de l'Estat, igual com passa amb la taxa d'atur registrat. Per tant, arribem a la mateixa conclusió que he dit abans, quant a l'atur registrat: les polítiques actives d'ocupació a Catalunya han obtingut un èxit claríssim, ho diuen els números, i els qui ho neguen ho fan des d'una posició senzillament partidista, crec.

La població ocupada, l'altre gran paràmetre. He dit abans que l'altra finalitat de les polítiques actives és fer pujar tant com es pugui la taxa d'ocupació i la xifra absoluta de persones ocupades. Doncs, examinem la situació, també des de l'any 85. La taxa d'ocupació, el desembre del 85, era del 38,6 a Catalunya i del 37% a la resta de l'Estat. Ara està en el 44,4% a Catalunya. Veiem, doncs, que aquí estem a gairebé sis punts per sobre de la taxa del 85: sis punts per sobre, la taxa d'ocupació, no la població activa. A més, des de l'any 89, la taxa d'ocupació de Catalunya es manté uns cinc punts per sobre de la taxa de la resta de l'Estat –en aquest cas per sobre, perquè és d'ocupació.

Respecte a les xifres absolutes –i això és entenedor per a qualsevol ciutadà normal i corrent que ho vegi des de casa seva o ho senti–, respecte a les xifres absolutes de població ocupada, hem de destacar que l'any 85 hi havia a Catalunya 1.750.000 persones ocupades; ara és de 2.259.600, la més alta de què tenim constància estadística. L'augment de la població ocupada és, doncs, de més de mig milió de persones des de l'any 85 fins ara, i això d'una forma pràcticament ininterrompuda, amb alguna petita dent de serra. Aquesta és la realitat concreta: mig milió més de persones ocupades a Catalunya. Per tant, també amb l'indicador de la població ocupada, arribem a la conclusió que s'ha exposat abans: les polítiques actives d'ocupació a Catalunya estan assolint els seus objectius, per l'Inem, per l'EPA, per la taxa d'ocupació, per les xifres de persones ocupades. En conseqüència, és totalment falsa i tendenciosa la imatge que aquests darrers dies s'està intentant escampar que les polítiques d'ocupació conduïdes pel Departament de Treball són un desgavell! Si fos veritat que hi regna un descontrol, no hi hauria resultats contundents, els diners no s'aplicarien a la seva finalitat, no donarien els resultats que han donat.

I bé, de cara al futur, tenim la voluntat expressa de continuar millorant la tasca de formació ocupacional que

estem desenvolupant entre tots, cercant la màxima rendibilitat dels fons públics, una creixent garantia de qualitat formativa i una incrementada participació social. I un augment de l'abast dels controls administratius i financers. Ja els he dit abans que vàrem convocar el concurs per tal d'augmentar les auditories externes i, per tant, aquest aspecte també es reforçarà. Quant a l'organització, gestió i seguiment de totes les accions de formació ocupacional a Catalunya, voldria recordar que en l'immediat futur s'aplicaran tots els acords establerts pel pacte de l'ocupació a Catalunya, recentment signat per la Generalitat, els sindicats Comissions i UGT i les patronals Foment i Pimec-Sefes, que en vam donar compte l'altre dia a la Comissió de Política Social. En aquest pacte s'ha acordat la creació del Consell de Direcció del Servei Públic d'Ocupació –abans hi feia referència el senyor Guillot–, que assumirà les funcions directives de les diverses àrees ocupacionals, entre elles, naturalment, totes les accions de formació ocupacional. Parallelament a aquest òrgan de direcció, també funcionarà el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, que actuarà com un òrgan de participació institucional.

També s'ha acordat –i és important, molt important– en el pacte l'establiment arreu de Catalunya de les meses locals d'ocupació, que funcionaran en totes les localitats i comarques on hi hagi oficina de treball de la Generalitat –una OTG–, i que estan integrades per representants de l'Administració local de l'àmbit territorial corresponent, de representants sindicals i empresarials i representants del Departament de Treball. Aquestes meses locals tenen com a funcions, entre d'altres, la concreció del Pla local d'ocupació, la selecció de les persones aturades per participar en els plans d'ocupació, els agents de desenvolupament local, les escoles-taller i les necessitats sobre formació en el seu àmbit. Igualment contempla, el pacte per l'ocupació, la creació de l'Observatori del Mercat de Treball –vostè també em sembla que hi ha fet referència abans–, que serà instrument idoni per fixar l'evolució i les necessitats professionals del mercat laboral.

Finalment, voldria recordar també que el pacte per l'ocupació estableix l'elaboració del Pla general de formació professional a Catalunya i la creació del Consell General de Formació Professional, que serà l'òrgan per a la interrelació dels tres subsistemes. Abans un dels intervinents m'ha recordat que fins ara no estaven institucionalment –almenys formalment– interrelacionats. Aquest Consell serà l'eina adequada, amb la participació dels agents socials i municipals, per a l'objectiu de millorar l'aprofitament de recursos i adequar la formació a les necessitats del mercat de treball. Perquè el sistema ha funcionat i ha donat molt bons resultats, jo crec que és evident, ho he demostrat a bastament. Que és perfectible? Tota obra humana és perfectible; amb el Pacte per l'ocupació jo crec que hem establert les bases per a un perfeccionament encara més participatiu, amb més visions, amb més vivència social, amb més aportacions, més parers de tots els agents socials i dels ens municipals. Per tant, tot això per mi reflecteix la voluntat de la Generalitat i dels interlocutors socials, el pacte aquest que vam signar, amb aquests enfocaments. Per tant, la voluntat de la Generalitat i dels in-

5764

terlocutors socials catalans de compartir les responsabilitats, els compromisos establerts, l'orientació i direcció i el control i el seguiment de tot el referent a ocupació i, específicament, de tot el relatiu a una tasca tan important com és la formació ocupacional.

Moltes gràcies, honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té en primer lloc la paraula el diputat del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya senyor Huguet, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec, senyor conseller, que vostè ens ha brindat aquí una explicació exhaustiva sobre el funcionament, la normativa, els passos que s'han de fer per al tema de la formació ocupacional, però crec que no ha entrat a fons en els punts cabdals dels que hem intervingut abans. És a dir, hi ha un problema entre el que és la versió oficial i el que és la realitat. Partim d'una base abans de..., perdoni'm que li ho digui; aquí hi ha una qüestió, que és que el model, vostès han optat per un model privat de formació ocupacional, on d'alguna manera només es garanteix realment una inserció per part d'aquelles empreses o centres col·laboradors que d'alguna manera tenen una tradició en aquest sentit; és evident que quan mirem la llista de subvencions, trobem empreses com Nissan, trobem empreses com Caprabo, que segurament fan servir aquests fons, doncs, com a, diguem-ne, formació de precontracte, segur que això és una inserció 100%. Però el problema no està en aquestes empreses o patronals que realitzen segurament amb eficiència la seva labor, el problema està en la multitud, la proliferació d'entitats disperses a les quals, doncs, no es garanteix que la gent que passi per allà s'adeqüi a la demanda real del món laboral, i les estadístiques diran un cosa però la realitat segurament va per a una altra: es demanen soldadors i no hi ha suficients cursos de soldadors i, en canvi, tenim cursos d'informàtica i d'administratius de sobres.

Per tant, aquí alguna cosa no quadra entre les xifres oficials, que a vostè li garanteixen dir que aquí hi ha aquest tant per cent, i la realitat, que sembla que va per una altra banda. Per tant, en definitiva, la qüestió està que a tot el model hi ha, per un cantó, una insuficient lluita contra el frau per inspecció escassa o per disminució de la inspecció, un cert malbaratament de recursos –ho repeteixo: hi ha de tot aquí, hi ha gent que segurament és eficient i els recursos els utilitza adequadament, però també hi ha molta pèrdua de recurs en estructura, alguna, doncs, d'abast polític i d'altra simplement empresarial.

Hi ha una ineficiència relativa en relació amb els aturats –ho repeteixo–, perquè les xifres oficials no necessàriament són les reals; crec que s'hauria de potenciar, per exemple, el contacte entre centres col·laboradors i empreses de manera que fins i tot hi hagués, com es fa amb la formació professional reglada, doncs, pràcti-

ques, que és la font més ràpida d'accés, molts cops, a l'empresa: quan ja l'empresa coneix el futur possible treballador en directe és molt més fàcil que s'incorpori al lloc de treball. I això crec que està poc regulat o està poc incentivat.

Hi ha un tema que abans no hi he entrat, simplement que l'apunto, d'ineficiència pedagògica. Jo penso que es fa molta formació ocupacional de pissarra i llapis, però, en canvi, doncs, caldria una metodologia pròpia perquè l'aturat en general, sobretot els aturats de difícil inserció, són gent que ha rebotat del sistema escolar i caldria una pedagogia especial. Jo crec que s'ha fet poc esment a la necessitat de tenir un model pedagògic també per a la formació ocupacional i això, amb aquesta proliferació que hi ha d'entitats, el que fa és que hi hagi una qualitat molt diversa; hi ha centres que funcionen molt bé, no ho dubto pas, però hi ha «xirringuitos» autèntics que són per cobrir l'expedient i donar..., en fi, fer el curs, doncs, perquè..., de la manera que toca, no? I, per tant, aquest aspecte també és important.

I, en definitiva, retornant a l'origen del debat, el perill d'un autèntic clientelisme que no seria bo que en el marc de l'actual debat passéssim, doncs, simplement per sobre del tema. És evident que aquí hi ha una herència també que seria bo que vostè ens expliqués, de l'etapa Inem; és evident que segurament altres forces han utilitzat aquest mecanisme per..., com a estructura –diguem-ne– d'influència social o política. Està clar que també hi ha un altre tema pendent que alguna hora s'hi haurà d'entrar, que és el Forcem. Però el que demanem és això: nosaltres creiem que hi ha d'haver noms i dades, classificació de cursos en funció d'empreses i en funció de quina ràtio hi ha entre curs d'inserció i perfil de la persona; intervenció, que presentarem amb altres grups, de la Sindicatura de Comptes; una auditoria externa sobre el model de la formació ocupacional, una auditoria feta per professionals, universitaris, sobre l'eficiència del model –no entrem en aspectes econòmics, que seran els de la Sindicatura. I, en definitiva, poder destriar si hi ha marro, quin és el marro i, si hi ha marro, doncs, fer cau i net. I fer cau i net vol dir que salvem els centres que compleixen i que ajusten les subvencions i els costos i asseguruen la inserció laboral, puguem separar aquests centres dels centres que no s'ajusten a aquesta relació entre subvenció i costos i que no s'ajusten a una inserció real d'aturats. Per tant, em sembla que la gent que treballa professionalment i adequadament...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Huguet i Biosca

...estarien molt contents que hi hagués transparència com a resultat d'aquesta interpellació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Huguet, vostè en les seves dues intervencions ha parlat que «no hi ha garanties d'eficiència», ha sigut una de les seves primeres intervencions; «els certificats que les empreses presenten poden estar trucats». Temps enrere, es feien presentar els contractes dels treballadors, dels aturats aquells que després trobaven feina, per mesurar la inserció; hi havia la problemàtica també de l'economia submergida i hi continua sent –diguem-ne, per haver-hi contractes, hi ha d'haver relació legal. Ara bé, pensi que d'ençà que hem millorat precisament els mecanismes de control informàtics i les relacions amb el ministeri i amb l'Inem, avui dia els controls de col·locació, d'inserció, els fem mitjançant..., creuant les dades dels alumnes en base a documents nacionals d'identitat amb les bases de dades de la Seguretat Social, la gent que està afiliada a la Seguretat Social, que cotitza i, per tant, el creuament, diguem-ne, aquest no està subjecte a aquesta manipulació que podria ser en tot cas l'aportació de documents que presenten i que poden estar trucats.

Els alts índexs d'inserció vostè diu: «Escolti, és que últimament...» –em sembla que ho ha apuntat, no?– «poden venir que hi ha contractes de curta durada», per entendre'ns, no?, i, per tant... Bé, això, en tot cas, és una objecció teòricament vàlida, li admeto que és vàlida, que hi ha contractes, però poden ser contractes de curta durada fets a través de les ETT; en tot cas, aquest argument sols serviria a partir que existeixen ETT, que és a partir, per tant, de la reforma laboral que va instituir les ETT i van començar a funcionar. La veritat és que els índexs d'inserció elevats dins d'aquest període ampli que he contemplat, del 85 fins ara, doncs, ja vénen de fa bastants anys, per entendre'ns, i, per tant, en tot cas, diguem-n'hi, si poguésser, diu: «Escolti, és que aquests dos anys últims s'ha disparat molt l'índex d'inserció», pot ser degut en una part, això, en principi no hauria de tenir un pes específic important senzillament per això, perquè anteriorment ja hi havia uns índexs d'inserció molt elevats. Malgrat tot, és un tema que ens preocupa i a veure quina normativa –en prenc nota–..., per veure quin tipus de prevenció podríem fer que mesurés, per exemple, el temps de duració del contracte o que ponderés, en tot cas, aquest element que poguésser manipulat.

Diu: «S'ha abaixat el nombre de visites». És possible; vostè deia ja abans: «hi ha promotor que feia diverses visites i ara en fa menys o només en fa una daixò». Bé, potser també hem de millorar la nostra eficiència en aquest sentit perquè a vegades m'arriben daixò de centres i diuen: «Escolti, aquest centre a vegades no l'han visitat i a aquest altre hi han anat tres vegades». Bé, vull dir, en tot cas, és un problema, també en prenc nota, un tema claríssim a millorar. Malgrat tot, jo ja he parlat abans que d'ençà, sobretot, de fa uns quants mesos, doncs, s'han incrementat moltíssim les revocacions, les revocacions perquè hem establert sistemes perquè moltes vegades el control *in situ* és necessari, però no és l'únic control; a vegades, diguem-ne, els controls informàtics, els controls a distància per cotitzacions a la Seguretat Social són més segurs, etcètera..., i, per tant,

com que hem anat per aquí, el qui ha acabat el curs després no ens ha enviat ja la deguda..., diguem-ne, comprovants, etcètera, procedim a l'anul·lació, per entendre'ns i, per tant, s'han incrementat notablement les revocacions ja des de fa bastant temps.

Vostè deia..., detecta una possible distància entre cost del curs i el que arriba directament a l'alumne, diguem-ne, el que se'n gaudeix. Bé, llavors aquí ha tret l'exemple, no sé si ha parlat de subcontractacions... Bé, jo, llavors –o almenys el concepte el tinc molt clar, vaja– hauríem de distingir claríssimament entre subcontractació i lloguer d'instal·lacions; és un tema totalment diferent. Un gremi, un sindicat, etcètera no té per què tenir necessàriament totes les instal·lacions necessàries per fer un curs; per tant, és totalment legítim, sempre que vingui emparat i es conegui i es digui per endavant perquè els locals han de ser poder visitats, que puguin llogar uns determinats locals o fins i tot puguin contractar uns determinats professors per impartir una matèria de la qual és especialista, etcètera... Per tant, és legítim llogar aules o instal·lacions, etcètera... Una altra cosa..., el que està prohibit, és la subcontractació, això està claríssim; les normatives nostres en aquest aspecte són, diguem-ne, contundents, per entendre'ns. Per tant, distingir entre llogar instal·lacions i qui és el qui fa el curs, perquè el qui fa el curs moltes vegades és el qui el programa, el qui ha fet la detecció del mercat i després es preocupa de la intermediació, etcètera. Per tant, en tot cas, l'anàlisi hauria de passar de dir: «El responsable del curs és aquell a qui s'ha concedit o senzillament ha intentat amb el curs concedit senzillament passar-lo a un altre i quedar-se amb una comissió», que llavors és totalment...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps de rèplica.

El conseller de Treball

Si em permet només mig minut...

El president

Sí. En principi...

El conseller de Treball

...el contestaré, el tornaré a contestaré amb els seus companys en una propera intervenció.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller, per la seva comprensió dels espais de temps. Per al torn de rèplica, té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Guillot, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la primera preocupació que tinc..., imagini's vostè que haguéssim pres la decisió de fer-ho un per un, que en comptes d'agrupar els quatre, les quatre interpellacions, les fem una per una: s'ha de menjar el discurs. No, és clar,

perquè aquí, diguéssim, venim a escoltar-nos, i venir a escoltar-nos vol dir que, a partir del que diuen els interpellants, el Govern, vostè en concret, respon sobre aquelles qüestions que se li estan plantejant, no amb un discurs escrit que més enllà de les circumstàncies de l'opinió que es doni i que es traslladi aquí al Parlament es llegeix, passi el que passi, es digui el que es digui. Jo crec que no és un bon mecanisme i, a més, l'ha salvat el president del Parlament perquè nosaltres volíem fer-ho un per un. Imagini's vostè que es queda aquí amb quaranta pàgines que no sap què fer-ne, o ens en dedica deu a cada un i au, que també és una sortida.

En segon lloc, miri, mecanismes de control. Jo crec que aquí l'important no és fer la relació de quins són els mecanismes de control que existeixen, sinó quines són les conclusions d'aquests, perquè vostè diu: «la Unió Europea fiscalitza», diu, és clar, però no ens diu que l'any 96 la fiscalització que va fer la Unió Europea ja afirmava la manca d'efectivitat dels mecanismes de control del Departament de Treball. I ens diu: «s'ha incrementat la revocació dels centres»; sí, però dels centres públics: l'any 96 el percentatge de centres revocats parcialment o totalment era 55,8 privats i 44,2 públics; l'any 97, 47,9 privats, 52% centres públics. I, en canvi, l'any 96 els centres als que es va extingir o suspendre la col·laboració van ser 4, l'any 97, 12, tots privats. És a dir que si de cas aquest control, aquest afany de control vostès a qui, on es dedica amb més ganes és als centres públics.

Aquí hi havien avui dues qüestions a discutir: la primera, la manca, diguéssim, el dubte que existia i que traslladem sobre l'eficàcia d'aquest sistema i, en segon lloc, la credibilitat sobre la seva transparència. Jo crec que el millor argument que vostè mateix ha donat per poder, diguéssim, per avaluar que el sistema fins ara no funcionava, és la mateixa signatura del Pacte per l'ocupació. En el Pacte per l'ocupació es recullen tot un seguit de propostes que, en primer lloc, expressen les reivindicacions que els sindicats i que els grups de l'oposició d'aquesta cambra havien anat expressant respecte al funcionament de la formació ocupacional i alhora situen en una altra lògica el sistema de formació. Dins aquest Pacte per l'ocupació nosaltres insistim que, a part de seu desenvolupament, cal que el Govern deixi de situar en condicional la possibilitat d'anar a la creació d'un servei públic d'ocupació a Catalunya, que cal que aquest servei públic d'ocupació a Catalunya no pugui ser quelcom que d'aquí a dos anys, a partir d'un possible traspàs de l'Inem o, diguéssim, de la mateixa evolució del procés, es pugui concretar. Cal que el Govern afirmi amb rotunditat que cal anar a aquest sistema, evidentment, des del diàleg i des del consens amb els agents socials, perquè això és el que permetrà millorar aquest sistema i, sobretot, perquè això és el que ens permetrà donar confiança respecte a la transparència de la seva gestió. Vostè no hi ha entrat; jo crec que en aquests moments, fins i tot, pocs arguments pot tenir; no ens ha explicat quins són els elements, si hi ha o no hi han irregularitats, no ens ha explicat si hi ha o no hi ha pràctiques clientelars en l'adjudicació d'aquests recursos. És igual, vull dir, l'important per nosaltres en aquests moments és, més enllà de les explicacions que vostè vulgui o pugui donar, com

sortim d'aquí amb propostes concretes que permetin trobar tots plegats la tranquil·litat i la confiança en això.

I, per últim, li plantejaria que, l'Ordre que regula les accions de formació ocupacional de 20 d'octubre del 97, la traslladi als agents socials, i junt amb els agents socials intentin consensuar una nova ordre per tal, diguéssim, de trobar una millora en tot el que en aquest decret es regula.

Gràcies per la seva atenció, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Illustre diputat senyor Guillot, vostè deia que he dedicat temps a coses que no havia de contestar, que no me les preguntaven. Jo crec que em pregunten claríssimament com funciona el sistema, com s'adjudica, com es controla, quins resultats té. Jo ho he d'explicar perquè, és clar, si no, llavors em diuen que no ho he explicat, i em sembla, a més, que són punts essencials; una altra cosa és que hi hagi coses que els pugui contestar; puc anar contestant les particularitats si he parlat dels punts crucials i fonamentals.

Per altra banda, jo li puc dir una cosa: el Fons Social Europeu, les reiterades visites que ens han fet durant tots aquests anys ens diuen que funcionem bé; no és per casualitat que hagin dit: «escolti, per què no els van a ensenyar als italians com funciona això?», perquè es veu que allà era un garbuix, la veritat és això. Doncs, escolti, és un honor. Jo estava mirant la carta que vaig fer felicitant els funcionaris que havien anat en aquest tema... Bé, sí que em sembla que en cert moment, en cert moment la Unió Europea ens va dir que havíem de gastar els diners dins de l'any i no el que es feia abans, que s'aprojava un daixò i es donava una laxitud, una laxitud per gastar-los dins dels anys següents i tot això, i per tant, ens ha introduït una disciplina, i segurament em semblava que es referia a això, vostè.

Però entro, a part del tema... No és anecdòtic, però vull dir que m'ha sorprès tota la seva explicació –em sembla que ha sigut vostè–, diu que fins i tot havíem aprovat un curs –suposo demostratiu de la ineficiència del sistema– d'acompanyament a la mort, em sembla que ha dit això, no? Bé, jo..., la veritat és que és possible, és possible; si això és un nou jaciment de treball –i ho dic sense ironies– que entri dins dels temes de cures palliatives, doncs, escolti, el que sigui, per entendre'ns, perquè els nous jaciments van, diguem-ne, en tot cas, per donar resposta a les necessitats socials. Però, en tot cas, no hi voldria posar més accent, sinó passar...

Escolti, vostè ha preguntat si hi han, diguem-ne, pràctiques clientelars. Jo sóc molt contundent: en absolut i que no. Vostè ha donat unes xifres i a mi em dona la impressió que vostè en aquest aspecte té una imaginació desbordant o, senzillament, ha fet cas de certes informacions que crec que no són vàlides, etcètera. En aquest sentit, permeti'm que li llegeixi, vaja, que ho

desmenteixi, que en tot cas li ensenyi o faci referència a aquest titular del diari gironí «Militants d'Unió reben ajuts del Departament de Treball per fer cursos de formació ocupacional», dia 24 de maig... Ho dic perquè aquí hi ha abocada una sèrie d'informacions falses amb confusioaris... Permeti'm respondre amb sentit perquè és cert, és cert que hi ha algun militant d'Unió Democràtica –no ho he negat mai– que és titular o gerent d'un centre de formació ocupacional; però no és cert que, per exemple –i això és confusioari; per això jo crec que hi ha hagut una instrumentalització que crec que no ens hem de deixar arrossegar i començar a sumar–, per exemple, aquí en aquest fulletó m'adonava amb precisió ahir a la nit fins i tot d'aquest detall: «Evolució per a ajuts en centres propers a Treball». L'articulista hi posa «propers a Unió» i, dintre dels propers a Treball, hi posa, per exemple, institucions tan respectables i tan independents de Treball i de qualsevol partit polític, almenys del que jo pertanyo, com l'IDFO, que figura aquí amb no sé quants milions de pessetes, etcètera, que resulta és l'Institut de Desenvolupament per a la Formació i l'Ocupació, que és el centre especialitzat de la UGT per fer la seva formació ocupacional; és un centre «proper a Treball». Dius: «Escolti...!» I després l'altre és l'Institut Català de Tecnologia. Li podria dir una cosa: l'Institut Català de Tecnologia és un institut que està propiciat pel Col·legi d'Arquitectes i la UPC, etcètera.

I, ara, ja entrant en casos concrets, jo aquí li ensenyaria totes aquestes cartes dirigides al *Diari de Girona* de ciutadans que s'han sentit insultats o, senzillament, s'han sentit maltractats o s'han sentit alineats..., donant-los unes afiliacions que en absolut, doncs..., no ho són, i, per tant, han estat posats en aquesta relació d'aquest mateix dia; per exemple, del senyor Josep Serrats Gubert: «Mai no he participat en cap llista electoral com tampoc mai no he estat afiliat a cap partit polític, tenint tot el dret constitucional de fer-ho», i aquí figura com un senyor, doncs, que s'ha afiliat a Unió, etcètera. I del senyor Josep Font Palomeres: «Mai no hem tingut cap lligam professional ni marital.» En el diari diu que és l'espòs, el marit d'una senyora que té un centre, etcètera. I de la senyora Dolors Ros i Frigola que fa..., ja l'any 72 estava fent formació ocupacional, d'aquell temps, etcètera, i que fa dos anys o tres anys que està afiliada al partit, etcètera, que tenia una trajectòria... Aquest article que no sé què van haver de fer; no sé si van haver de pagar l'article perquè els el publicessin, perquè allà, quan aquestes persones agredides han volgut senzillament donar a conèixer que ells no eren afiliats...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Treball

Per tant, senzillament, permeti'm que, el bon nom d'aquestes persones, el defensi, però entre altres coses molts d'ells no tenen res a veure amb Unió, ni són propers a Unió, com alguna d'aquestes institucions que li he esmentat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica... Senyor Guillot, per què em demana la paraula?

El Sr. Guillot i Miravet

Jo crec que per contradiccions flagrants.

El president

Mig minut per contradiccions.

El Sr. Guillot i Miravet

Miri, jo no sé si tinc imaginació, però jo no he donat cap nom –cap nom. En segon lloc, jo no he fet referència a cap diari. I vol dir que, si vostè vol contestar al *Diari de Girona*, eh?, truí al *Diari de Girona* i contesti. I trobo, diguéssim, de molt mal estil que en una intervenció meva, en la primera intervenció, quan dono unes xifres, etcètera, em surti amb aquest tipus de lectura i amb aquest tipus de comentaris; de molt mal estil. Si vostè vol aclarir coses, ho fa a partir de qui li provoqui aquest aclariment o va al lloc que correspongui, però a mi no intenti utilitzar-me per intentar aclarir altre tipus de coses, perquè si vol que parlem de noms, ja ens trobarem.

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Per contradiccions amb el senyor diputat, des de l'escó mateix, si us plau. Moltes gràcies, senyor conseller. Mig minut igualment que el diputat interpellant. Sense presses, sense presses... (*Pausa.*)

El conseller de Treball

En tot cas, miri, senyor Guillot, quan vostè ha fet la intervenció, que ha dit «pràctiques clientelars» com a pregunta; les intervencions són molt ràpides, n'he pres la nota ràpida en essència... I sí que voldria demanar-li excuses si vostè, o la cambra, hagués pogut interpretar que jo adjudicava a vostè que era vostè qui adjudicava aquestes notícies; en absolut. Senzillament, l'acusació de «clientelars» ha vingut *al voltant de*, no dic que sigui de vostè, en absolut. I demano excuses a Iniciativa per Catalunya i a vostè en particular d'això si s'hagués pogut interpretar. Jo tinc en les meves notes de dir: escolti, això, davant d'aquests números només puc contestar, dir que en tot cas jo crec que no es poden fer números sobre, diguem-ne, situacions inexistents, etcètera, i per tant, en tot cas, que quedi molt clar. Vostè ha parlat d'unes xifres, etcètera, i jo dic: escolti, doncs, miri, si van sumant persones que no pertanyen en absolut... Doncs, per tant, que quedi molt clar que, en tot cas, a Iniciativa per Catalunya..., feia una resposta genèrica d'una intervenció acumulada. I, per tant, senzillament, no hi ha cap clientelisme particular; el carnet polític –això és la pregunta daixò– no és element ni a favor ni en contra per a la concessió. El clientelisme entendria que hauria de ser això. És més, fins i tot en cas del grup Méndez, diverses d'aquestes persones estaven afiliades a Unió, no sé a partir de quin temps, i a partir de cert temps, doncs, van ser denunciades igual.

5768

O sigui, això, diguem-ne, no hi juga ni a favor ni en contra. Perdoni'm.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la veritat és que ha fet una tècnica prou intel·ligent per defugir el debat. Fem una intervenció, vostè parla del que li..., més o menys li va bé, encara que parla de coses que no hem tocat nosaltres: parla de polítiques actives, que les té des de l'1 de gener, i nosaltres parlàvem de formació ocupacional, que la té des de fa deu anys; però vostè fa que la baixada de l'atur és per les polítiques actives i les té des de l'1 de gener. Bé, és igual, ja en parlarem. Però més que res perquè ara, quan li repliquem, només ens quedi el torn que ha hagut d'utilitzar el senyor Guillot que si ha comès l'error d'anomenar-nos en alguna cosa, puguem demanar trenta segons.

Jo crec que ha fet una altra equivocació amb aquest exercici, i l'equivocació és que ha vingut, precisament, a defensar el que és indefensable –a defensar el que és indefensable. Vostè ha vingut a legitimar tot el que estan fent i li hem demostrat per activa i per passiva que això no respon ni als interessos de les empreses, ni dels treballadors, ni de ningú. Senyor conseller, els mil dos-cents criteris es resumeixen, com diu el senyor Bigatà, cap del servei a Girona, que aquí informem i allà qui firma és el director general d'Ocupació i el conseller; això és com es resumeix tot, tot es resumeix en això. Vostè s'amaga fent una al·lusió a un determinat grup, s'amaga darrere dels agents socials.

Senyor conseller, no pot dir..., perquè no té cap informe sobre les peticions de programació, cap dels agents socials ha fet ni un informe; i l'únic informe que han fet últimament li diuen que és pervers i opac i això ho amaga; el seu sistema és pervers i opac, i ho diu Comissions, i no l'informa ni una sola de les peticions. Per tant, no s'amagui ni darrere de teories de la conspiració, ni darrere dels agents socials; doni la cara, assumeixi les responsabilitats, depuri les responsabilitats i el que seria lògic aquí és que hagués plantejat posar tot aquest plantejament en coneixement de la societat, i si veu que no ho controla, posar també el seu càrrec a disposició.

Miri, senyor conseller, el seu model..., el que ens ha explicat és el seu desig, la realitat és una altra. El senyor Servitje, en els «bolos» aquests que fan ara per explicar i contestar totes les acusacions que li vénen de no sé quants sectors i no sé quants..., fa una afirmació a la Terra Alta per explicar que a la Terra Alta hi han vint-i-dos cursos d'informàtica i diu: «Havíem de gastar els diners i aquella empresa» –curiosament relacionada amb Unió– «va ser l'única que va presentar cursos a la Terra Alta. Per això se'ls va emportar.» Afirmacions de diari. Aquest és el seu model: «teníem diners, ho demanen uns i els ho donem». On és la programació?, on és aquest tema? On és la programació quan s'agafen, amb

autocars o amb cotxes, aturats de Barcelona i se'ls emporten a Lleida a formar-los en hostaleria? Quin estudi de perspectiva de mercat s'ha fet a Lleida, que no hi han aturats allà i hem d'agafar els aturats de Barcelona per portar-los a Lleida a treballar o a aprendre en un hotel? D'Unió –d'Unió.

Senyor conseller, jo crec que de veritat el que ens ha fet és un joc de -ans per anar passant el temps; doni –i li ho he dit abans–, depuri responsabilitats, sanegi la situació en el seu Departament, pacti un model diferent i tiri endavant. Això és el que ha de fer; la resta és intentar fer un plantejament en què tots són culpables.

Miri, senyor conseller, durant tot aquest temps que he hagut de preparar la interpellació m'ha vingut un dia darrere un altre una historieta; és la d'aquell conductor que va per una autopista i porta la ràdio encesa i sent que la ràdio diu: «Vagin «al tanto» que hi ha un boig que va contra direcció.» I el conductor diu: «Un? No, molts!» Vostè és l'únic que defensa aquest model, vostè és l'únic que defensa aquest model i sabrà vostè per què està defensant aquest model. Aquest model, senyor conseller, la inserció de la qual ens parla és de cinquanta mil contractes de treball en un any, en un any en què a Catalunya s'han fet 1 milió 658.000 contractes; vostès hi han participat, han aconseguit que cinquanta mil persones tinguessin un contracte, però és perquè han seleccionat els alumnes, han primat la selecció de determinats alumnes, han deixat que la responsabilitat..., han desistit de la seva responsabilitat i l'han passada als centres, i vostès ni planifiquen, ni programen: reparteixen subvencions, i això és el que ha d'explicar. I la resta, senyor conseller, són coses que, com deia un company, sembla –amb tot el respecte per aquest membre de la faràndula al qual jo tinc molta estima pel que em pugui venir de família– aquell senyor que es diu Ozores que parla molt però no s'entén res.

I per últim, senyor conseller...

El president

Ha exhaurit el seu temps, senyor diputat.

El Sr. Rañé i Blasco

Per últim –i amb això acabo–, jo crec que si vol parlar de centres relacionats amb Unió no faci el debat amb el *Diari de Girona* o amb el *Punt* o amb qui sigui. Faci'l vostè dintre del Departament i, si vol, parlem del grup Pallarols, que és el grup més important i el que li ha motivat a vostè que hagi de sortir a plantejar auditories, a plantejar qualsevol cosa, eh? Parlem del grup Pallarols, parlem d'un grup...

El president

Acabi, acabi, senyor diputat.

El Sr. Rañé i Blasco

Parlem d'un grup que té centres a Lleida, a Tarragona, a Girona i que està denunciat davant dels jutjats i que sembla que per vostè només hi ha un altre grup; parlem de tots perquè aquest no és qualsevol grup, és el cinquè

operador de formació ocupacional de Catalunya i, a més a més, demana més diners.

(*Veus de: «Molt bé!, molt bé!».*)

El president

Silenci, si us plau! Per contestar la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller. (*Remor de veus.*)

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Diu: «Vostè és l'únic que defensa el model.» El model es defensa sol. Les dades són tan contundents que jo no sé com té el valor de criticar el model quant al seu resultat, que és un model perfectible com tot allò humà, és evident; però, vull dir, el model és el model que dona millors resultats. O és que no és important que els aturats trobin feina? Vostè està perdent de vista l'objectiu essencial. Els destinataris d'aquesta massa de diners són aquests centenars de milers que teníem d'aturats fa uns anys i que ara s'han reduït sensiblement. Aquests són els principals...

I a part de les..., bé, no sé si els gestos, diguem-ne, formen part també de la..., els gestos d'un altre senyor diputat, no sé si formen part d'una teoria de distracció (*remor de veus*)... No penso alterar-me com es va alterar el senyor Borrell –vaja, no crec que segueixin aquesta estratègia–, però si vostè té aquesta temptació li recomano que estigui tranquil.

Escolti, el grup Pallarols. Ha estat descoberta aquesta possible falsificació de signatures que està en investigació, s'ha «circularitzat» tots els altres alumnes del curs o cursos a veure si han signat o no han signat, si han sigut alumnes o no. Uns contesten que sí, uns altres que no, però..., de moment li puc dir això, no puc dir res més: uns contesten que sí, d'altres diuen que no. S'ha enviat a casa seva, als seus domicilis.

El grup Pallarols ha estat detectat en funció que han millorat els sistemes de transparència. Sí, sí, perquè nosaltres hem incorporat els currículums vitae i hem incorporat –cosa que no es feia, fins fa quatre dies no es feia–..., hi hem incorporat tots els cursos que es fan. I, per tant, ha permès –a veure, sense apassionament– que aquestes persones hagin detectat un possible frau... –jo he de parlar en termes judicials com a «presumpte frau», etcètera, perquè, si no, podria incórrer en coses il·legals–, aquest possible frau o falsificació ha estat detectat gràcies que nosaltres hem volgut donar una transparència total. Imagini's..., igual com hem introduït que tots els alumnes rebran a casa seva tots els cursos als quals estan apuntats, el seu cost, el centre, etcètera, ara, quants centres podran caure en la temptació de falsificar, doncs, alumnes o cursos! Serà molt més difícil, per tant.

Per tant, en tot cas... Jo no espero que vostè em faci una felicitació, però almenys reconegui, diguem-ne, que hem posat l'eina, l'instrument perquè pugui ser detectat. I això... Per tant, felicitació, no, però que objectivament el control permet detectar aquestes situacions, i actuarem en conseqüència. Com en conseqüència hem actuat amb el grup Méndez –amb el grup Méndez.

Escolti'm –i abans em sembla...–, del grup Méndez, senzillament, diu: «Escolti, vostès tenien d'haver actuat abans, han estat molts mesos que no deien res.» Miri, les coses, les investigacions són lentes; posar algú davant de la Justícia, si ets l'Administració, suposo –si ets particular, també–, ho has de fer molt ben calçat, per entendre'ns, i, per tant, les investigacions han durat molt, perquè han demanat terminis i han tornat a demanar terminis, etcètera, han utilitzat tots els recursos que la Llei els ha donat. I mentrestant aquesta persona que els parla es desesperava de dir: «És clar, si jo denuncio que hi ha aquesta situació, em diran «escolti, no enco-breixi denúncies», i no els puc denunciar mentre no tingui l'expedient totalment lligat, els terminis s'han acabat i tal.» I el moment que hem presentat la denúncia, doncs, s'està, en aquell moment, de dir: «Escolta, està en mans del fiscal, no diguis gran cosa.»

En tot cas, s'ha retardat perquè ha sigut una investigació molt completa, però ha sigut a iniciativa nostra. I a mi se m'han fet arribar missatges de dir: «Morirem matant, morirem matant.» Escolti, jo compleixo la meva funció i aquí estic, i la major demostració de credibilitat davant dels ciutadans de Catalunya és que aquestes persones estan a la fiscalia. A la fiscalia, nosaltres, verbalment, li havíem fet arribar que estàvem investigant això, i senzillament perquè en tinguessin coneixement, i quan tindrem la cosa lligada suficientment, ho posarem a les seves mans. És el que hem fet.

Mentrestant a mi em va doldre molt, diguem-ne, que, si senzillament això ho vam presentar un dimarts següent al dilluns de Pasqua, la segona Pasqua... Això ho havíem de presentar el divendres; el divendres –per atenció, perquè hi hagués el fiscal, i poder donar-li-ho en mà– no es va fer, es va ajornar fins al dimarts, i mentrestant el senyor Vilalta a Lleida i el senyor... –el que sigui, Rañé o el que sigui–, a Girona, etcètera, van fer unes rodes de premsa, etcètera, que, total, no s'haurien pogut apuntar, diguem-ne, el «tanto» de dir: «que es presenti la denúncia», quan vostès sabien que la denúncia estàvem a punt de presentar-la. Però, en fi, això en tot cas, forma part de les experiències de la vida; una altra vegada no els donarem una informació, diguem-ne, que vostès la puguin utilitzar d'una forma..., en contra d'aquell que els informa noblement de com estan les coses.

I això del senyor Pallarols, doncs, escolti, està en investigació, exactament. I quan s'hagi acabat la investigació, que jo ja li he dit fins al moment com està, es procedirà a fer el que correspongui segons la normativa. Per tant, diguem-ne, en tot cas, dos casos que han estat, que han sigut notícia dels diaris, doncs, en els dos casos –un totalment d'iniciativa nostra, l'altre en funció que hem posat el mecanisme perquè es detecti– ha sigut, per tant, l'actuació de la Conselleria la que ha permès aquesta transparència.

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Treball

Doncs, moltes gràcies, senyor president.

5770

El president

El senyor Vilalta em demana la paraula. Per què? (*Pausa.*) Per allusions?

El Sr. Vilalta i Oliva

Per allusions, òbviament, senyor president.

El president

Mig minut.

El Sr. Vilalta i Oliva

Simplement per aclarir al senyor conseller que vam fer les rodes de premsa que vam fer perquè teníem la convicció suficient que ell no faria res. El que ha passat en el Centre de Sant Martí de Canals, que és un hotel d'unió de treballadors d'Unió Democràtica –a la qual se referia abans el senyor Rañé–, al qual transporten alumnes des de Barcelona per a justificar el pagament d'uns determinats arrendaments d'aquell hotel –que efectivament no està pagat del tot, però que així ajuden a pagar-lo–, és d'una immoralitat extraordinària.

Jo tenia la convicció suficient –personal, naturalment– que el senyor conseller no faria lo que havia de fer, i per això ens va semblar molt oportú –i m'hi ratifico– destapar el tema aquell dilluns, que, efectivament, va provocar després la presentació d'una denúncia a fiscalia pel cas que ell comentava. Queden molts altres casos per a denunciar, i esperem que ho faci. Si no ho fa, nosaltres hi continuarem insistint, naturalment, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per què em demana la paraula el diputat senyor Rañé? (*Pausa.*) D'allusions, no n'hi ha hagut, en el seu cas. (*Veus de fons.*) Per contradiccions?

El Sr. Rañé i Blasco

N'hi ha hagut una, perquè m'han ficat en el mateix sac, i jo molt content, amb el senyor Vilalta, però considero que ja ha estat respost directament per ell. En tot cas...

El president

Per contradiccions, mig minut.

El Sr. Rañé i Blasco

En tot cas, senyor conseller, l'element clar és que la denúncia al senyor Pallarols la fan dos professors després que el Departament de Treball li escaquegi la informació i els maregi durant molt temps. Van demanar la informació el gener, i la van obtenir el mes de març. És el mes de març quan esclata el primer problema, i amb la informació que el Departament ens ha passat per via parlamentària presentem els resultats el mes de juny. Si vostè fa la denúncia a la fiscalia dos dies després, potser són alguns els que han fet... Nosaltres no coneixem quins són els ritmes que té el Departament per fer denúncies a la fiscalia.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té ara la paraula, pel Grup Popular, el diputat senyor Oleart, per cinc minuts.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president; molt breument. Miri, senyor conseller, ni felicitar-lo ni exagerar les coses. Jo crec que les interpellacions d'aquest matí...

El president

Silenci, si us plau!

El Sr. Oleart i Comellas

...demostrin clarament... (*Persisteix la remor de veus.*) Seria interessant que poguéssim parlar amb tranquil·litat. (*Pausa.*)

El president

Segueixi, segueixi.

El Sr. Oleart i Comellas

Senyor conseller, les interpellacions d'aquest matí, evidentment, demostrin que alguna cosa no va per bon camí, o sigui que possiblement, doncs, el que és convenient és que el seu Departament faci una anàlisi de tots els fets que han passat; intentar, doncs, millorar sobretot pel que fa a l'aspecte de la inspecció en relació amb la concessió..., no tant amb la concessió, sinó el control dels cursos, perquè és evident que vostè ens ha dit que hi ha hagut 1.993 accions per part de la inspecció, i que això ha suposat revocar parcialment o totalment el pagament de 1.905 milions de pessetes. És una xifra suficientment important; no tant ja les pessetes, però que 1.993 sollicituds de realització de cursos de formació ocupacional hagin sigut inspeccionats i revocats és una quantitat important. Vol dir que potser el control de l'adjudicació, doncs, s'hauria de revisar.

Nosaltres, senyor conseller, li anunciem que presentarem una moció, evidentment en sentit positiu, perquè de tot el debat d'avui crec que el més important és que puguem aconseguir arribar a alguns acords que permetin que el que ha passat, evidentment, al marge de les investigacions i dels procediments que s'utilitzin per a aquestes mateixes resolucions..., funcionin per un altre camí. En tot cas, al Grup Popular el que l'interessa és presentar una moció positiva, en el sentit de millorar l'actuació de la Conselleria, i intentar aconseguir que per a les pròximes convocatòries se solucioni.

Jo voldria, no obstant, senyor conseller, dir-li que aquesta Ordre del Departament de Treball de 20 d'abril del 1988, que desenvolupa la forma de pagament, que varia la forma de pagament de les subvencions, jo, sincerament, crec que no ha sigut especialment encertada. Jo penso que el control dels pagaments que es donen com a avançament a la realització de les subvencions..., no haurien de ser tan esplèndides, i no donar de cop el 75% i deixar per al final el 25%, sinó que crec que

d'una forma..., doncs, com es feia abans, pagant a terminis, en funció de la presentació dels documents i de les justificacions econòmiques, em sembla que hauria afavorit que no haguessin passat tantes coses estranyes.

Per tant, jo espero en aquest sentit i amb aquesta moció arribar a acords que permetin, doncs, que aquests temes, que evidentment veurem a la Comissió de Política Social de la pròxima setmana, no es puguin tornar a produir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor Oleart. Miri, em sorprèn aquesta petició que em fa vostè –em sorprèn, però la considerem, diguem-ne, amb profunditat, no?–, aquesta petició que em fa de modificar, en tot cas, l'Ordre aquesta del 20 del IV del 98, que estableix les formes de pagament del 75-25. És un tema no menor, perquè, està clar, es refereix a tota aquesta, diguem-ne, massa de diners; la gran massa passa per aquí, són formació ocupacional.

Perquè més aviat a mi m'han vingut queixes en sentit contrari; o sigui, que és massa rigorosa. Perquè, clar, el 75%, l'emissió de l'Ordre de pagar un 75% del cost del pressupost del curs o cursos de referència va lligada que hagi d'anar precedit, acompanyat, que hagin portat ja tots els noms dels alumnes amb els seus carnets d'identitat. O sigui, per tant, no és «perquè vostè comenci», sinó «perquè vostè comenci ja amb aquestes persones tal dia...» Per tant, diguem-ne, és un grau de concreció, que alguns se'm queixen, de dir: «Escolti, és que nosaltres ja tenim despeses d'estructura, de lloguers, de professors, etcètera, abans de començar el curs, i vostè, fins que no tenim els cursos començats...» Com que, a més, l'Administració –i això és un problema que tenim– paguem tard, encara que aquest 75% sigui teòricament al comptat, a l'inici, dissortadament, no és a l'inici, sinó que ha transcorregut un temps, i així.

Malgrat tot, com que he rebut, diguem-ne, impactes o missatges en un sentit o en un altre, considerarem ben seriosament les observacions que vostès nos fan, a veure si és el mecanisme més escaient. La intenció, almenys, ha estat molt positiva.

Hi han elements que, està clar, han quedat aquí penjats, i és la darrera intervenció que tinc, i, per tant... Bé, per exemple, la Terra Alta forma part de les zones 2.b, si no ho recordo malament, i s'han fet cursos, per exemple, a Flix, i tenen la seva singularitat... I, per tant, escolti, hi ha un tema, senyor Vilalta, que em sembla que és important. L'altre dia li deia a un alcalde del seu (*veus de fons*)... Bé, però, en tot cas, a les zones rurals, si la gent no tenen feina, abandonen. O sigui, per tant, la divisió per aturats, diguem-ne, és un paràmetre fals: quan la gent de les zones rurals no tenen feina, abandonen; per tant, no hi ha aturats, però hi ha despoblament,

hi ha empobriment. Si no fem actuació respecte a elles es despoblen.

Quant al plantejament que fa, escoltin, el sistema és perfectible; ho he dit. El Pacte per l'ocupació, a què hem fet referència, recull una sèrie de mecanismes que ara s'han de desenvolupar, i, per tant, nosaltres no ens encasellem a dir que aquest sistema és perfecte. Jo nego, diguem-ne, senzillament, que hi hagi hagut amiguisme, en el sentit de dir: escolti, és un tema que és que hi ha accedit tothom, hi ha accedit tothom que ha volgut, i han tingut les condicions per..., de tot àmbit; moltíssims d'ells que no són de cap espectre polític, perquè són gent no afiliada a res, i que, per tant, diguem-ne, en tot cas, per esvair això, tot el que s'avanci en aquest sentit, en el que s'ha establert al pacte per l'ocupació, serà positiu.

Nosaltres estem disposats a parlar-ne, i, per tant, amb les concrecions que hagin de sortir d'aquest debat..., senzillament, mai hem dit: «Escolti'm, això és l'última paraula, és un sistema perfecte.» És un sistema imperfecte, és un sistema dinàmic i, per tant..., oberts a perfeccionar, perfeccionar des d'una posició de diàleg i de bona voluntat... Senzillament, deu ser això, perquè aquesta és la característica fonamental del missatge que vostè ens donava, de dir: escolti, tot això, a veure si després ho podem transformar en un millorament del sistema, sobretot després que s'ha arribat a un pacte –que vostè hi ha fet referència abans– que em sembla que incideix molt directament en bastantes d'aquestes qüestions..., hi hem de donar un desenvolupament normatiu d'acord amb els agents socials.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyores, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió fins aquesta tarda, que la reprendrem a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat pels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Política Territorial i Obres Públiques, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Com és costum, la iniciarem amb les preguntes al Consell Executiu, i en primer lloc les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

5772

Pregunta al president de la Generalitat sobre les infraestructures de transport a Catalunya

La primera de les preguntes és sobre les infraestructures de transport a Catalunya, formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per a formular-la, el diputat senyor Josep-Lluís Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup voldria conèixer, senyor president, quina valoració fa el seu Govern de la situació de les infraestructures de transport i la xarxa viària a Catalunya.

(El president dóna la paraula al president de la Generalitat.)

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Fet així, en termes tan generals, li he de dir que en fem una valoració positiva. Si em demana alguna cosa més concreta, potser també li podré contestar amb més concreció.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. L'increment en els accidents de circulació últims ha estat un toc d'alerta a l'opinió pública, i en aquest sentit, és evident que caldrà augmentar la cultura cívica i el sentit de la responsabilitat individual dels conductors. Però caldrà també una clara millora en les infraestructures bàsiques del país. Avui tenim autopistes de peatge, que tanta satisfacció sembla que li provoquen a vostè, però col·lapsades els mateixos dies, les mateixes hores i als mateixos llocs cada any. Tenim una xarxa viària embussada, com la nacional 340 de Vallirana a Molins; la B-30 atapeïda, en contrast al la gratuïtat de la circumvallació a Madrid; els accessos a la Costa Brava i a la Costa Daurada, saturats; la vergonya del tram entre Tarragona i Altafulla, etcètera, etcètera. I també l'interès a tirar endavant infraestructures en alguns àmbits polèmiques, com el quart cinturó, que no hauria de ser incompatible amb la millora urgent de la xarxa local i comarcal i amb garantir certes gratuïtats en els peatges.

Ara hem vist, fa poc, com el Ministeri de Foment destinarà al voltant de 40.000 milions a eliminar els punts negres, el 22% dels quals anirà destinat a Andalusia, el 26,5 a les dues Castelles, però només el 6% a Catalunya, quan aquí tenim el 10, 5% de capital públic en carreteres, el 16% de la població, el 18 en carnets de conduir, i entre el 26 i el 28 en accidents de circulació. Naturalment, si pensem que, a més a més, fa poc vam veure com en l'aeroport de Madrid s'invertia vuit cops més que no pas al de Barcelona, nosaltres ens preguntem, realment, què és el que negocien vostès a Madrid? Ara que són decisius: els demanem que decideixin; si poden decidir, que es noti, i que, en tot cas, no es deixin marcar més gols per totes bandes, ni se'n facin vos-

tès mateixos a la porteria, perquè aquestes badades a la pròpia porta les paguem entre tots i en surten perjudicades, directament, les possibilitats d'expansió i desenvolupament econòmic de Catalunya, i també, com hem vist en els últims casos, en poden sortir perjudicades vides humanes. Per tant, la capacitat de decisió, que assegurin que tenen, senyor president, pel bé d'aquest país, exerceixi-la a benefici de tots.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la segona part de la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, veient que ha concretat més la pregunta, li vaig a contestar, sí. Miri, en primer lloc, hauríem de situar les coses en el seu punt just, no? Jo comprenc molt bé que aquests últims dies, degut a una sèrie de circumstàncies molt desgraciades, la gent pot tenir la sensació que hi ha molts més accidents que abans, però no és cert, perquè el que compta són les estadístiques, no?, i les estadístiques, per desgràcia, en això, són fàcils de fer, i bastant indiscutibles, o molt indiscutibles, no? Aleshores el que li volia dir jo és que, concretament a Catalunya, fins el 15 de juny d'enguany, s'han produït menys accidents i s'han produït menys accidents mortals, concretament, per exemple, que l'any passat; s'han produït més accidents, per exemple, des del 93 fins al 98; de fet, és l'any que se n'han produït menys. 214 el 93, 180 el 94, 210, 205, 206, 180 al 98. I quant a accidents mortals, si fem l'excepció del 94, també és l'any que se n'han produït menys, i això són estadístiques fàcils, per altra banda, de comprovar. Una altra cosa, és la imatge que hi pot haver o la que es pot haver creat, però la realitat és aquesta.

També li vull dir, per exemple, que si comparem amb el 92..., i en això, doncs, hi pot tenir mèrit tothom, queda clar, però el fet és que si comparem el 92 amb el 97, d'acord amb un criteri molt important per assenyalat el grau d'accidentabilitat, per dir-ho així, i, sobretot, d'accidentabilitat mortal, li diré que es fa a base de calcular el nombre de víctimes mortals per 100 milions de vehicles/quilòmetre —la manera de calcular-ho—, doncs, bé, va ser de 2,8 el 92, de 3,2 el 93, i després ha anat baixant fins que en el 97, l'any passat, va ser d'1,8. Ara, això, naturalment, no ens pot pas deixar tranquils, perquè hi ha una pila de morts, és cert, i per tant, una de les coses, una de les moltes coses que es miren de fer, una d'elles, va en la línia que vostè reclamava, que són les actuacions de seguretat viària. Pel que fa concretament a la Generalitat —deixo de banda ara el Govern central—, pel que fa concretament a la Generalitat, en el bienni 1998-1999, hi dedicarem o hi estem dedicant 14.896 milions, dels quals, a més, 7.954 —o sigui 8.000 en números rodons— corresponen, concretament, al que s'anomenen punts negres.

Podria donar-li bastants més detalls, però em sembla que no tindrè temps, sobre les causes reals de molts d'aquests accidents, alguns d'ells —repeteix—, molts, masses, mortals, però menys que altres anys. Però, com

veig que tinc temps, vull dir-li una altra cosa, després del que vostè ha dit del desenvolupament econòmic. Nosaltres, de vegades trobem els elements que poden frenar el desenvolupament econòmic...

El president

Ha exhaurit el seu temps. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el suport a iniciatives legislatives que permetin la participació de les federacions esportives catalanes en competicions internacionals

La segona pregunta, sobre la participació de les federacions esportives catalanes en competicions internacionals, formulada pel Grup Mixt. Té la paraula per formular-la el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. La presència al món de seleccions nacionals catalanes ha estat de sempre una vella aspiració del catalanisme polític. En aquests moments, la reivindicació torna a ser tema d'actualitat i, per tant, els catalans estan pendents de la posició de cadascú, d'allò que pensen els seus representants. Quina és la posició del president de la Generalitat?

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, la posició va quedar ja definida amb una llei que es va fer l'any 88, en la qual textualment es diu que «es tractarà de fomentar» –textualment– «fomentar i organitzar les activitats esportives en l'àmbit internacional». En aquest sentit, s'han fet una sèrie de coses; per exemple, com recordarà, l'any passat el Govern de la Generalitat va dedicar 70 milions de pessetes a estimular aquest tipus d'activitat de seleccions catalanes, i hi van haver 106 partits, 106 confrontacions de tota mena, de les més diverses federacions. El que sí que és cert és que aquests partits, aquestes confrontacions no es van fer amb el caràcter oficial que em sembla molt que vostè reclama i que a molts de nosaltres ens agradaria que poguéssim tenir més. Però, en tot cas, el que hi ha és aquesta Llei que s'ha aplicat en la forma que li acabo d'explicar.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'honorable conseller..., el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president, per l'ascens. Moltes vegades, des de posicions independentistes, s'ha reclamat en aquest Parlament més capacitat legislativa per poder regular des d'aquí els problemes singulars de la

gent d'aquí, més poder econòmic, que la Generalitat disposés de més recursos per millorar les condicions de vida de tots els ciutadans de Catalunya. Però no hem d'oblidar que les qüestions simbòliques, les emocions col·lectives també són qualitat de vida, i per tant, des de posicions nacionalistes, s'han de tenir ben presents. Normalment en vigílies d'alguns jocs olímpics o algun altre fet esportiu de primera magnitud, com ara els Mundials de futbol, enyorem la presència d'esportistes catalans que defensin o representin el nostre país, sobretot quan hi han representats estats amb un potencial de tot tipus, també esportiu, molt inferior al nostre, o quan hi veiem nacions sense estat propi, però que tenen reconegut el dret a participar-hi. És notori que als espanyols aquesta reivindicació els provoca urticària, però aquest és el seu problema. El nostre, si ens ho creiem, és mantenir ferma la reivindicació. És cert que hi ha dificultats evidents a superar, que el tema no depèn únicament de la nostra voluntat, però sí que és cert que en primer lloc depèn de nosaltres. Sense la nostra voluntat, mai serà possible. Per tant, ara que el debat torna a encetar-se, hi hem de ser. A més, crec que en aquest tema hem de fer causa comuna amb els bascos i plantejar de manera solidària les nostres aspiracions. Nosaltres creiem que les reaccions contràries que vindran de les Espanyes, més que espantar-nos, han de ser justament allò que ens faci desaparèixer qualsevol dubte que poguéssim tenir. Pensem en el senyor Miguel Ángel Rodríguez, l'home de les caniques, en les seves conyes, en el seu menyspreu, en la seva bilis, i dediquem-li una nova llei de l'esport català que permeti a les federacions catalanes la seva participació en competicions internacionals. L'esport català, els catalans ens ho mereixem. I el senyor Rodríguez, també.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable...

El president de la Generalitat

Bé, es pot fer una nova llei, per exemple, ja que vostè ha parlat de la llei basca, que digui el mateix que diu la llei basca. Diu que es donarà «apoyo al deporte vasco en el ámbito estatal e internacional», diu això. Que és molt semblant al que diu la nostra Llei, concretament, del 88.

Vostè sap i aquest Parlament sap fins a quin punt jo dono importància als temes de simbolisme –algunes vegades se m'ha criticat– i, per tant, m'agradaria molt poder fer això que vostè diu, però quan vostè parla d'altres federacions d'altres països, ha de tenir ben present el següent: o bé són reconeixements molt particulars a nivell internacional, tipus Palestina, o bé hi ha conformatats estatals –les illes Feroe amb Dinamarca–, o bé hi han drets adquirits, com és Escòcia, posem per cas, que va ser fundadora de la Federació Internacional de Futbol i no ha perdut aquesta condició. Nosaltres l'hem perduda en alguns casos; per exemple, en rugbi la vam perdre l'any 39 i no l'hem poguda recuperar.

5774

Bé, a part d'això... —no l'hem poguda recuperar per raons òbvies i evidents, en les quals hi ha una combinació de l'acció de l'Estat espanyol i de les federacions internacionals. Perquè no en traurem res, de fer segons quin tipus de llei, si després això no aconseguim que passi, doncs, el doble embut de l'Estat espanyol i de les federacions internacionals. En realitat, m'estranya molt que a més vostè no m'hagi recordat una cosa: en aquest moment en tenim un altre, de problema, amb aquesta qüestió, i perillós, que és la discussió d'una nova llei d'esport a nivell d'Estat, i allà algú, concretament —concretament— el grup parlamentari del qual forma part un dels nostres partits, està batallant perquè s'anulli allò que s'ha dit o que s'eviti allò que s'ha dit la «loapilla esportiva», que vostès recordaran. Però, bé, aquesta és l'acció que hem de fer. Més, en aquest moment, no ho hem aconseguit per la doble acció de l'Estat, però, a més, sobretot, molt, molt, molt de les federacions.

Miri, li posaré un exemple: aquestes dies s'havia mig arribat a un acord a Bèlgica, per tal que hi hagués una federació de futbol flamenca i una federació de futbol valona. L'Estat belga potser ho hauria acceptat; qui no ho ha acceptat ha estat la FIFA, concretament. Però aquí sí que hi ha una feina a fer important a nivell d'Estat, a nivell de FIFA, a nivell de la federació que sigui... Només en tenim una, de federació, en aquests moments, que ens accepta la Federació Nacional Catalana, que és la de... (*Pausa.*) Ho diré el dia que ve, això. (*Ri-alles.*)

El president

Moltes gràcies, president, per la disciplina del temps.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els criteris emprats pel Departament de Treball en la concessió de subvencions destinades a la formació ocupacional

La següent pregunta, sobre els criteris emprats pel Departament de Treball en la concessió de subvencions destinades a la formació ocupacional, formulada pel Grup Socialista: té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Creu el president del Govern de Catalunya que el seu Govern fa una gestió i distribució adequades i transparents dels fons de formació ocupacional?

Pensi, senyor president, que aquest matí, i al llarg de quatre interpellacions substanciades amb un considerable rigor i un enorme respecte institucional, quatre grups parlamentaris d'aquesta cambra han donat a conèixer arguments molt sòlids que posen de manifest fins a quin punt la seva resposta tan escarida, simplement, no és certa. I l'honorable conseller de Treball no ha estat capaç d'assumir les seves responsabilitats i de donar una resposta convincent. Vostè, senyor president del Govern de Catalunya, és qui ha d'assumir ara la

responsabilitats que no ha sabut ni pogut assumir el conseller de Treball, i qui hauria de donar resposta a totes aquelles qüestions que han emergit en els mitjans de comunicació aquests darrers dies. No hi ha una resposta convincent per les incompatibilitats morals i ètiques en les quals s'ha incorregut en la distribució d'aquests fons. No hi ha una resposta convincent per les irregularitats presumptes que s'han detectat en la distribució d'aquests fons, i no hi ha una resposta convincent per les discriminacions manifestes que s'han fet en la distribució d'aquests fons.

Pensi, senyor president, que s'agafi com s'agafi la distribució del fons de formació ocupacional, el seu Govern no els distribueix a qui els necessita, sinó estrictament a qui ho demana, i amb discrecionalitat. Es dona més a qui més té, i rep menys ajut aquell qui més ho necessita i aquelles comarques que més ho necessiten. Tal com estan les coses avui, hi ha un nombre de sospites sobre la distribució d'aquests fons de formació ocupacional, i és responsabilitat del Govern donar una resposta clara i convincent, o ha de portar aquesta qüestió a la Sindicatura de Comptes perquè sigui la Sindicatura de Comptes qui doni una explicació suficient i satisfactòria. Avui per avui, i al llarg d'un debat que ha durat una hora llarga, ningú no ha estat capaç de respondre a les argumentacions diverses de tots els grups parlamentaris, de tots els colors. I és ara vostè, senyor president, i no crec que tingui temps de convèncer-nos del contrari.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Vejam... He vist a la premsa que sortien els noms de quatre o cinc empreses suposadament relacionades amb Unió Democràtica. Jo ho he fet demanar amb exactitud, i a mi me n'han sortit set.

Els vull advertir que hi ha 1.048 empreses homologades. I concretament, l'any passat, el Govern de la Generalitat, la Conselleria de Treball, a la qual —sigui dit de passada— permetin-me que demostrï la meua solidaritat amb el conseller en aquest moment... (*remor de veus*), 1.288 empreses d'aquestes han rebut una subvenció, i set, concretament, eren d'Unió Democràtica..., no eren d'Unió Democràtica: eren de gent relacionada amb Unió Democràtica. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau!

El president de la Generalitat

No, no eren d'Unió Democràtica, com no són d'Unió Democràtica una pila d'empreses en les quals hi han noms molt evidents, molt clars, fins i tot de molt de renom, d'altres partits polítics; i no se m'acudirà a mi pensar que aquestes empreses són d'aquest partit ni hi tenen res a veure, no?

Per tant, jo, francament, en això no hi veig, sincerament, motiu d'escàndol. El que s'ha de mirar és si es compleixen o no es compleixen les condicions, de qui sigui. I, evidentment, jo li vull dir, li vull fer notar —no sé si això avui el conseller ho ha explicat— que l'any 97 hi van haver revocacions de subvencions, de subvencions que s'havien fet, per valor de 1.905 milions de pessetes; per valor de 1.905 milions de pessetes hi va haver empreses que no complien les condicions i es va revocar la subvenció o, diguem-ne, l'acord al qual amb aquestes empreses s'havia arribat.

Crec sincerament —i he mirat..., he tingut especial interès a poder-ho resseguir— que la normativa oficial que hi ha, i que és pública, i que cada any es convoca —és a dir, es dona a conèixer la normativa del concurs a través del *Diari Oficial de la Generalitat*—, es compleix. I la prova que es compleix —ho repeteixo— és, una, això, les revocacions; i l'altra, que tot aquest procés està molt controlat, molt controlat per organismes nostres, catalans, i fins i tot també per organismes europeus: pel Fons social europeu, pel Control de Finances de la Unió Europea, pel Tribunal de Comptes d'Estrasburg, etcètera, i, concretament aquí, està sotmès a informe del Consell Català de Formació Ocupacional i de Col·locació, de les comissions territorials, etcètera.

Per tant, crec sincerament que aquesta és una acusació injusta; que, bé, hi han set empreses que resulta que hi han persones que, de prop o de lluny, familiarment o pel que sigui, tenen aquesta vinculació. A mi m'ha semblat trobar-ne moltes més, com és lògic, perquè hi han molt més partits, i tots, a més, es presenten com a molt grans i molt importants; no és únicament un partit, el que hi ha. M'ha semblat trobar-ne, sense conèixer gaire els noms, molts de molts altres partits, però m'ha semblat també que aquestes altres entitats...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...estaven dintre de la norma.

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps de resposta.

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'evolució de l'ensenyament a Catalunya de l'any 1981 ençà

La següent pregunta, formulada pel Grup d'Unió Democràtica..., formulada pel Grup de Convergència i Unió, sobre l'evolució de l'ensenyament a Catalunya de l'any 1981 ençà, formulada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per formular la pregunta, la diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, des de l'any 1981, amb el traspàs de competències d'ensenyament al nostre país, s'ha constatat, és indubtable un important increment tant en l'oferta educativa com en els continents i els continguts de l'ensenyament dels joves del nostre país. A això s'ha vingut a afegir darrerament la possibilitat d'un model educatiu per primera vegada propi del nostre país, dins del marc de la LOGSE, que és l'aplicació de la reforma.

Tots dos són dos elements positius, dels quals no poden donar-se els mèrits aïlladament a ningú; ha sigut la suma d'esforços de tota la comunitat educativa: dels alumnes amb les seves associacions, dels pares i mares amb les seves, dels professors, dels docents, dels mestres, també amb els seus sindicats i les seves associacions, del Consell Escolar de Catalunya, dels empresaris amb les seves patronals, i també de totes les administracions implicades. Però, realment, val a dir que ha hagut de ser la Generalitat de Catalunya qui, comandant aquesta aplicació de la reforma, hi donés un impuls amb una forta aplicació de diners, com han pogut constatar precisament fa un parell de dies amb l'aparició d'unes notícies de noves construccions.

Voldríem demanar-li, des de la talaia d'aquestes dues perspectives —per un costat, de disset anys del traspàs de competències educatives, i per l'altre costat, des del pas de l'equador de l'aplicació generalitzada de la reforma, que vol dir l'ampliació de l'edat obligatòria d'ensenyament fins a setze anys, que vol dir una atenció a la diversitat i a la individualització—, quina és la valoració que fa el Govern que vós presidiu de l'evolució de l'ensenyament en els dos aspectes, en els disset anys de competències i en l'aplicació de la reforma.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

(*Remor de veus.*) Prego a les senyores diputades i senyors diputats, de tots els cantons de l'hemicicle, que guardin silenci.

El president de la Generalitat

Bé, jo sempre admiro la perspicàcia i oportunitat de les preguntes, i intel·ligència de Convergència i Unió, no? (*Rialles i remor de veus.*)

Bé, en aquest cas...

El president

Per favor, guardin silenci.

El president de la Generalitat

Dispensi, senyor president, però la broma també està admesa al Parlament, no?

Bé, no, jo volia dir que sí que té..., val la pena, des de la nostra perspectiva, de fer notar el següent. Què pas-

5776

sa? Passa que hi ha una pila de comunitats autònomes que no volen el traspàs d'ensenyament, no el volen; sempre diuen que són molt autonomistes, però no volen el traspàs d'ensenyament, ni volen aplicar la reforma —dues coses.

Per tant, en aquest sentit, val la pena de dir-nos a nosaltres mateixos, per satisfacció de tots plegats, perquè això ho hem fet entre tots, d'una manera o d'una altra, i també per dir-ho a aquesta gent que es diu molt autonomista, però que no vol la competència en ensenyament, que amb una competència d'aquest tipus, amb una pila d'anys, és veritat, però es poden fer coses com les següents. Que d'una manera o d'una altra, poc o molt, hi ha intervingut quasi tothom en aquest país, de diversos grups i sectors i colors. Però, per a la nostra satisfacció, la de tots nosaltres, la del Parlament, podem dir, doncs, que, durant aquest període, què s'ha aconseguit? Del 91 al 97 —no vaig tan lluny, del 81, perquè no n'hi havia, aleshores, d'escola dels nens de tres anys—, doncs, s'ha passat de 13.000 alumnes a 32.000. En secundària, què ha passat?, del 81 al 96, què ha passat? Doncs, que hem passat de 268.000 a 391.000 joves —tenint present que la demografia ara és molt més baixa. En centres de secundària públics —estic parlant d'escola pública; també, després, de privada, parlaré—, hem passat de 219 centres públics a 498.

Ràtios d'alumnes/grup. Bé, en el públic, del 81 al 96 hem passat del 30,5 al 20,2, i en el privat s'ha passat del 35,4 al 27,3. I en educació secundària, del públic s'ha passat del 36,1 —estic parlant de la ràtio— al 29,8, i en el privat del 33,9 al 28,2, tenint present que les ràtios que estan fixades a la LOGSE són de 25 alumnes com a màxim a la primària, i bé, i estem a 20,2, i de 30 a la secundària estem a 28,2 —parlo, naturalment, de mitjana; hi poden haver, naturalment, algunes desviacions.

Bé, vull fer notar també que s'ha fet un esforç de cara a la integració, que és un dels objectius bàsics i més difícils, per altra banda, de la reforma, amb la creació del Centre de Recursos Pedagògics, equips d'assessorament i d'orientació, centres de recursos educatius, camps d'aprenentatge, etcètera.

Bé, podria seguir amb moltes més coses —que la inversió ha passat de, l'any 82, 2.500 milions a 17.500: vostè, la diputada ha fet referència als 10.500 milions que ara hi afegirem, més els 12.000 de l'any que ve, etcètera—, podria donar bastants més detalls, bastants més, molts més, però em sembla... Home, per exemple, que les aules, les escoles que ara es fan no són escoles com les que teníem abans: són escoles que tenen aula de tecnologia, aula d'infor... (*Se sent el senyal que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Moltes gràcies, senyor president. La senyora Flora Sanabra pot repreguntar. Té temps, quaranta-sis segons, però el president no li pot contestar, perquè ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Bé, senyor president, més que replicar-li..., evidentment no ho faré, perquè suposo que tothom és conscient que

el nostre Grup és del qual el senyor president és emanant. El que sí que li diré és que nosaltres sí que estem per la reforma educativa i que li donarem suport sempre que faci falta.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el nombre de contractes de formació professional fet per fundacions i empreses relacionades amb Unió Democràtica de Catalunya (UDC)

La quinta... Silenci, si us plau, senyores i senyors diputats. La quinta pregunta, sobre el nombre de contractes de formació professional fet per fundacions i empreses relacionades amb Unió Democràtica de Catalunya, formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, en primer lloc, és una llàstima que no ens hagi pogut acompanyar aquest matí; hauria escoltat que l'informe de la Unió Europea del 96 afirma, en el seu informe, que els controls del Departament són insuficients.

En segon lloc, aquí hi ha un fet evident, preocupant i, fins i tot, que no..., és difícil de justificar, sobre els càlculs de probabilitats, l'atzar o les coincidències, i és que empreses o fundacions relacionades amb la seva coalició, especialment amb Unió Democràtica, en aquests moments reben del Departament l'11% del pla FIP, el 23,2% del Fons social europeu, i tres fundacions reben el 3,7% del total de recursos que s'esmercen a entitats sense afany de lucre. Aquesta és una realitat, per nosaltres, difícilment justificable. Voldríem conèixer quin és el seu parer i, sobretot, quines són les seves propostes per tal de resoldre des de la credibilitat i la confiança aquesta situació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Com que el que m'aporta de nou respecte al que abans s'ha dit és un tema, li contestaré només aquest. Vull dir, les meves dades sobre l'abast dels 23.000 milions que es van repartir l'any passat és que el que ha anat a parar a empreses que d'una manera o d'una altra poden tenir, de prop o de lluny, alguna relació amb persones d'Unió Democràtica està pels voltants del 3,5%. Devem tenir vostès i jo dades diferents, però, en tot cas, crec sincerament —amb tota rotunditat li ho dic— que

aquest és el percentatge de diner que ha anat a parar a aquestes empreses.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Miri, en primer lloc, ja m'ha sorprès que expressés la seva solidaritat amb el conseller; no he vist massa... En segon lloc, que contestés al senyor Nadal sobre Unió Democràtica, quan no havia dit res d'Unió Democràtica; ell es devia referir al grup Méndez i al grup Pallarols, una altra cosa; el d'Unió sóc jo. I en tercer lloc, aquest matí se m'ha dit que tot això era imaginació (*veus de fons*)—no, evidentment; el que tracta el tema d'Unió sóc jo (*rialles*)—, aquest matí se m'ha dit que tot això era imaginació. Ara veig que per part del president és realisme a la baixa: ja no són 39 empreses, ara són 7; ja no són aquests percentatges, ara és el 3,5. Vol dir que la cosa..., com a mínim, a cada debat anirem segurament pujant.

Però, miri, aquí hi ha un fet més que evident. Hi han tres fundacions —ho dic per no entrar en centres collaborados ni centres privats—, hi han tres fundacions que reben entre elles, les tres, 240 milions de pessetes, sobre 3.574 milions de pessetes, que és el que s'ha destinat l'any 97 a entitats sense afany de lucre. Això dona el 7,3. Així de senzill. Com es pot entendre que tres fundacions rebin aquest tipus d'ingressos, molt per sobre de qualsevol altre tipus d'entitats o..., d'aquestes característiques? Tenim la Unió de Treballadors Democratacristians que un curs, l'any 97, sota el suggestiu tema de «venda al detall», ingressa 7,5 milions. Tenim (*veus de fons*)—això ho deixaré per al senyor Nadal—, tenim, per altra part, per exemple, una comparació. Els cursos que fan aquestes fundacions surten al voltant dels 5 o 7 milions de pessetes; els cursos que imparteixen els instituts salesians —ho dic per anar a buscar un altre tipus de comparació ben allunyada— surten a 4,4 milions de pessetes.

Aquí hi ha un problema de credibilitat, aquí hi ha un problema de confiança, i pel nostre Grup és necessari que sobre això, que tan sols podem justificar...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Guillot i Miravet

...sobre el clientelisme, vostès donin una resposta que permetin superar-ho. I, si no ho fa, en serà coresponsable.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Jo sempre sóc coresponsable del que fan els consellers. Això queda clar. Mai no m'he espolsat la pols en aquest sentit, no? Primer punt.

Segon punt, sobre un total de 23.500 milions —que és la quantitat global, és el que he mirat jo—, doncs, concretament, les aportacions a aquestes empreses que em diuen no arriben als 1.000 milions. Faci el càlcul vostre mateix.

Segona, a la baixa, no, si jo no hi vaig, a la baixa. Escolti, és que no ens fa cap vergonya que hi hagi una quantitat —sempre que, naturalment, sigui raonable, i em sembla que aquesta ho és— que hagi anat a empreses que tenen una relació amb Unió Democràtica. És que la gent d'Unió Democràtica no poden fer el que fa la gent de tots els altres partits? (*Remor de veus.*) No, no, perdonin, sí; és exactament així. És que no ho poden fer?

El president

Silenci, si us plau!

El president de la Generalitat

És que la gent vinculada d'una manera o altra a un govern, per la raó que sigui, per família, per comunitat de punts de vista, realment, ha de quedar absolutament exclosa de tota l'acció social del país? No hi ha de quedar, seria injust. No hi ha quedat durant tretze anys de majoria absoluta socialista... (*Remor de veus.*) No, no hi ha quedat, perdonin, no hi ha quedat. No hi ha quedat en els ajuntaments, i no té per què quedar-hi; el que passa és que s'ha de fer honestament, correctament, eh?, això, naturalment. I de cara a això, aquesta és, en tot cas, la responsabilitat que hem d'assumir, que les coses es facin bé, i jo li torno a dir que quan m'adono que veig que hi ha hagut una revocació de 1.905 milions de pessetes, que representen que 1.993 accions s'han fet, s'han revocat, doncs, jo quedo satisfet en el sentit de creure que hi ha aquesta vigilància que jo, com a president, reclamo de tots els consellers.

Però també li haig de dir que també m'he adonat d'una cosa, d'això; m'he vist obligat a aprofundir en aquest problema de la formació ocupacional, i vull dir a tothom que sí que trobo que hi ha una mica de falla en un punt..., general, no pas en aquestes set empreses que estem dient, no?, també en d'altres que porten noms —per altra banda, molt coneguts, també— de polítics, de polítics, clarament, d'altres partits, que em sembla a mi que actuen amb correcció, sigui dit de passada, no? Però el que sí que trobo a faltar és que, en conjunt, el tipus de formació que de vegades dona alguna d'aquestes empreses —perfectament correcte des d'un punt de vista administratiu— no és ben bé la que es necessita. I...

El president

Senyor president, moltes gràcies per la seva disciplina en el temps reglamentari. La darrera i última pregunta... (*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) El senyor Carod em demana la paraula? Per quina raó me la demana? En principi, li avanço, senyor Carod, que en el

5778

debat de preguntes i repreguntes són molt poc propici –ja ho he dit diverses vegades– a acceptar intervencions d'allusions directes, de contradiccions, etcètera. De tota manera, em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Carod-Rovira

Perquè el senyor president ha fet una generalització del conjunt de partits polítics que creiem que no s'ajusta a la realitat i, en tot cas, li demanàrem que esmentés un sol exemple que vinculés alguna d'aquestes empreses a Esquerra Republicana. Si no, que no generalitzi una afirmació que no és procedent. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor Carod.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la igualtat de tracte a les empreses que accedeixin a les línies de crèdit del Pacte per l'Ocupació a Catalunya entre 1998 i l'any 2000

La darrera pregunta al president de la Generalitat és sobre la igualtat de tracte a les empreses que accedeixin a les línies de crèdit del Pacte per l'Ocupació a Catalunya entre 1998 i l'any 2000, formulada pel Grup Parlamentari Popular. Per exposar la pregunta, per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, en lo Pacte per l'Ocupació a Catalunya, signat entre sindicats, patronal i Govern, s'incorpora un element especialment distorsionador en lo que és l'essència del pacte subscrit. Es tracta, senyor president, com vostè ja deu preveure, de l'Institut Català de Finances, quan la història negativa i antecedents de negligència posen en perill l'objectiu d'administrar correctament 25.000 milions de pessetes per a fomentar la inversió creadora de llocs de treball.

En un institut de finances en què la seva conducta històrica se concreta a vulnerar totes les normes més elementals, com se garanteix, senyor president, lo tracte imparcial a les empreses que puguin accedir a esta línia de crèdit establerta en este Pacte subscrit?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, en primer lloc, el meu absolut desacord amb el judici que vostè fa sobre l'Institut Català de Finances; per tant, l'únic que li diré és que nosaltres seguirem aplicant aquestes normes que hem aplicat durant tant de temps, i no veig, per altra banda, que aquesta inclusió d'un crèdit, d'una línia especial de crèdit, sigui gens distorsionadora per al pacte social. Al contrari, em sem-

bla que ho arrodoneix prou bé, i aquesta també va ser l'opinió de les diverses parts signants. Per tant...

Però, per altra banda, li vull dir que, a part d'aquest criteri que al nostre entendre és rigorós de sempre, vull dir-li que en el pacte per l'ocupació hi ha una clàusula que diu, concretament, el següent: «Per tal d'assegurar la no-discriminació en la concessió dels crèdits a les petites i mitjanes empreses quan aquestes compleixen les característiques de riscos generals establerts per a aquesta línia, hi ha d'haver igualtat de tracte, és a dir, no-discriminació per la dimensió ni la forma jurídica de l'empresa.» És una protecció, aquesta clàusula, per a les SAL, per a les cooperatives i per a les empreses petites.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Això que acaba de manifestar, que acaba de llegir, senyor president, podria impressionar alguns que no coneixen les interioritats de l'Institut Català de Finances. Se tracta d'un principi universal del que és la sensatesa, lo rigor i la cordura. Miri, en llegir lo contingut del Pacte per l'Ocupació –lo vaig llegir–, en observar que a la pàgina 5/29 apareix l'Institut Català de Finances, quan vostè el va signar, senyor president –i només és una impressió simbòlica, no?–, vaig sentir com si m'hagués passat allò que vostè em proposés lo que es denomina un *corte de manga* –que, per altra part, no és lo seu tarannà, no?–, sobretot per l'historial que genera l'Institut Català de Finances.

L'Institut Català de Finances, senyor president, avui per avui encara, no té solvència des del punt de vista moral i professional com per afrontar esta responsabilitat. És a dir, és tot massa recent i ha de passar més temps perquè recuperi la seva credibilitat. Vostè recordarà, senyor president, que, a més del que jo denominava «enxufisme» i amiguisme que ha practicat l'Institut Català de Finances, apareixien altre tipus de superiors negligències que no l'acrediten per a poder administrar estos 25.000 milions de pessetes. És a dir, senyor president, crèdits on una empresa estava ja tancada i els seus directius en situació de desapareguts; crèdits hipotecaris sense constituir la hipoteca que garantia el crèdit; crèdit a una empresa on lo conseller delegat complia presó per estafa... Esta és la institució, senyor president, que en lo Pacte per l'Ocupació ha de garantir la inversió empresarial creadora de llocs de treball i ha d'administrar 25.000 milions de pessetes, amb tots los antecedents que coneix esta cambra i coneix l'opinió pública?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Li asseguro que no era la meua intenció, quan vam firmar això, fer-li allò que vostè en diu un *corte de manga*

i que jo en dic una botifarra, eh? (*Rialles.*) Però, bé... Escolti, l'únic que li vull dir és que aquesta seva opinió tan negativa no ha estat compartida ni pel sindicat de l'UGT, ni pel sindicat de Comissions Obreres, ni la patronal del Foment, ni la patronal de Pimec-Sefes. Naturalment, tots aquests senyors poden tenir menys visió clara de les coses que vostè, però, en tot cas, a mi em tranquil·litza bastant que enfront de la seva opinió –òbviamment inspirada, com vostè diu, en una gran cordura, però–, de tota manera, hi hagi aquesta gent que per definició defensa els interessos de la seva gent, per definició, que són prou exigents, que ho veïessin no solament com a possible, això, sinó, a més, com a molt altament convenient.

Ara, a part de totes les garanties, encara li'n vull donar una altra, perquè hi és, en el Pacte d'Ocupació, no? El Pacte d'Ocupació ha creat una comissió de seguiment que no decideix, però sí que rep informació periòdica de tot el que s'està fent en el Pacte d'Ocupació, de tot. També, entre d'altres coses, de l'actuació que es fa de cara a l'aplicació d'aquests 25.000, que no són 25.000, que són 25 i 2.500 per una altra banda, de pessetes de crèdit.

Per la resta, evidentment, s'actuarà amb els criteris de sempre, demanant les garanties que calgui, perquè en realitat aquests són crèdits que, sobretot, tenen interès no tant perquè tinguin molts avantatges especials, però en tenen dos, d'interessos molt importants per a una empresa que vulgui anar endavant: primera, tenen càrrecs llargues, i després, tenen períodes d'amortització també molt llargs, i això, per assegurar el futur d'una empresa, és important. Finalment, li vull dir que el Departament de Treball el que farà és comprovar la creació de nous llocs de treball d'acord amb les especificitats que consten en el Pacte.

El president

Acabat el torn de preguntes al molt honorable senyor president, iniciem les preguntes al Consell Executiu.

— Preguntes acumulades relatives a l'aprovació de la Carta municipal i a la capitalitat de Barcelona (tram. 310-00436/05, 310-00437/05 i 310-00438/05)

La primera d'aquestes és: pregunta al Consell Executiu sobre l'aprovació de la Carta municipal de Barcelona, formulada pel Grup Mixt. Té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Si li semblés bé, acumularia les preguntes que porten els números 7, 8 i 12, senyor president.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Bé, fa poc, com tothom sap –o relativament poc, vaja–, l'Ajuntament de Barcelona va aprovar, amb el vot unànime de tots els grups allí representats, la Carta muni-

cipal que hauria de governar aquest consistori català els propers anys. Va sorprendre una mica, des de fora, però també, amb cert coneixement de causa, des de dins, per raons òbvies, la recepció més aviat freda, distant i no massa entusiasta per part del Govern de la Generalitat. Malgrat, evidentment, que aquesta pregunta no se centra en aquesta percepció, sinó senzillament en els fets en si, és, per tot el que he dit i per tot el que, en tot cas, diré després, és preguntar –en aquest cas em sembla que serà al conseller de la Presidència– què pensa fer el Govern de la Generalitat quant a la tramitació parlamentària d'aquesta iniciativa i quins són els seus punts de vista pel que fa al futur de la Carta municipal de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Presidència.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Senyor president, senyores i senyors diputats, no és que el Govern de la Generalitat tingués una actitud freda davant de la Carta municipal; una mica de sorpresa, sí, perquè hi ha una cosa molt clara, i és que la Carta municipal l'ha de redactar una comissió mixta entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, i és realment sorprenent que es voti la Carta municipal, s'aprovi la Carta municipal sense passar per aquesta comissió mixta; un cop està aprovada pel Ple de l'Ajuntament, llavors es demana que passi per la Comissió Mixta i que es constitueixi la Comissió Mixta. És evident que això genera un cert grau de sorpresa. Malgrat això, s'ha creat la Comissió Mixta; la Comissió Mixta estudia la Carta municipal; hi han hagut ja dues reunions, i la voluntat clara seria que hi hagués un avantprojecte de llei de Carta municipal a finals de juliol, perquè aquest avantprojecte de Carta municipal pogués ser aprovat pel Govern i entrat en aquest Parlament el mes de setembre.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. El senyor Morera pot repreguntar.

El Sr. Morera i Tanyà

Senyor president, bé, jo diria que la primera sorpresa no és exactament només la que ha dit vostè, en referir-se, probablement, a la qüestió estrictament jurídica que ha de ser abans l'acord de l'Ajuntament o, en tot cas, la redacció de la Carta a partir d'aquesta Comissió Mixta, sinó que la sorpresa més aviat és en el fet que l'aprovació fos, com he dit al principi, per unanimitat de tots els grups representats a l'Ajuntament de Barcelona, començant pel de Convergència i Unió. Evidentment que és una sorpresa que, d'una banda, es pugui donar aquest tipus de votació i que després, per part del Govern, es faci una valoració jurídica la interpretació de la qual, per cert, tampoc és tan categòrica com la que diu el conseller de la Presidència en aquest cas. Però el que sí que és evident, el que sí que és un fet absolutament

5780

incontestable és que totes les forces de l'Ajuntament, és a dir, l'Ajuntament en ple de la ciutat de Barcelona va aprovar aquest primer esborrany, si es vol dir d'aquesta manera, de la Carta municipal de la ciutat.

Bé, jo no voldria centrar estrictament el debat entre vostè i jo, aquest petit debat que conformen aquestes tres preguntes, en el sentit jurídic o en la validesa jurídica d'aquest fet o, en tot cas, d'aquesta aprovació. Jo, el que voldria centrar..., almenys la nostra pregunta va en aquest sentit, la nostra pregunta bàsica, és què pensa fer el Govern de la Generalitat a partir d'ara. A ningú se l'escapa, començant pels mateixos ciutadans de Barcelona, pel mateix Ajuntament i per la resta de ciutadans del país, que Barcelona necessita un nou règim jurídic que estabilitzi, que concreti, que formalitzi un gran nombre de competències que fins ara, la veritat, o bé se les ha apropiades de fet –perquè no hi havia cap altra solució–, o que, en tot cas, per sentit comú li pertocaria de realitzar a ell, al consistori barceloní, i que no se sap exactament qui les ha de realitzar hores d'ara... Que, per exemple, es poguessin destinar més recursos, a partir d'unes competències que la Carta municipal reconeix, uns recursos que fins ara no es tenen ni es poden exigir, perquè no hi ha cap règim o no hi ha cap llei que així ho marqui. Per exemple, tot el tema de la capitalitat, o les despeses de capitalitat que corresponen al consistori barceloní, i que fins ara, malgrat algunes peticions que s'han fet a títol individual, no només del batlle de la ciutat, sinó d'altres forces –i que, per cert, no han tingut cap tipus de ressò–, podríem estar discutint els diversos aspectes que afecten la vida municipal de l'Ajuntament de Barcelona. Però tots van a parar, en el fons, pràcticament a la mateixa qüestió, que és que, si no s'aprova una nova carta municipal que estableixi un nou marc jurídic que ha d'afrontar la ciutat de Barcelona per al proper segle, que ha de començar per afrontar el proper segle la ciutat de Barcelona, poques coses es podran aconseguir.

És per això que, des del Grup Mixt, en la seva vessant del Partit per a la Independència, se li demani d'una forma formal, que no és la primera ni probablement serà l'última, què pensa fer el Govern de la Generalitat pel que fa a la tramitació de la Carta municipal de Barcelona, i si en aquesta legislatura, en el cas que pensés trametre ja ràpidament el seu text en aquest Parlament, si podrem tenir el text inicial de la Carta municipal a la disposició d'aquest Parlament en aquesta legislatura.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Morera. Té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Sorpresa no és que s'aprovés per unanimitat, eh? Nosaltres ho sabíem i jo crec que vostè confon el que és una posició d'un grup municipal, de Convergència i Unió, amb la posició que pot tenir un govern davant de les competències i dels plantejaments, no? I no és el mateix i seria un error confondre les dues coses.

El que és evident és que aquesta Carta es va aprovar d'una manera com a mínim anòmala –anòmala–, i que no havia passat per la Comissió Mixta, no? Es pot dir: «Escolti, és que teníem interès de fer-ho així, d'una manera estranya.» Bé, ho han fet d'una manera estranya i un cop aprovada i votada s'han trobat que havia de passar per la Comissió Mixta, no? I ja he dit en diferents cops que amb una voluntat de pacte i d'arribar a acords, doncs, fem la Comissió Mixta i l'estudiem i la passem per la Comissió Mixta i ho farem al més de pressa que puguem, i ho farem a més intentant fer-ho bé, no? Perquè el que li asseguro jo és que jo no presentaré aquí cap avantprojecte de llei de Carta de l'Ajuntament de Barcelona que tingui articles que puguin ser anticonstitucionals o antiestatutaris. Jo suposo que vostè tampoc ho vol d'aquesta manera, no?

I nosaltres el que hem demanat és un informe per a la tramitació, perquè és difícil la tramitació, perquè hi ha una gran part que afecta un conjunt de lleis de l'Estat, i hem demanat un informe a la Comissió Jurídica Assessora per a la tramitació, i hem demanat un informe al Ministeri d'Administracions Públiques per saber quina és la seva posició, perquè és evident que afecta moltes lleis de l'Estat i hem de saber exactament com haurem de fer tot això.

No sabem si hem de presentar un avantprojecte de llei o dos avantprojectes de llei, i, per tant, aquesta és una discussió que està en aquest moment..., que col·laborarem amb l'Ajuntament de Barcelona i amb les forces que estan a la Comissió Mixta per intentar arribar a un punt d'acord. Sincerament, a l'última reunió es va desbloquejar un aspecte que a mi em preocupava; nosaltres vam posar un conjunt d'aspectes que creïem que eren a discutir d'aquesta Carta municipal i se'ns deia que no es volia discutir re, i jo crec que la posició ha canviat i que entrarem en un diàleg per veure si hi ha alguns punts que es poden discutir. I vostè diu: «Escolti, quan s'aprovarà?» L'aprovació de la Carta no és un problema que tingui el Govern de la Generalitat.

El Govern de la Generalitat el que aprovarà és un avantprojecte de Carta municipal, de llei de Carta municipal, i els que aprovaran la Carta serà aquest Parlament i seran les Corts, no? I, per tant, sí que en això jo sóc incapaç de fer un pronòstic de..., amb quant de temps pot quedar aprovada.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les inversions fetes des de l'any 1988 pel Departament de Benestar Social en l'àmbit de la gent gran a l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès)

Passem a la pregunta número 9: pregunta al Consell Executiu a respondre oralment en el Ple sobre les inversions fetes des de l'any 1988 pel Departament de Benestar Social en l'àmbit de la gent gran a l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès), formulada per la senyora Me-

ritxell Borràs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Conseller Comas, la ciutat de l'Hospitalet és una ciutat lògicament viva i canviant. Els seus canvis i millores són produïts de la mà dels seus ciutadans, però són molts els casos en què aquestes millores, com vostè bé sap, vénen ajudades des del Govern de la Generalitat. Són molts els àmbits sobre els quals podríem parlar, però el tema sobre el qual voldria que ens informés és l'àmbit de la gent gran, un dels que, sens dubte, requereixen màxima atenció.

Fa uns dies s'han celebrat els vint anys del casal de la gent gran de Bellvitge, una clara mostra de la vida de la nostra ciutat, com li deia, en aquest cas concret, de la gent gran del barri de Bellvitge. De fet, són moltes les accions que es produeixen en àmbit de la gent gran, en molts casos –com deia– de la mà dels mateixos ciutadans. Però voldríem que ens facilités quines han estat les inversions fetes des del seu Departament en aquest àmbit a l'Hospitalet de Llobregat i des de la creació de la Conselleria. Així mateix voldríem saber quins són els projectes més immediats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Per respondre la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, en aquests darrers deu anys a l'Hospitalet s'han fet moltes actuacions d'inversió. L'any 88, a finals del 88, hi havia, per exemple, en places residencials de gent gran, 39 llits a la Fundació Santa Eulàlia, 30 a Nostra Senyora dels Desemparats, la parròquia, 30 a l'Associació Companys Socials, i això era tot, en total: 99 places.

En aquests moments tenim: 60 places a la Feixa Llarga; 73 –és a dir, s'ha passat de 39 a 73– a la Fundació Santa Eulàlia; 61 –l'última ampliació està a punt d'inauguració– a Nostra Senyora dels Desemparats de la Torrassa; l'Associació Companys Socials segueixen amb els 30, i la Fundació Sant Roc, que s'està fent però s'acabarà aviat, 76 places. La inversió per part de la Generalitat, l'ajuda està realitzada. Per tant, s'ha passat..., tenim ara 300 places. Això suposa un 300% d'increment de places en aquest temps.

I s'ha de destacar que a més de l'aspecte quantitatiu hi ha el qualitatiu que, excepte l'Associació de Companys Socials perquè l'edifici no ho permet, totes les altres places s'han traslladat de vàlides a assistides, la qual cosa ha estat una inversió addicional. Això ha suposat una inversió en conjunt, conjuntament amb els centres de dia, que també han passat en aquest temps de 40 a 149, és a dir, un increment del 350%. Això ha suposat una inversió de 350 milions de pessetes de la Generalitat o en inversió pròpia, com és el cas de la Feixa Llarga,

o amb ajudes complementàries a la mateixa inversió de les entitats sense ànim de lucre.

I, en aquest sentit, el que nosaltres preveiem és l'any que ve poder –almenys aquesta és la previsió–..., poder fer l'ampliació de 60, a prop de 100 places a la Feixa Llarga, a la residència de la Generalitat, i també amb el seu complement increment de les 10 places de centres de dia que hi ha en aquests moments, que es posaran en marxa de seguida, també les 30 o 40 places. Aquesta és la perspectiva més immediata.

Jo he de dir que en el terreny residencial, si Hospitalet no hagués estat una ciutat solidària amb les necessitats de la ciutat de Barcelona...

El vicepresident primer

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social

Bé, doncs, aquestes són les inversions.

El vicepresident primer

Doncs, moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions de les forces policiaques que actuen a Catalunya contra les persones que han donat suport als «okupes» desallotjats a l'Hospitalet de Llobregat i a Barcelona

La pregunta número 10 la presenta el senyor Ignasi Riera i és: pregunta al Consell Executiu a respondre oralment en el Ple sobre les actuacions de les forces policiaques que actuen a Catalunya contra les persones que han donat suport als «okupes» desallotjats a l'Hospitalet de Llobregat i a Barcelona. Pot fer-la.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, com valora el Govern de la Generalitat l'actuació dels cossos i forces de seguretat els primers mesos d'aquest 1998, que és quan vam formular les preguntes, els desallotjaments dels anomenats «okupes» de l'Hospitalet de Llobregat i de Barcelona?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Pomés.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo crec que no correspon al Govern de la Generalitat de fer una valoració i amb això no vull sortir d'estudi i li donaré dues raons. La primera, perquè aquestes actuacions van ser fetes –com vostè diu– pels cossos i forces de seguretat de l'Estat, i, per tant, és en aquest cas a l'Estat a

5782

qui li correspon fer el control de les actuacions de la seva policia i eventualment, doncs, prendre les mesures que es considerin oportunes.

En segon lloc, perquè jo mai m'atreviria a fer una valoració de l'actuació operativa sense tenir totes les dades absolutes de com es va planificar l'operació i com es va desenvolupar. Les referències que en tinc són exclusivament les que en el seu moment va portar la premsa. Per tant, jo crec que seria, per part meua una frivolitat entrar en aquesta valoració.

Altra cosa –altra cosa, senyor diputat–, si vol, sí que podem fer una valoració de si el fenomen «okupa» ha de tenir un tractament exclusivament policial o no. En tot cas, si és això amb molt de gust li ho contestaré.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Pot repreguntar el senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, en part no comparteixo el seu posicionament i li diré per què: perquè el Govern de la Generalitat forma part de la Junta de Seguretat, en primer lloc; i per tant, suposo que li interessa tot allò que té a veure amb la seguretat en les nostres ciutats, i justament els fets que tenen i que provoquen alarma social en algun moment o que provoquen, en tot cas, una certa tensió entre grups.

D'altra banda, perquè –com vostè molt bé ha dit– el Govern de la Generalitat fa política de joventut, i justament des d'aquesta política de joventut s'ha fet un informe sobre la situació dels «okupes», el moviment «okupa». I crec que són raons suficients com per dir: el Govern de la Generalitat crec –ho repeteixo– modestament que sí que ha de tenir un cert parer sobre si creu que l'actuació..., l'actuació ha estat l'adequada o no. Per què?

Perquè en aquests moments els que hem hagut de viure de prop algun d'aquests desallotjaments, hem tingut la sensació, i així ho hem comunicat a la Delegació del Govern a Catalunya, en directe cada vegada, oralment i per escrit, perquè quedés ben clar que no dèiem coses diferents en un lloc i en l'altre, hem qualificat l'actuació de desmesurada, i ens ha provocat una certa sensació de por. Perquè si d'una banda estem fent propostes per modificar un punt del Codi penal en el qual es tracta de despenalitzar l'ocupació d'espais buits, buits de llarga durada, ocupats sense violència, etcètera, i d'altra banda entenem que darrere del moviment «okupa» hi ha molts fets, diguéssim, molt diferents, tampoc no volem simplificar gens el moviment, però en el qual hi pot haver reclamació de drets, també el de no institucionals, ens preocupa que en el moment en què hi ha aparició de noves manifestacions violentes dels joves, si no hi ha un acord de com tractar aquests grups joves i aquestes manifestacions de violència ens podem trobar deseparats tots, tant la Policia Local com els Mossos d'Esquadra com la Policia Nacional.

El mateix que li pregunto a vostè, senyor conseller, ho vaig preguntar l'altre dia en l'acte de cloenda del Sindicato Unificado de la Policia, al qual vaig ser con-

vidat i els vaig dir exactament el mateix: temes de seguretat que ens afecten...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor Riera. Pot contestar la repregunta el senyor conseller.

El conseller de Governació

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, si vostè el que em demanava era una valoració de l'actuació en termes operatius, jo m'haig de mantenir amb els criteris que li he dit.

Evidentment que jo tinc interès, interès en tant que tots aquells fenòmens que afecten, doncs, la societat a Catalunya són en molta manera de responsabilitat del Govern. I, per tant, aquí sí que jo el que ja li he dit, i em sembla que en algun altre cas vaig manifestar-li a vostè personalment i a mitjans de comunicació, és que el moviment «okupa» no pot tenir un tractament policial, tot i que aquests desallotjaments als quals vostè fa referència i aquestes actuacions policials vénen motivades per unes ordres judicials executives que han de complir les forces de seguretat.

Per tant, jo estaria..., no estaria, estic absolutament d'acord que potser..., i això s'ha dit des de diversos indrets i des de la mateixa Secretaria General de la Joventut –com diu vostè–, que la penalització..., és a dir, d'anar al Codi penal en una situació d'aquestes així pot semblar, avui en dia, un procés no solament desproporcionat sinó també que ens posi en un cul de sac.

Un cul de sac que generi una espiral de violència de la qual no hi hagi cap benefici, i, per tant, aquí sí que...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra en la missa funeral per a l'exconseller de Justícia, senyor Ignasi de Gispert

Entrem a la darrera pregunta, que és la número 11, formulada pel senyor Eduard Escartín, sobre l'actuació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra en la missa funeral per a l'exconseller de Justícia, senyor Ignasi de Gispert. Té la paraula el senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. En realitat la meua pregunta pot ser retòrica perquè en certa manera la resposta ja hi és. No es tracta d'una actuació potser incorrecta, perquè jo crec que va ser inadequada o potser equivocada, fruit, potser, d'una certa inadvertència o una manca d'informació més atribuïble als caps. Perquè..., per il·lustrar la cambra, jo dic que en aquell moment va ser una missa de *corpore insepulto* a la parròquia de la Concepció en la qual el fèretre estava, diguem-ne, amb la capçalera de cara a la porta, és a dir, de cara l'altar,

i els Mossos d'Esquadra o els policies autonòmics van estar tots dos escortant els peus de..., diguem-ne, del fèretre i d'esquena a l'altar tota la cerimònia, la qual cosa va quedar..., tothom ho va trobar natural tenint en compte que el president de la Generalitat estava a cinquanta centímetres mirant cap allà. Jo crec que es va confondre una capella ardent amb una missa de *corpore insepulto*.

Per tant, jo preguntaria quina hauria estat l'actitud correcta. És el que demano al senyor conseller.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Governació

Miri, la situació correcta suposo que depèn, entre altres coses, que normalment a la capella o a les esglésies els mateixos sacerdots són els que moltes vegades marquen les pautes. És lògic que normalment, normalment, la situació és diferent, però jo suposo que si en aquell moment va haver-hi aquella ubicació, deuria ser fruit d'unes indicacions al marge del que s'estableix en el protocol normal i, per tant, aquestes indicacions, errònies o no, doncs, van ser les que van portar això. Però en cap cas això ha de ser sentit de menysteniment ni de cap cosa d'aquestes així.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula per repreguntar, si ho desitja, el senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Doncs, d'acord que va ser errònia la posició. En realitat, pel que sembla, en tots els protocols de forces armades, cossos uniformats i altres és més, doncs, en perpendicular a l'altar mirant el fèretre, que això és el que es fa. Em sembla que l'Ignasi Salvat no va donar gaires instruccions a aquest respecte. A mi fins i tot em va estranyar que el mateix president Pujol no els fes donar la volta. Però, en fi, dit això, crec que més que res és qüestió d'imatge, que donem una imatge d'aquests errors en un cos que justament està agafant ara, doncs, unes noves funcions i un protagonisme bàsic, doncs, compleixi bé.

Res més, és el que vull dir.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. El conseller veig que no desitja contestar la repregunta.

Acabat el temps de preguntes, passarem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta Presidència fa avinent que s'ha rebut un escrit de diputats del Grup de Convergència i Unió, que presenten més d'una cinquena part dels membres de la

cambra, i que, d'acord amb el que disposa l'article 62.4 del Reglament del Parlament, sollicita l'alteració de l'ordre del dia de la sessió plenària iniciada el dia 17 de juny en el sentit que l'ordre de les interpellacions sigui el següent —prego que parin atenció—: que la interpellació punt número 11 sigui substanciada després de les preguntes al Govern, és a dir suara mateix, i a continuació les interpellacions punts número 10, 12, 16, 13 i 14.

Bé, demano l'assentiment de la cambra per donar compliment a aquesta sollicitud. Primer l'11, després les 10, 12, 16, 13 i 14. Hi ha assentiment? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la llei reguladora de les inspeccions i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/1994, del 16 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de les lleis 12/1983, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials

Doncs, passarem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que ara serà el 10. És la interpellació al Consell Executiu sobre la llei reguladora de les inspeccions i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/94, del 16 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de les lleis 12/83, 26/85 i 4/94, en matèria d'assistència i serveis socials, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar-la la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president, honorable conseller, honorables consellers, senyores i senyors diputats. Honorable conseller, espero que avui li sembli la meua intervenció políticament correcta i èticament correcta. Aquesta diputada està exercint i sempre exerceix la seva capacitat de diàleg amb el Govern amb les formes que una sap. Per tant, espero que en una interpellació que vol parlar de qualitat, eh?, de controls de qualitat en un ens bàsic, en un instrument bàsic, que són els inspectors que depenen del seu Departament... Per tant, doncs, feta aquesta petita al·lusió, que vostè sap perfectament que ve consegüent a unes declaracions de premsa fetes per vostè dient que aquesta diputada no utilitza, des del seu punt de vista, formes d'ètica, per dir-ho així; per tant, encara que sigui contestar allò que vostè m'ha dit per la premsa, em sembla que havia de fer-ho en aquest Parlament.

És molt simple la meua interpellació, senyor conseller. Vull parlar amb vostè, amb el Govern, amb el Departament de Benestar Social, del compliment o del seguiment d'una llei que va ser una bona llei, una llei presentada pel Govern, una llei necessària d'actualització del tema de les inspeccions, una llei pràcticament votada per unanimitat, amb molt poques esmenes en el plenari, i van estar acceptades moltes esmenes presentades pels diferents grups de l'oposició. Per tant, aquesta Llei, que és una llei que varem aprovar el novembre del 96, em porta a fer aquesta interpellació sota vuit punts.

La primera pregunta és molt simple: creu raonablement suficient el nombre d'inspectors de la Conselleria? Segon: creu que la centralització de la inspecció al Palau de Mar és la més eficient? Tercer: els inspectors i inspectores del Departament tenen estàndards de qualitat per poder exercir la seva funció? Quart: quins equips de suport s'ha dotat, que la Llei del Parlament li deia que podia fer-ho per tal esbrinar no només qüestions, diríem, materials, sinó funcionals? Cinquè: es vehiculen d'ofici les actes d'inspeccions a totes les delegacions territorials i, quan hi han infraccions, als ajuntaments? Sisè, senyor conseller: com està el Pla de coordinació d'inspeccions de polítiques transversals de serveis socials? Setè: quin paper ha tingut la inspecció en la planificació i ordenació del sistema? Això ho deia la Llei, vostè ho sap, i ho vàrem aprovar per unanimitat. I vuitè: quina avaluació dels serveis socials a Catalunya es fa des del novembre ençà, des de la Inspecció?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquestes són vuit preguntes molt concretes que formen part d'aquesta interpellació i que, si no hi ha resposta, seran els motius o els punts de la moció subsegüent. En aquest breu temps que tenen les interpellacions intentaré argumentar la nostra opinió.

Primer. El nombre d'inspectors. 14 inspectors –aquest és el nombre que nosaltres tenim a finals del 97– en tot el Departament de Benestar Social, comparat amb 1.705 funcions o persones que fan inspecció al Departament de Sanitat, o 24 a Política Territorial, o 206 a Ensenyament. Són conselleries no comparables, senyor conseller, però li pregunto per aquest nombre: 14 persones.

Segon. El Grup parlamentari Socialista afirma que aquesta, més que cap altra conselleria, hauria d'estar descentralitzada al territori; les 14 persones que formen el cos d'inspectors estan al Palau de Mar. Evidentment, trepitgen el territori; òbviament, eh? No estic qüestionant de cap manera el cos de funcionaris, no estic qüestionant de cap manera les persones físiques; aquí estem posant a debat la política de control de qualitat a través d'una inspecció. Nosaltres pensem que aquest és un model inadequat.

Tercer. Molt més greu, per nosaltres: aquesta Conselleria no disposa d'estàndards de qualitat en alguns serveis, encara, que no estan bé arreu de Catalunya, i per tant, la inspecció seria substancial; però jo afirmo, afirmem, que, quan van a inspeccionar, miren endarrere i no saben què recomanar. I li'n posaré exemples. Serveis residencials psiquiàtrics per a malalts mentals: habitacions de catorze, de vint persones. Què diuen, els inspectors o serveis socials?, què poden dir des del punt de vista normatiu? Residències per a persones amb disminució: quantes hores de metge han de tenir? Per posar un exemple, senyor conseller. Residències per a persones grans: quin és el model d'estàndard de qualitat? Només l'acreditació del centre? És el mateix un pis per a tres persones grans que pràcticament és el *modus vivendi* d'una persona que li sobraven tres habitacions o una residència de dues-centes persones? Tenen normatives objectives per fer recomanacions? Ja no dic la inspecció de programes: quins estàndards de qualitat

per avaluar diners públics que es donen per a programes, per exemple, contra la pobresa, de lluitar contra la pobresa, o per a altres programes que subvenciona –i ben subvencionats estan– el seu Departament?, perquè això també se suposa que cal inspeccionar-ho.

Quart. La Llei li permet dotar-se d'equips de suport. En quin nombre?, quants diners s'hi han esmerçat?, qui són els professionals?

Cinquè. Afirmem que les delegacions territorials no atenen d'ofici les inspeccions –li ho puc demostrar–; els atenen abans ajuntaments que delegacions territorials. Aquesta mateixa diputada ha hagut de passar actes d'inspecció que li han vingut a través d'ajuntaments a delegats territorials. Els tenen abans d'hora com a mínim, eh? Per tant, la centralització de la inspecció també comporta desconeixement del territori. Per tant, li demanem si és cert que s'ha establert una via d'ofici.

Sisè. El seu Departament té fonamentalment dos objectius: un, les polítiques concretes en serveis socials, i segon, allò que és tant o més important, la coordinació dels programes transversals. La Llei deia que el Govern havia de desenvolupar un pla de coordinació d'inspeccions de polítiques transversals en tota la matèria de serveis socials. S'ha fet això, senyor conseller? Quantes vegades s'han reunit els diferents inspectors per parlar de família, o per parlar d'infància, o per parlar de serveis socials penitenciaris, o per parlar de polítiques transversals de la vellesa? En tot cas, si s'ha fet, ho volíem conèixer, senyor conseller.

Setè; setè i vuitè, senyor conseller. Allò que vàrem establir a la Llei: la inspecció és un instrument molt important per fer controls de qualitat i ha d'intervenir en la planificació, ordenació i prioritització de les polítiques de serveis socials. Què li diuen les inspeccions? En un model absolutament heterogeni; amb, com a mínim, tres mil cinc-cents centres a inspeccions –això són números de la seva pròpia memòria–; com a mínim més de sis-centes llars residència d'aquestes, el 58%, en mans de la iniciativa mercantil, és a dir, lícitament però persones que tenen un negoci residencial per a persones grans i que volen obtenir beneficis. Senyor conseller, parlem de catorze inspectors en un model com el que tenim que cal afinar, eh?, perquè estem parlant d'atenció a les persones, estem parlant de quelcom que s'ha de poder objectivar. Per tant, aquest és el debat. No voldríem fer un debat catastrofista, en absolut. També hem de dir que probablement els estàndards de qualitat en aquest moment són molt més clars a la xarxa pública que a la xarxa privada, sobretot la privada d'iniciativa mercantil o, en tots cas, és per desconeixement del Grup Parlamentari Socialista. Nosaltres no arribem a poder esbrinar si hi ha controls de qualitat suficients. Llegim als diaris problemes en una residència de Figueres que a l'acta d'inspecció diu que hi havien llits rovellats i que estaven les persones lligades en els seus, diríem, llits, probablement per manca de personal; surt el cas d'una residència de Reus... Això surt, pot sortir sempre, senyor conseller. Nosaltres només volem saber si la seva Conselleria disposa dels instruments mínims per poder garantir a través de la inspecció aquest control d'estàndards de qualitat de tots els serveis socials privats i públics d'aquest país.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, en primer lloc, unes molt breus paraules sobre el tema que vostè ha començat. Jo vaig lamentar com es va publicar –i això ho he denunciat–, perquè, si vostè segueix alguna casseta de les que es van recollir, jo no ho vaig formular, en tot cas vaig formular algun interrogant, però el que ha sortit no és el que jo vaig dir. En tot cas, estic a la seva disposició per aclarir-ho, i ho lamento molt, com ja n'he deixat constància.

Bé, passant ja clarament a la interpellació que vostè ha presentat, és una presentació que porta una llarga gestió en aquest Parlament, perquè vostè em sembla que la va presentar el 19 de març del 97 i, per tant, doncs, ha passat molt temps des d'aleshores. Però bé, està bé que la formulem en el moment en què ha estat possible fer-ho.

Vostè, en la primera de les preguntes –no sé si les he pogut recollir totes; he intentat recollir-les–, era si teníem raonablement un suficient nombre d'inspectors. Això sempre és molt relatiu, però jo crec, en funció de la feina que s'ha fet i que ara intentaré molt succintament assenyalar, crec..., si no són catorze són setze, però és igual, el nombre tampoc canvia gaire la qualificació pel fet de passar de catorze a setze. Sí, perquè els dos caps de servei que daixò també fan inspeccions... Bé, però això no canvia... (*Remor de veus.*)

Miri, la previsió, l'article 7.2 de la Llei 16/96, que regula les actuacions inspectores i de control en matèria de serveis socials, estableix l'obligatorietat d'inspeccionar periòdicament les entitats, els serveis i els establiments de serveis socials dels quals la inspecció té constància, i, com a mínim, la inspecció una vegada l'any dels establiments residencials –una vegada l'any. I la inspecció ha assolit, pel que fa referència a l'any darrer, l'any 97, aquesta previsió legal amb escreix, ja que ha efectuat una inspecció anual de tots els serveis residencials, amb especial seguiment dels que a criteri de la inspecció ho requerien. I el compliment d'aquest objectiu ha estat del 100%; és a dir, es van inspeccionar els 1.146 serveis residencials de què la inspecció tenia constància a 31 de desembre del 97. Es considera que hi havia 182 serveis residencials als quals s'havia d'efectuar inspeccions més periòdiques, no només una vegada l'any, i en els quals es dugueren a terme 482 actuacions, amb una mitjana de 2,6 inspeccions per servei. Quant a la resta de serveis socials no residencials, la inspecció tenia coneixement de l'existència de 1.069 serveis no residencials, dels quals en foren inspeccionats 903, és a dir un 84% d'aquest. I el total d'actuacions inspectores durant aquest any va ser de 3.311.

Per tant, jo diria que s'ha complert amb escreix. Vostè deia: «I amb vint no ho farien millor?» Millor, no, no ho sé, que seria més... –com ho diria jo–, que seria més possible fer-ho d'una forma més continuada, és possible; però jo entenc que és suficient. I d'aquestes inspec-

cions, a part de les que han estat objecte de sanció –que després si tenim temps assenyalem– s'han produït, concretament, en establiments residencials, dotze residències tancades: tres a requeriment de la mateixa inspecció, una per resolució d'un ajuntament amb la col·laboració de la inspecció i del Departament, cinc com a resultat d'un procediment sancionador i tres amb caràcter d'urgència, com a mesura precautòria per resolució del conseller. Per tant, jo crec que la seva primera pregunta l'hauríem de contestar dient que jo crec que s'ha establert d'una forma correcta l'obligació que hi ha al respecte.

Residències que presenten dificultats, doncs, n'hi ha. De totes les inspeccions he dit les que s'han tancat, però aleshores també he de dir que s'han fet 172 expedients sancionadors, i no només a residències sense ànim de lucre, que són la major part. En concret, el 93% dels expedients sancionadors s'han aplicat a residències de titularitat privada d'iniciativa mercantil –el 93%. Però també n'hi ha d'altres: socials, sense ànim de lucre, algunes de públiques en les quals també s'han hagut de fer expedients sancionadors i aixecar actes en altres. Per tant, aquesta és la situació. La mitjana total en relació a places de residència amb expedient sancionador és de 29 places. Bé, si després vostè en vol alguna..., no voldria consumir el temps amb aquest aspecte.

La segona pregunta era: no creu que s'hauria de centralitzar? No, no ho crec. Aquest és un servei que crec que no s'ha de centralitzar. Sobre això, si vol en podem parlar, podem aprofundir-hi; crec que més que un «sí» o un «no» això seria qüestió d'aprofundir en aquesta matèria, aportant amb més detall –pel temps que tenim en aquesta ocasió– els pros i contres de cada actuació. Estic a la seva disposició i a la de qui hi tingui interès, però jo crec que aquest és un servei que, precisament per la pregunta que em ve a continuació, dels estàndards de qualitat, requereix que estigui molt disposat a establir aquests criteris de diàleg respecte a les situacions que es presenten i respecte al contacte no només entre els inspectors en si, amb el cos en si, sinó àdhuc amb altres serveis complementaris que el servei d'inspecció els demana que intervinguin quan hi ha algun tema de salut, en aquest cas sanitat, o, quan hi ha altres temes que es refereixen a algun altre departament, demana que complementin la inspecció. I, per tant, tot això a mi em sembla, em sembla –és una opinió– que no crec que s'hagi de descentralitzar.

Hi ha un tema en el qual vostè té raó, i que no n'estic profundament insatisfet, i ho he declarat alguna altra vegada públicament i, per tant, també ho dic ara. Jo crec que les instruccions, la normativa que hi ha sobre tot per als centres de malalts mentals, psiquiatria i malaltia mental, no són adequats. Això de mirar les finestres, les cortines... Hi ha altres coses que s'han de mirar d'una manera més profunda i, per tant, això ho canviarem. Jo n'he parlat molt àmpliament, d'això, tant amb serveis psiquiàtrics com amb les associacions de malalts mentals, i jo no estic gens convençut que aquí ho puguem fer, bé, ho fem d'una manera totalment correcta, amb total sinceritat.

Quant a la lluita contra la pobresa, a les entitats se'ls ha exigít i se'ls exigeix una justificació jo crec que acura-

da. Ara aquesta qüestió passa als ajuntaments a través de la centralització dels serveis que hem fet –que també ho faran bé–, però jo crec que això s'ha assenyalat.

La informació de regions territorials està prevista que es faci. Jo, en aquest cas, si vostè diu que en alguna ocasió vostè ja m'ha passat informació que no tenien allà, doncs deu ser veritat; vaja, vostè segur que ha dit la cosa correctament i, per tant, això és un error, és un error que jo ja analitzaré exactament què és el que es fa, per què aquestes qüestions no s'han assenyalat. També hi ha hagut –vostè ho sap– a la Delegació de Girona –no sé si parla per aquesta– el canvi de secretari de la Delegació, i no sé si això hi ha pogut influir o no, no ho sé. Però, de qualsevol manera, aquesta és una anomalia que en el grau que s'hagi produït no és adequat i, per tant, això s'hauria de corregir.

I quant a la informació transversal, existeix. Quantes vegades no li ho sé dir perquè no venia preparat. Si vostè em fa una pregunta per escrit, li ho diré; però quantes vegades no li ho sé dir. Però aquesta informació, tenen l'obligació de fer-ho tant entre els mateixos inspectors..., els mateixos inspectors també tenen una qualificació diversa i, per tant, en ocasions, una inspecció començada per un inspector la continua un altre, perquè ja es veu que un altre té una qualificació més adequada per a aquesta actuació i, per tant, es fa d'aquesta manera, es passa a un altre inspector o es tenen contactes –com havíem assenyalat– amb altres... És suficient? No ho sé, jo crec que sí. De moment no hi ha hagut crítiques al respecte, ni tampoc en els recursos que s'han fet, que són nombrosos, perquè ningú accepta una sanció sense recórrer l'acta... Normalment això jo no ho he trobat, no he trobat... M'ha sorprès el que vostè m'ha assenyalat; per tant, li agrairé fora, fins i tot, de temps, que se m'acaba, que, després, si vostè té informació al respecte me la passi, perquè jo no..., m'estranya aquesta qüestió que vostè m'assenyala de la manca d'informació transversal.

Vostè ara em dirà els punts que jo no hagi encertat a contestar o l'ampliació que vostè desitgi sobre el que vostè ha assenyalat, però veig que em queden cinc segons, i amb cinc segons no puc començar cap altra cosa nova a tractar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Marina Geli, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies. Honorable conseller, li agraeixo l'acceptació, almenys, que les interpellacions que fa l'oposició ens presten a la reflexió i algunes coses fins i tot potser des de fora es poden veure d'una altra manera. Per tant, li agraeixo el to i sobretot aquesta acceptació que hi ha coses que no van bé, com és obvi.

No tinc gaire temps, senyor conseller. Jo li parlava d'un tema molt important. La disposició final primera de la Llei que vam aprovar deia: «El Govern ha d'establir un

pla de coordinació de les actuacions d'inspecció i de control de l'Administració de la Generalitat en matèria de serveis socials.» Això, ho deia. Jo li preguntava si això vostè creu que ja existeix. Per nosaltres és molt important.

Diu: «No hi ha queixes.» Vostè sap la visió que té aquest país dels serveis socials? Una visió absolutament marginal, reduïda. Nosaltres estem parlant de polítiques transversals, de saber què passa amb infància i família. A no..., dir que un centre d'acollida no va bé i dir: «No, és que això és d'Infància»; «ara és de Justícia». No, perquè vostès també atenen aquell infant o també atenen aquella família. O: «Aquest és un tema d'Habitatge», o: «Aquest és un tema d'Ocupació.» Ho varem aprovar i nosaltres només li preguntem d'alguna manera si s'ha donat compliment a allò que la Llei deia.

Una altra cosa. Afirmo que les delegacions... –no la de Girona, senyor conseller, no és un problema d'una persona que ha canviat–, afirmo que les delegacions territorials de Girona, Tarragona i Lleida no tenen d'ofici les actes d'inspecció. Pregunti-ho, senyor conseller. Això respon... I aquí estem en desacord. Vostè m'ha contestat que vostè es pensa que ha d'estar centralitzat; nosaltres pensem que ha d'estar descentralitzat, com ho està Ensenyament o com ho està Sanitat. Ho veurem. Evidentment és una potestat del Govern.

Una última pregunta, senyor conseller. L'agost del 97 vostè encarrega un estudi extern de l'ICASS, diu: «Es fa públic un concurs perquè avaluï» –una avaluació externa– «l'avaluació de la qualitat dels serveis socials dependents de l'ICASS.» Em sembla molt bé, senyor conseller, però vostè li asseguro que té molta més feina en la inspecció dels controls de qualitat d'aquelles entitats que no són l'ICASS. Li ho he dit abans: probablement perquè la xarxa de l'ICASS és molt petita o perquè els estàndards de qualitat estan més clars i perquè és jove, els edificis són nous, hi ha molts professionals, no hi ha ànim de lucre. Senyor conseller, si cal faci un concurs extern d'avaluació, de disseny de l'avaluació de tots els recursos de serveis socials; no de l'ICASS, senyor conseller, sinó dels que no depenen de l'ICASS, d'allò que anomenem xarxa pública i privada. Estem parlant de serveis d'atenció a les persones, pagats amb diners públics o pagats amb diners privats; és igual, això. Estem parlant de llars substitutòries. Hem de garantir estàndards de qualitat, hem de garantir que aquests diners, que són pocs, vagin per allà on hagin d'anar. Sobretot saber rectificar i dir: «Ens varem equivocar en aquella prioritat, ens varem entossudir a pensar que aquell programa de lluita contra la pobresa passava per aquesta PIRMI i resulta que, a part del PIRMI, necessitava lligar caps entre l'ocupació, la salut, l'habitatge, la família.» He posat un exemple, senyor conseller. La inspecció –i ho diu la Llei– no només ha d'inspeccionar serveis, ha d'inspeccionar programes. Vostè ha dit: «raonablement suficients»; nosaltres diem que –de debò– absolutament insuficients: catorze persones no poden de cap manera inspeccionar recursos, establiments i programes, d'un tema que és un tema de qualitat humana, és un tema de vida de les persones. I no parlem només de recursos o d'equipaments o d'estructures; estem parlant de programes, de

manera de fer, i això, com vostè sap, el capítol 1, el capítol de personal, és molt important. I quan hi ha ànim de lucre pel mig, encara més, senyor conseller, no sigui que ampliem la xarxa però que no garantim qualitat.

Gràcies, honorable conseller; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, aquesta relació transversal que vostè ha assenyalat, jo insisteixo que..., és clar, vostè ha assenyalat: «això és d'Infància». No es diu, això; com a mínim no es diu d'aquesta manera, desentenent-nos-en. Hi ha unes instruccions fetes per la Secretaria General del Departament de Benestar Social i també per la Secretaria General del Departament de Justícia, quan la Direcció General d'Atenció a la Infància va passar a Justícia, les quals regulen el contacte permanent que hi ha d'haver entre les inspeccions d'un departament i de l'altre i, per tant, aquest intercanvi, aquest treball conjuntat hi és. Una altra cosa és que vostè em pugui assenyalar –quan ho tingui estic segur que m'ho farà arribar– algun cas concret en què vostè assenyali que això no s'ha complert d'una forma concreta. I a més a més també intenció sempre que és necessari connectar amb els serveis dels mateixos ajuntaments, que la Llei també preveia que havíem d'establir un contacte concret amb ells. Per tant, jo entenc que això es fa.

Les delegacions territorials, en prenc acta; li agraeixo la informació que em dona, i ho corregirem d'immediat, perquè em sembla una situació, en el grau en què es produeixi, que no s'ha de produir.

És evident que el problema dels expedients sancionadors –ho he assenyalat abans– succeeix més en les residències privades amb ànim de lucre que en les que són públiques i, fins i tot, en les que són privades sense ànim de lucre. Em sembla que ho he assenyalat abans: dels 223 establiments sancionats, el 93% han estat residències de titularitat privada d'iniciativa mercantil; per tant, el 93%. Això em semblava que ho havia dit. I bé, aleshores, vol dir que només un 7% es distribueix en les que són públiques o privades sense ànim de lucre. Per tant, la diferència, aquí, és gran.

De qualsevol manera, en aquests moments tenim una eina que suposo que ara ja ha donat els seus fruits, i que de mica en mica estic segur que aquestes residències que ens preocupen, a vostè, a mi i a la resta de diputats, tindran un encaix menor dins de l'actuació que porten a terme. Nosaltres, el Departament, cada any fa un concurs per a les residències privades sense ànim de lucre i amb ànim de lucre, que, realment, nosaltres podem concertar-hi places, o a través d'aquesta actuació totes les que no entren en els estàndards de qualitat que s'exigeixen, hauran, de mica en mica, d'anar plegant. Ja, en aquests moments, jo només he dit les que hem

tancat a través de la inspecció, però, de residències d'aquestes que ens preocupa a tots que existeixin, n'aniran tancant, perquè no tindran, no hi haurà ningú... Qui és el que cerca portar una persona, el seu pare, a una residència de 90.000 pessetes, quan, realment, si això ho fa a través de l'Administració, normalment li costa molt més econòmic, molt més econòmic, i aleshores està en una residència de qualitat. Per tant, aquesta qüestió, estic segur que, a part d'esforçar-nos-hi, tots els casos de les residències aquestes que he dit abans, que el cos d'inspecció ha inspeccionat 2,6 vegades de mitjana totes elles, totes eren privades d'iniciativa mercantil. No n'hi havia cap que fos pública o privada sense ànim de lucre, que jo en tingui constància ara en aquests moments. En tot cas, seria molt minoritari.

És molt normal que des del Departament vulguem establir la qualitat que existeix en les residències de l'ICASS, em sembla que és una obligació que tenim, però això no obsta, com vostè bé ha assenyalat, perquè això no és únicament l'única preocupació que nosaltres tenim. Voldria, també –el temps se m'acaba–, referir-me a aquest tema de la pobresa que vostè esmenta. Això, tindrem l'oportunitat el mes d'octubre de discutir-ho a bastament, perquè nosaltres estem fent ara un estudi, persona per persona, de les persones que estan al PIRMI i que fa més de dos anys que cobren el PIRMI, i aleshores establir no tan sols el perquè, quina és la seva situació ocupacional, també d'habitatge, també... Jo crec que aquest estudi, valúis –la tècnica algú l'ha discutida, etcètera–, que ha fet Càritas recentment..., però nosaltres el podem completar molt bé amb dades que no siguin simplement d'enquestes, sinó amb dades, ja, després de set anys de tenir el PIRMI en funcionament, crec que aquest pot ser un estudi molt important de cara a veure aquestes interrelacions que vostè assenyalava, perquè un dels factors que no tenim bé és que ens manquen, per exemple, en el terreny de l'habitatge, habitatge de lloguer. Ens manca suficient nombre d'habitatges, i sense això aquest problema no el resoldrem del tot.

El temps s'ha exhaurit, però aquest és un tema que en parlarem, jo em comprometo a demanar una compareixença a la Comissió de Política Social, perquè em sembla que és molt important que aprofundim tots plegats en aquest tema de la pobresa, a base d'estadístiques concretes de set anys de funcionament del PIRMI.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'organització general de l'Institut Català de la Salut per a garantir l'eficàcia de les prestacions sanitàries

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització general de l'Institut Català de la Salut per a garantir l'eficàcia de les prestacions sanitàries, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació té la paraula la diputada

senyora Carme Figueras, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller de Sanitat, lamentablement, cada dia que passa es pot apreciar més el deteriorament del tan anomenat «model sanitari català». Els usuaris de la sanitat pública noten les conseqüències del dèficit de gairebé 400.000 milions de pessetes de què ja hem parlat a bastament en aquesta cambra, quan no s'aplica la reforma de l'atenció primària, per exemple, com vam parlar-ne fa poc, quan se'ls volen fer pagar alguns medicaments o quan veuen que passen dos anys i continuen esperant per a determinades operacions quirúrgiques.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Segons les seves mateixes dades, les del Departament de Sanitat, gairebé 30.000 catalans i catalanes estaven en llista d'espera a finals de l'any passat, a finals de l'any 97. Havien de ser operats de cataractes, de varices, de pedres a la bufeta del fel, de l'envà nasal, de les amígdales, d'hèrnies o de pròstata, se'ls havia d'extirpar la matriu o implantar una pròtesi de genoll o de maluc. Aquestes no són les úniques llistes d'espera que hi ha a Catalunya; també hi ha malalts que s'han d'esperar per cirurgia dermatològica, per malalties psiquiàtriques o per proves clíniques.

Creiem, senyor conseller, que falta voluntat política del seu Govern per reduir els temps d'espera d'aquestes operacions quirúrgiques; sobretot, pel que fa a les operacions de cataractes i de pròtesis de genoll i de maluc. Creiem que és inadmissible tenir una persona cega o quasi cega durant dos anys, en espera d'una operació de cataractes que dura uns hores i que, en molts casos, no necessita ni internament. És una injustícia tenir dos o tres anys una persona esperant-se en una cadira de rodes per a una operació de maluc, una operació que li pot permetre tornar a caminar, o fer esperar dos o tres anys per a una operació de genoll, i aguantant el fort dolor que normalment ve acompanyant aquesta malaltia que, a més a més, constantment els obliga a prendre analgèsics i a assumir els efectes secundaris que això comporta.

Vostè sap molt bé, senyor conseller, que la majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, la majoria de ciutadans que esperen aquestes operacions són persones grans, que els poden quedar cinc, deu, quinze, vint anys de vida, i que passar-ne dos o tres en espera d'una operació quirúrgica, dos o tres anys del que els resta de vida, impossibilitats, o gairebé cecs, o en una cadira de rodes, és una condemna, d'alguna manera, a la soledat, a la tristesa i, en definitiva, els pot treure les ganes de viure, les ganes de gaudir del que els queda de vida.

Precisament aquestes patologies que minven notablement la qualitat de vida són les que tarden més a ser ateses; les demores mitjanes superen en algunes malalties els dos anys. Perquè s'arribi a aquesta mitjana hi ha d'haver moltes persones que esperin més temps, de vegades anys i panys, per ser operades. Segons ens diu

vostè en una resposta parlamentària, quan una persona s'ha d'esperar més de 730 dies diuen que els deriven a un altre centre. Hem fet moltes consultes a hospitals i a centres i això és en casos comptats. Normalment és quan el ciutadà, la persona que està en espera, presenta una queixa al departament d'atenció als usuaris, una queixa al Síndic de Greuges –que, per cert, en els seus informes, reiteradament parla de les queixes que hi ha per les llistes d'espera–, o bé perquè es queixa al Servei Català de la Salut. De fet, la mitjana de dies d'espera a Catalunya que nosaltres hem deduït de les seves respostes parlamentàries és de 672 dies per a una pròtesi de maluc o de genoll, 549 dies per a les cataractes, 539 per a les varices, 262 per a la pròstata i 162 per a una operació d'extirpació de matriu.

Però és que a la ciutat de Barcelona, quan mirem les xifres de Barcelona ciutat, els temps d'espera són molt més alts: superen els dos anys les cataractes, les amígdales, l'operació per a l'envà nasal, les hèrnies, les operacions de pròtesi de maluc i genoll –que les operen a tot arreu– i la pròstata. Però per exemple, també, hi ha altres operacions, altres patologies, com l'extirpació de matriu, que a Barcelona cal esperar un any. Quan cal una operació d'aquestes, normalment hi ha dolor o bé molt de sagnat: un any és molt de temps.

El Grup Socialista, senyor conseller, creu que no s'acompleixen les funcions de la seva Conselleria que haurien de ser prioritàries: la de planificar l'activitat assistencial dels diferents centres en funció de les necessitats de ciutadans i ciutadanes. Creiem que no s'utilitza la capacitat dels hospitals públics al cent per cent. En el cas dels centres de l'ICS, molts quiròfans no estan totes les tardes oberts, i els pressupostos de què disposen, de què normalment disposen els centres de l'ICS per a pròtesis, tant de maluc com de genoll, són molt minsos.

En canvi, alguns centres privats són els que més operacions fan per a alguns programes. Hem valorat, segons la seva resposta, el que l'any 96 havien fet en aquestes patologies –perquè n'hi ha moltes altres– l'Hospital General de Catalunya i la Clínica Platón. Aquests dos hospitals sols, l'any 96, havien fet gairebé 2.000 milions de pessetes en operacions per aquestes patologies. Si analitzem, d'altra banda, com la Conselleria reparteix les operacions de cataractes a Barcelona, s'evidencia com es prima una clínica privada per sobre d'altres clíniques i hospitals públics. El 33% de les operacions de cataractes a Barcelona se les endu una única clínica. Això és difícilment comprensible pel nostre Grup. Nosaltres, a la vista d'aquestes dades, senyor conseller, li hem formulat diverses preguntes per saber quines activitats han tingut concertades els hospitals de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública i els hospitals privats a càrrec del Servei Català de la Salut. Espero, senyor conseller, que aquesta vegada ens responguin en el termini que marca el Reglament del Parlament per a les respostes parlamentàries de les conselleries.

El seu Govern, senyor conseller, segueix la tàctica d'anar minant el sistema sanitari públic. De l'insuficient finançament deriva una aportació, també, al sector privat, que no ho fa pas millor. Amb aquesta situació de les llistes d'espera que li he dit abans es provo-

ca una discriminació en funció de la capacitat econòmica dels ciutadans i ciutadanes. Els més rics no es volen esperar dos o tres anys per operar-se i se'n van a les clíniques privades, perquè s'ho poden pagar. La conseqüència d'aquesta situació és el descrèdit del sistema públic. Quan una persona veu que cal esperar-se tant de temps per operar-se, opta per apuntar-se a una mútua privada que li doni garanties –certes o no– que l'atendran.

Sembla, senyor conseller, que el seu Govern vulgui generar una opinió negativa entre els ciutadans i ciutadanes. Hi ha estudis –i d'això tenim bibliografia– que diuen que, quan hi ha un malalt així, captiu en una llista d'espera, normalment aquest malalt comunica aquest descontentament que li genera, el comunica..., hi ha estudis que diuen que a deu persones, altres que diuen que a dinou persones... Si a Catalunya, a finals del 97, segons vostè mateix, hi havia 29.210 malalts en llista d'espera, si ho multipliquem per 19, com hi ha un estudi força ben avalat que ho explica, serien 555.000 persones que tindrien una opinió negativa del sistema públic. Això, en benefici de qui és? Que hi hagi més pòlisses complementàries en el sector privat perquè garanteixin que si un es troba en la necessitat d'una operació de cataractes o en la necessitat d'una operació de pròtesi, ho pugui resoldre o que cregui que li ho podran fer? Perquè el cert és que, quan un va pagant, quan un té diners i econòmicament s'ho pot permetre, moltes vegades les clíniques privades en un mes resolen unes cataractes.

Tinc una carta, que vam rebre en el Grup parlamentari ahir mateix, i que m'ha passat el portaveu del Grup, i que vostè té, perquè és una carta datada el 13 de maig, que la hi han enviat a vostè, senyor conseller, i que han enviat a tots els portaveus de la cambra –no és l'única que tenim en aquest sentit, però que està molt ben escrita, i vostè la deu haver llegida, segurament, n'estic segura–, i que diu... És un jubilat que diu –i demostra el que és la queixa i les queixes que ens arriben, també, al nostre Grup parlamentari–, ell és un jubilat que diu que fins fa un temps, uns mesos, era una persona relativament feliç, diu «gaudint de la meua afició al bricolatge, a la lectura, i per què no dir-ho», diu, «essent un televident més», diu, «i una altra de les funcions que jo feia era exercir de cangur i de xofer per a les meves dues nêtes de set i cinc anys d'edat». Aquesta persona ha anat tenint un problema de cataractes, que se li ha anat fent progressiu en els últims mesos, i ara li han dit que s'ha d'esperar dos anys. Aquesta persona exposa que tot això que feia, i que li feia considerar-se relativament feliç, avui dia ja no ho pot fer; i repeteixo: aquesta és una operació que es fa en unes hores en un hospital sense necessitat d'internament.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per contestar la interpellació té la paraula l'honorable conseller de Sanitat.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Figueras, voldria,

abans de res, deixar ben clar per respecte a tots els ciutadans que estan en llista d'espera, a aquest ciutadà que ha enviat la carta, i que m'ha enviat la carta a mi, certament, que no pretenc en cap moment minimitzar el que representa una llista d'espera i el que representa estar en una llista d'esperar, i per tant, la minva de la qualitat de vida. El que intentaré és explicar per què hi ha llistes d'espera i el que hem fet i en el que estem treballant. I abans d'entrar en el tema, voldria fer algunes consideracions.

En primer lloc, no hi ha llistes d'espera per a patologies considerades greus, i penso que això és el que s'ha de dir, i a més a més s'ha de dir amb contundència per no crear intranquil·litat a la població. D'altra banda, jo crec que la informació que nosaltres varem facilitar al seu moment, en algun moment, tinc la sensació que s'utilitza d'una forma esbiaixada; perquè s'ha parlat, per exemple, de les prostatectomies, però també en el temps de cataractes, és a dir, hi ha una variació entre el que és el temps mínim, que pot estar entre 242 dies, o el temps màxim, que es dona per exemple a la ciutat de Barcelona, i per tant, s'hauria de fer la mitjana ponderada pel nombre de malalts i per altres aspectes, i a nosaltres senzillament ens surten, segons algunes informacions que avui publiquen alguns mitjans de comunicació, doncs, molt per sota del que vostès van explicar.

També hi ha el que es considera una llista d'espera tècnica, una llista d'espera que facilita la programació anticipada, ajuda l'optimització en la utilització dels recursos i disminueix la infrautilització dels serveis. El professor Williams, considerat per molts el pare de l'economia de la salut, ha escrit i ha afirmat en moltes ocasions que l'existència d'una llista d'espera en sanitat no diu res per si sola, i només constitueix una forma més de racionament de la demanda, afirmació amb la qual coincideixen molts experts. Les llistes d'espera són inherents als sistemes sanitaris de cobertura universal, on l'accés al sistema per part dels ciutadans no ve determinat per la seva capacitat de pagament o per estar en una mútua privada, on no hi ha preu que limiti l'entrada, sinó que l'accés és un dret reconegut, o si, realment, en una clínica privada et fessin esperar un any, probablement te n'aniries a un altre lloc. És a dir, és natural que en el sistema privat, com als Estats Units, no hi hagi llistes d'espera, però és que hi ha molta gent que no es pot operar, i aquests no és que estiguin en llista d'espera, és que no es poden operar.

Les llistes d'espera, en definitiva, són el resultat d'un desequilibri entre la demanda existent, que creix, i l'oferta, i això no vol dir que no s'hagi de corregir, que no sigui un desequilibri que s'hagi de corregir. S'ha de corregir i, evidentment, s'ha de millorar. I en aquest sentit, nosaltres hem fet tot un seguit d'actuacions, que després les hi explicaré, i el que sí que m'agradaria explicar en aquesta cambra, quins són els factors que afavoreixen l'existència de les llistes d'espera.

Miri, un dels factors determinants en els últims anys, de la no-disminució de les llistes d'espera, malgrat els increments d'activitat que hi ha hagut, ha estat el major envelliment de la població i, per tant, un increment de la incidència de les malalties cròniques. L'any 1981 la

població més gran de seixanta-cinc anys a Catalunya era de 655.000 persones, l'11% de la població; l'any 1996 és de quasi un milió de persones, el 16,3% de la població. I si ens fixem en la ciutat de Barcelona, que vostè ha citat, aquestes xifres són molt més significatives, que explicaria una situació més crítica que a la resta de Catalunya, perquè la població més gran de seixanta-cinc anys, l'any 1991, era un 17%, i avui és d'un 20,7%. Aquest increment de l'esperança de vida ha comportat, per exemple, que en aquests moments molts dels malalts que estan en llista d'espera ho són per a un recanvi de pròtesi de maluc que es van col·locar fa deu o quinze anys, i aquest era un fet que no es donava en la dècada dels setanta.

L'aparició constant i sostinguda de noves tecnologies és un altre factor que ha fet que les llistes d'espera s'hagin incrementat. Ha comportat una major seguretat en els procediments quirúrgics, uns millors resultats que incrementen les indicacions, ara ja no limitades per l'edat del pacient. Per exemple, les possibilitats que ofereix avui dia la cirurgia laparoscòpica ha fet incrementar el nombre de malalts tributaris de determinades intervencions, que abans estaven exclosos per altres problemes de salut, perquè tenien una insuficiència cardíaca o una insuficiència respiratòria. També hi ha un altre factor, que és l'increment de les expectatives que té la població, que van paral·leles a un major nivell cultural i a un major nivell econòmic. I d'altra banda, doncs, segons molts experts, la demanda s'incrementa quan el servei que es presta és de qualitat, quan resol problemes, quan hi ha confiança en el sistema i, per tant, quan la societat està millor informada i reclama també més prestacions. La universalització de l'assistència sanitària i, per tant –com deia el començament–, la no-existència de barreres –la no-existència de barreres d'entrada–, doncs, fan que hi hagi una oferta amb una capacitat limitada i de qualitat, però que hi hagi una oferta molt propera al ciutadà. De fet, en sanitat es produeix un fet paradoxal, que és que l'increment de l'oferta, que ha estat en els últims anys, una oferta que a més a més és de qualitat i propera al ciutadà, genera a la vegada una millor accessibilitat i, per tant, un increment de la demanda. I què hem fet en els últims anys? Què estem fent? En primer lloc, dur a terme una monitorització activa, control i avaluació de les llistes d'espera per part del Servei, que recull informació puntual de les llistes d'espera en els hospitals de la XHUP, i això ens ha permès detectar aquelles situacions que requerien més atenció per poder, per exemple, doncs, incrementar l'activitat global o adoptar altres tipus de mesures.

Nosaltres, en segon terme, tenim un bon instrument per prioritzar quina és la nostra activitat, que és el Pla de salut, que vostès coneixen prou bé i que ens ha permès prioritzar la compra de serveis i, per tant, corregir aquelles situacions en què, existint una demanda determinada, els recursos existents es destinen a altres procediments no tan prioritaris. En aquests casos, les actuacions del Servei s'han adreçat en primer lloc a donar a conèixer a les institucions quines eren les prioritats del Servei Català de la Salut, i en segon lloc, doncs, el Servei Català de la Salut, mitjançant la seva organització

descentralitzada, ha incidit en aquest centre per tal que es produís una millora.

En tercer lloc, s'ha dut a terme un increment global de la contractació hospitalària destinada a poder atendre més pacients, fet que directament o indirectament ha de tenir un efecte de contenció sobre les llistes d'espera. També hem realitzat una contractació selectiva d'activitat a dispositius amb capacitat d'actuació. I en cinquè lloc, encara que vostès han fet una enquesta entre diferents centres, s'estan reconduint fluxos de pacients cap a hospitals amb menys llistes d'espera. Alguns d'aquests hospitals vostè els ha citat. Home, treure l'Hospital General de Catalunya o alguna altra clínica privada amb aquesta xifra dels 2.000 milions és menys de l'1% del que dediquem nosaltres a l'activitat concertada. Per tant, ho produïm perquè molta d'aquesta activitat és una activitat que no es produeix o que els centres d'alta tecnologia fan altres tipus d'activitat més complexa i que, en definitiva, del que es tracta aquí és de resoldre el problema d'aquella persona que està en llista d'espera, no tant, en tot cas, de qui la fa.

L'anàlisi i avaluació de les llistes d'espera, per altra banda, ens ha permès detectar demandes induïdes o a vegades que no corresponen a necessitats reals, i en aquest cas els esforços s'han adreçat a aconseguir canvis d'hàbits tant dels professionals com de la població mitjançant una millor informació. Jo deia que abans la millora de l'oferta assistencial havia comportat un increment de la demanda i en aquest sentit, doncs, només cal fer un repàs a la modernització de la xarxa hospitalària de Catalunya, només cal fer un repàs als nous hospitals que s'han obert substituint-ne altres d'antics o l'increment o la millora de la dotació tecnològica en els centres d'alt nivell. Parlem també de la cirurgia major ambulatoria o parlem, per exemple, del sistema o del nou sistema de pagament que incentiva d'alguna manera la realització d'un tipus d'activitat que doni resposta a les llistes d'espera.

Totes aquestes són les mesures que s'han fet i d'altres que farem, i en aquests moments, nosaltres, el que estem en aquest moment estudiant és la possibilitat de dissenyar un nou sistema de monitorització i de gestió de les llistes d'espera, que esperem tenir acabat a finals de setembre, primers d'octubre, i que ens hauria de permetre, probablement, fixar temps màxims d'espera per a diferents patologies. Aquest és un tema en el qual estem treballant. I una xifra: entre l'any 1993 i 1997 hem incrementat en 48.000 milions de pessetes més la contractació hospitalària amb la finalitat d'assumir més activitat i, per tant, fer front a aquest problema que –estic amb vostè– preocupa la població.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, d'entrada vostè diu que nosaltres fem una desviació de les dades. Les dades que tenim són les que vostè ens

dóna. Ara, això sí que li reconeixeré una cosa: no tenim totes les dades que hi han, i no les tenim perquè hi ha una manca de transparència total per part del seu Departament sobre la situació real de les llistes d'espera. Aquest és el problema. Vostès ens donen uns mínims i uns màxims. Totes les consultes que hem fet, és que els mínims no existeixen. Tots els hospitals que tenen són aquests màxims de temps d'aclariment, i a vegades molt superiors que no pas els màxims que vostès ens donen.

Però és que vostès disposen d'una informació, mensualment, de tots els hospitals concertats i dels centres de l'ICS, una informació molt exhaustiva, sobre totes les patologies, sobre totes les primeres visites d'especialistes, i que se sap el temps d'espera en cada un. Nosaltres els preguntem quina ha estat l'activitat l'any 97, en data de 10 de febrer; vostès ens contesten a finals de maig i ens diuen que no tenen les dades de l'activitat de l'any 97 dels hospitals, quan cada mes –cada mes– els hospitals els passen aquest qüestionari tan exhaustiu amb totes les dades! Per què ens diuen que no? Si ens donen totes les xifres ben donades, no hi haurà cap esbiaix de les dades que dona el Grup Socialista.

La veritat, senyor conseller, és que amb les dades reals ja n'hi ha prou per denunciar la situació. I si denunciem la situació és perquè ens preocupa, i perquè cada vegada anem a més. Aquest és el problema. Si el problema no és que hi hagi llistes d'espera. Nosaltres sabem que, evidentment, certes llistes d'espera hi ha d'haver; el que hi ha d'haver és un temps raonable de llistes d'espera. Aquest és el problema. I nosaltres això els ho hem proposat en aquest Parlament diverses vegades; ho hem proposat amb proposicions no de llei, ho hem fet amb esmenes a pressupostos, ho hem fet amb esmenes a l'articulat, ho hem fet en el debat de política general. I què han dit? Posar garanties de temps màxims a les llistes d'espera. Però ja li ho he dit abans: no ho diem només nosaltres; també ho diu el Síndic de Greuges. El Síndic de Greuges diu que s'ha de dir als ciutadans quin és el màxim temps que s'hauran d'esperar, no dir-los segurament dos, tres anys, i nosaltres creiem que un temps raonable d'espera per a aquestes patologies, que és veritat que no són d'estar-se morint, i això ho hem dit quan ho hem dit a la premsa, i la premsa ho diu: no s'està morint la gent per patologies greus; quan algú té un problema que posi en perill la vida, se l'atén, faltaria més, senyor conseller! Ara, el que estem dient és que el temps raonable per a aquestes llistes d'espera, per a les cataractes, per a les pròtesis, per tot el que li he dit abans, el temps raonable, què són? Sis mesos? A la millor, mentre fem un pla de xoc, mentre diem: «Bé, fem vuit mesos durant el primer any i després intentem aconseguir sis mesos», jo crec que això seria una cosa raonable, que la gent podria esperar i que no causaria aquesta situació de desencís i, com li deia, d'impotència que senten moltes de les persones que es dirigeixen a nosaltres per dir: «Escolta, què es pot fer en aquest tema?» Res. Perquè a més a més l'últim que s'ha de fer és demanar que el passin davant, perquè, és clar, lògicament, el que està esperant igual té dret un que té l'altre. I això passa, eh? A vegades, doncs, el que més es queixa és el que l'operen, i el pobre que es resigna i que aguanta és el que ha d'esperar més temps i veu com li

passen davant, a vegades, gent que perquè s'ha queixat aconsegueix arreglar el problema abans.

Miri, nosaltres hem fet l'estimació de les xifres que vostès ens donen, les que ens donen vostès, que ja dic que hi han coses que no ens han contestat. Perquè, per exemple, senyor conseller, per què ens diu que no té, el maig del 97, les xifres de les operacions, de les intervencions quirúrgiques fetes per l'Hospital General de Catalunya? Això és impossible! Si els hospitals cada mes, per poder cobrar, han d'enviar-ho a primers del mes següent a la Conselleria! Per què ens diuen que no les tenen? Això és ocultació d'informació, i la seva obligació és donar la informació a aquesta diputada quan li pregunta, o a qualsevol diputat o diputada d'aquesta cambra, perquè aquesta és la nostra funció i per això tenim uns vots al darrere que ens avalen.

Demanem que facin això. Ens trobaran si volen pactar un pla de xoc, ens hi trobaran, igual que li hem dit que per al tema del finançament de la sanitat, si volen pactar, si volen que hi hagi un consens sobre aquest tema també ens hi trobaran, perquè nosaltres el primer que volem és que això funcioni i que vagi més bé del que va, i aquest és el tema i per això fem això.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. L'honorable conseller de sanitat pot replicar.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Carme Figueras, ara, com que s'ha posat de moda citar el senyor Tony Blair, jo també ho faré, però ho faré en un altre aspecte, i els recomanaria, amb tots els respectes, que no facin el mateix que van fer els laboristes britànics quan es van presentar a la seva campanya electoral, que no ho facin perquè els pot sortir malament. Miri, ells van prometre –com altres partits polítics en altres estats, també és veritat– retallar les llistes d'espera de 100.000 malalts. I avui, en menys d'un any, s'ha incrementat de 143.000 malalts el nombre de malalts que hi ha a Anglaterra –només a Anglaterra, sense comptar Escòcia o Gal·les. De promeses incomplertes, de fet, vostès ja en tenen experiència –no hi entraré–, però jo li recomano llegir un recent article –si vol l'hi facilitaré– a *The Economist* –si *The Economist* és sospitos, doncs, faci el *Daily Mirror*, que és un diari que dona suport als laboristes–, i veurà realment què passa amb les llistes d'espera.

Miri, amb les llistes d'espera passen moltes coses, i es pot donar aquesta imatge de deteriorament de la sanitat –no, no, es pot donar, es pot donar–, que les coses van pitjor. I, realment, la persona que està en llista d'espera, per la qual, doncs, evidentment, jo sento un gran respecte, està preocupada. Agafem *El 9 nou*. El 27 del XII del 96 s'anunciava que l'Hospital General de Vic començaria a operar de cataractes el 1997. El diari parlava que estaven previstes dues-centes cataractes cada any, que eren les que s'estaven fent els ciutadans d'Osona. I vàrem començar una nova acció, vàrem apropar un servei als ciutadans. Aquesta era la nostra

obligació, i ho varem fer. Abans del 96 no n'hi havia, de llista d'espera, a Vic, sobre cataractes, eh?; el 97 comencem. El 23 d'abril de 1998, notícia d'*El 9 nou*; diu: «En un any, el nou servei d'oftalmologia de l'Hospital General de Vic ha operat més de dues-centes cataractes. Els resultats són bons, molt bons, però insuficients.» No n'hi havia, eh?, el 95, no n'hi havia; el 96 tampoc. «La demanda gairebé duplica les possibilitats actuals del servei.» I diu el responsable del programa: «El servei s'ha trobat amb tota una demanda acumulada, fruit de molts pacients que, per l'inconvenient de desplaçar-se a Granollers o a Barcelona, ajornaven indefinidament l'operació, no s'operaven. Així, en aquest primer any, s'ha destapat el doble de la demanda que es pot cobrir.»

I aquesta és una realitat que ens passa, i hem de ser conscients d'això. I el que és important, evidentment, és parlar de les llistes d'espera, i ens tindran al seu costat per parlar de les llistes d'espera; però cal reconèixer també quin ha estat l'increment d'activitat, quin ha estat l'esforç, no tant de la Conselleria –que ho ha sigut– i del Servei Català de la Salut, sinó també de la xarxa, increments d'activitat. L'increment d'activitat en el conjunt, en algunes d'aquestes patologies que vostè ha citat, agafant 93-97, dels quatre últims anys, miri, en cataractes estem fent el 58,5% més d'intervencions; en pròtesi de maluc estem fent el 60% més d'intervencions; en pròtesi de genoll estem fent el 160% més d'intervencions; en varices estem fent el 46,4% més d'intervencions; en hèrnies, el 17,8%, i en colecistectomies, el 10,6%, quan l'increment de les altes en aquest període ha estat del 14%. Si hem prioritzat alguna cosa ha estat les llistes d'espera.

A més a més, això, evidentment, que ha sigut un increment d'activitat quirúrgica, ha anat acompanyat per increment d'activitat en altres àrees de serveis. No parlem de l'increment que hagi pogut haver en consultes externes en aquests quatre anys en la xarxa, que hi ha hagut un increment quasi del 41% de les consultes externes dels hospitals o del 9% en les urgències, per no parlar d'una altra cosa que també hem prioritzat –i li ho deia l'altre dia en la meua intervenció– en l'atenció primària, que ha estat el desplegament de l'atenció sociosanitària. En aquests quatre anys hem incrementat el nombre de malalts atesos en llits de llarga estada un 84%.

Abans no m'ha donat temps, però li voldria dir l'increment que hi ha hagut en cirurgia major ambulatoria. Ha parlat vostè dels hospitals de l'ICS; sàpiga que hi ha, dels onze hospitals de l'ICS, onze hospitals de l'ICS que tenen cirurgia de tarda en algunes especialitats. I només una cosa. Escolti, de llistes d'espera, estic segur que vostè i jo en podem parlar molt, perquè vostès en saben. Quan van deixar el Govern, tenien 190.000 persones en llista d'espera, 190.000, senyora Figueras –i vostè ho sabia, que llavors estava a Madrid–, 190.000. Per tant, alguna en devia passar amb aquestes... Vostès gestionaven el 40% de la població; per regla de tres, a mi me'n tocarien més de 70.000, i en tinc 30.000. Alguna cosa dec estar fent per no tenir els mateixos malalts que tenia vostè en llista d'espera –vostè no: en tot

cas, la ministra de Sanitat, quan va deixar de ser ministra–, i, per tant, penso que alguna cosa s'està fent.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Es posa en coneixement de la cambra que hi han dos grups parlamentaris que han demanat una alteració a l'ordre del dia, en el següent sentit: que comenci el capítol de mocions amb la moció número 20. Per tant, si els membres d'aquesta cambra em donen el seu assentiment, així es faria. (*Pausa. Veus de fons.*) Sí. O sigui que aquesta serà la primera moció dintre del capítol de mocions, la número 20.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge

Dotzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. He vist que vostè pensava que seria el senyor Manel Nadal, que és el que consta a l'ordre del dia, però no: és un servidor de vostè el que intentarà substanciar aquesta interpellació.

Bé, senyores i senyors diputats, senyor conseller, l'objecte d'aquesta interpellació és comentar alguns aspectes del que és la política d'habitatge a casa nostra, a Catalunya, la política que fa el Govern de la Generalitat respecte a l'habitatge, i, més concretament, ens agradaria debatre amb vostè, discutir, comentar, valorar l'aplicació del Pla d'habitatge, com serà l'aplicació d'aquest Pla d'habitatge que recentment s'ha aprovat, quina serà la seva repercussió a Catalunya i com l'aplicarem o com l'aplicaran vostès.

Senyor conseller, recentment vaig tenir ocasió d'escoltar la seva intervenció respecte al nou Pla d'habitatge que va tenir lloc en un fòrum que havia organitzat la Federació de Cooperatives de Catalunya, en el qual vostè va fer un plantejament, en el qual va dir moltes coses que el nostre Grup comparteix, però que estaria bé que les comentéssim a bastament, perquè, si bé compartim la primera part de la seva exposició, les concrecions pràctiques d'aquelles coses que vostè va comentar allí són de difícil posada d'acord entre nosaltres.

Vostè va plantejar d'entrada –i en això sí que estem d'acord– que era necessari un pla d'habitatge; que era necessari perquè hi han diferències en el mercat, perquè hi han diferències entre les diferents àrees de la ciutat, perquè hi han moltes famílies o molts sectors socials que tenen dificultat per a l'adquisició del primer habitatge, i també perquè hi han famílies amb rendes molt

baixes, que, si no fos per uns ajuts d'aquests tipus, si no fos per plans d'habitatges, no podrien accedir mai a l'habitatge, ni de propietat, ni de lloguer, i perquè hi han molts problemes, també, d'accés dels joves al seu primer habitatge, i també –i aquest va ser un tema que vostè va posar damunt de la taula– perquè consideraven que hi havia un notable augment del que era el preu del sòl, tot contradient alguns auguris que s'havien fet –per part, sobretot, del Partit Popular– quan es va reformar la Llei del sòl.

Estàvem d'acord amb vostè que era necessari un pla de l'habitatge. Vostè va dir, en resum, en aquella intervenció, que era necessari perquè no decaigués l'oferta d'habitatge públic a casa nostra, i vostè va marcar, principalment, tres línies d'actuació. Vostè va dir que un pla havia de basar-se en tres principis: que havia de tenir un tractament diferenciatiu per a les diferents àrees geogràfiques del país; que l'Administració havia de fer esforços considerables en la despesa pública per acostar els sectors allunyats, acostar-los a la possible adquisició o lloguer d'un habitatge, i que s'havia de remuntar el mercat de lloguer i controlar els preus.

Fins aquí, cap cosa a objectar, senyor conseller; com veu vostè, hi ha tot un seguit d'aspectes en els quals coincidim. Però, un cop conegut el nou Pla de l'habitatge, sí que ens agradaria fer-li algunes consideracions, perquè considerem que vostè i el seu Govern, doncs, tenen una part de corresponsabilitat en la discussió tant de la seva aplicació com en la forma en què s'ha elaborat i com s'ha discutit i com s'ha portat. Nosaltres pensem que potser el Pla millora alguns aspectes que calia millorar, i que això cal reconèixer-ho, però després hi han tot un seguit de qüestions en què pensem que ha quedat absolutament curt.

Nosaltres pensem que calia anar més enllà amb la reforma del Pla anterior; que aquest Pla actual és pràcticament, el 90%, igual que el Pla anterior; que ens trobem en una situació financera, en una situació de canvis en els tipus d'interès, d'abaratiment del finançament, d'accessibilitat al mercat, que ens col·loca ens uns paràmetres nous, i que en aquests moments aquesta nova situació no s'està aprofitant per donar un salt endavant, un salt més atrevit en polítiques d'habitatge. Nosaltres pensem que calia lligar tota aquesta nova situació amb unes mesures de caràcter fiscal i econòmic d'ample abast; aquest tema no s'ha fet, no s'ha tirat endavant. Nosaltres hem pensat que amb l'elaboració d'aquest Pla es podien haver vençut determinades rigideses d'actuacions i permetre almenys alguns canvis d'actuació en funció de la demanda; aquest tema no s'ha fet. I, el que és més greu –i és el que més ens preocupa a nosaltres–, ens sembla molt que a nosaltres ens interessava potenciar molt polítiques de rehabilitació i polítiques de sòl, i que precisament en aquests dos aspectes és on no sols no s'ha avançat, sinó que, al contrari, hem fet un pas regressiu, un pas endarrere, que m'agradaria comentar-li, encara que fos breument.

Sobretot pel que fa a rehabilitació, pel que fa a àrees de rehabilitació, l'actual Pla empitjora molt el Pla anterior. Vostè sap que fins ara es donava un ajut global del 40% que incloïa l'actuació en edificis, en urbanització i en noves edificacions. Ara, al nou Pla, el 40% es dona

sols en base al cost d'edificis i habitatges, sense que es pugui accedir a les 600.000 pessetes per habitatge. Per urbanització, sols el 25%, i s'estableix el límit de no excedir el 25% de la subvenció que es destina a habitatges i edificis. I, pel que fa a rehabilitació d'edificis, hi han tres factors que ens semblen profundament negatius, que és que les subvencions tenen límits econòmics, que es redueixen els préstecs de quinze anys a deu anys, que no es contempla cap figura de lloguer i que, respecte al sòl, respecte a les polítiques del sòl, no hi ha cap resposta dins del Pla als problemes del sòl –recordi vostè en aquest sentit, senyor conseller, el manifest que li va adreçar la Federació de Municipis de Catalunya per expressar la seva preocupació per les polítiques del sòl. Nosaltres pensem que les polítiques actives pel foment de l'habitatge passen per compromisos i per concertacions d'uns programes estratègics, debatuts, evidentment, al Parlament, i no en instituts. I pensem que tot plegat, sobretot en aquest apartat de rehabilitació i sòl, el Pla, el nou Pla no ha donat la talla.

I davant d'això, davant que considerem també que hi ha una retallada quant a la quantitat de diners que s'han plantejat, la nostra pregunta en aquest sentit –i és el motiu de la nostra intervenció, de la nostra interpellació– és preguntar al Govern què pensa fer davant d'aquesta situació. Vostès saben que tenen les competències que tenen en el tema d'habitatge. Quins mecanismes pensen aplicar al respecte? Pensen actuar amb polítiques pròpies, o no? Com pensen actuar, en quins sectors? Pensen solucionar aquesta problemàtica de la rehabilitació i del sòl? Comptant amb qui?

A la seva intervenció, senyor conseller, recordo que vostè va demanar l'ajut i el suport dels ajuntaments. Els ajuntaments li han demanat a vostè, en aquest document que li he esmentat, que també pari aquesta agressió que consideren els temes del sòl, que vostès ho han pogut negociar a Madrid i en altres llocs. Nosaltres pensem, senyor conseller, que hi han mancances, que hi han forats notables en la seva política d'habitatge. Els demanem què pensen fer, com ho pensen fer i com pensen actuar.

Per acabar, marcar-li, si més no, unes petites línies, diguem-ne, estratègiques, del que pensem nosaltres que s'hauria de fer. Nosaltres pensem que caldria que avancéssim cap a una elaboració consensuada de les polítiques d'habitatge, i assegurar la participació dels municipis a l'hora d'una planificació a nivell autonòmic. Nosaltres pensem que és necessària una planificació conjunta de la política d'habitatge, en el marc sobretot, concretament, del que podríem dir-ne «la ciutat real», en el marc de fer, de crear una ponència metropolitana de la «vivenda». Nosaltres pensem que cal, per exemple –i aquí ens oferim– elaborar programes específics d'habitatge per a les grans ciutats que tinguin en compte les majors dificultats i els majors costos que tenen les ciutats en produir habitatge; que és imprescindible territorialitzar els recursos públics; que és imprescindible que vostès prioritzin..., és a dir, que facin polítiques de «vivenda» que optin per on s'ha d'invertir, per on no s'ha d'invertir, i que, en tot plegat, ens expliquin una mica més com pensen solucionar aquestes qüestions

que els critiquem de l'actual Pla i com pensen intervenir vostès *motu proprio*.

Per acabar, i perquè el temps se'm tira a sobre, simplement, senyor conseller, plantejar-li dues qüestions. Hi ha un cert incompliment dels objectius de l'any 97 pel que fa al Pla d'habitatge anterior, el Pla antic; hi ha un incompliment considerable de l'any 97. I per altra banda, portem sis mesos de l'any 98 en els quals sembla ser que, per les previsions que tenim i les dades que tenim, també arribarem a un altre nivell d'incompliment considerable.

Aquestes són les nostres preocupacions. Ens agradaria saber les seves directrius de treball i d'intervenció en el món de l'habitatge i expressar-li la nostra preocupació per aquest incompliment, és a dir, per les coses que s'han deixat de fer i per les coses que s'estan deixant de fer aquest any, enguany, perquè portem realment un endarreriment que en xifres és notable i és considerable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El vicepresident primer substitueix el vicepresident segon en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ferran. Ara, per contestar la interpellació, l'honorable conseller; té la paraula l'honorable Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats –sí, senyores diputades, n'hi ha algunes. Bé, ens demana quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política d'habitatge. Miri, sap perfectament que el nou pla de l'habitatge, que en definitiva recull algunes d'aquestes prioritats i que té aquest abast temporal de quatre anys, basa la seva formulació en una nova estimació de necessitats i jo penso que en un nou disseny d'instruments més coherents amb les demandes i les necessitats. Vostè sap que entre els instruments nous hem d'esmentar el de la subvenció de la quota de préstecs protegits durant períodes de temps diversos en substitució de l'antiga subsidiació d'interessos que permetrà arribar a taxes d'interès efectiu per sota del 4% i del 3%. Sap també que, reforçant el que ja era tradicional, el nou pla preveu una molt forta intensificació dels ajuts per als accessos a un habitatge, uns ingressos per sota del 2,5 milions de pessetes per al primer i per a les formes familiars més necessitades d'ajut: joves, famílies nombroses, monoparentals o les que tenen algun membre amb discapacitats.

L'adaptació del nou pla a les necessitats familiars jo penso que ha fet possible contemplar per als casos de famílies nombroses una major superfície en els habitatges de primer accés que fins ara la tenien limitada a setanta metres quadrats. Dins d'aquest àmbit el Pla manté la figura de protecció oficial en règim especial que poden utilitzar tant els promotors privats com els públics. D'acord amb això el Pla inclou ajuts en forma

de subvenció a fons perdut del 5% del preu de venda per als compradors d'habitatges de règim especial en la modalitat de primer accés, és a dir, aquells que tenen menys de setanta metres quadrats. Per a famílies amb ingressos entre 2 milions i mig i 4 milions i mig els ajuts es moderen progressivament a mesura que augmenten les rendes. Com vostè sap, també, un dels objectius prioritaris del nou pla és la promoció d'habitatge de lloguer, per a la qual també es preveuen fortes subvencions de quotes dels préstecs i subvencions directes al promotor a fons perdut. Jo crec que la rehabilitació també rep un impuls del nou pla, garantint el finançament protegit per qualsevol tipus d'actuació i subvencions importants, fins a aquest 30% del cost de les obres en àrees de rehabilitació integrada i fins al 25% en la resta de casos.

A Catalunya la política d'habitatge complementa el Pla de l'habitatge, consensuat amb l'Administració central, amb línies d'intervenció que són pròpies del Govern de la Generalitat des del mateix moment que es van assumir els traspassos de competències: una política de promoció pública, una política de sòl, uns programes de reparació de patologies i unes línies pròpies d'ajut a la rehabilitació. Per tant, en relació amb una de les seves preocupacions vull fer-li avinent, senyor diputat, que efectivament el Govern de la Generalitat –com ha fet sempre– complementarà el Pla de l'habitatge amb les seves pròpies polítiques.

Voldria també dir-li que, des del punt de vista del compliment del pla anterior, les dades de què disposem en aquests moments, que no són encara definitives, són francament molt optimistes. Pel que fa a l'any 97, s'han complert el 95% dels objectius –ho repeteixo– i no són dades finals, i pel que fa a la previsió de l'any 98, en aquests moments s'han esgotat ja les dotacions i, per tant, el compliment dels objectius que –com vostè sap– s'havien acotat per a aquests primers mesos. Per tant, jo voldria fer-li avinent que partim d'un supòsit realment positiu.

Dir-li també que des d'un punt de vista dels temes que a vostès els preocupen especialment, política de sòl i rehabilitació, són uns en els quals el Govern de la Generalitat té unes polítiques més intenses. Des d'un punt de vista que vostè coneix i les senyores i senyors diputats coneixen prou bé, la política de sòl del Govern s'ha instrumentat a través de l'Institut Català del Sòl i, de fet, en els últims anys s'ha fet una inversió en compra i preparació de sòl industrial que ha superat els 40.000 milions de pessetes, i aquest any 98 volem nosaltres reforçar aquesta política; de fet, les obres que sortiran a licitació aquest any multiplicaran per quatre les que van sortir l'any passat; per tant, vol dir que el volum s'intensificarà marcant aquesta prioritat que nosaltres volem donar a la política de sòl.

No obstant, i si vostè estava en el fòrum que ha esmentat o en qualsevol altre fòrum en el qual jo tot sovint, doncs, participo per explicar la nostra política d'habitatge i política de sòl, dir que, òbviament, això no seria res si no comptéssim també amb la participació de les promoció de sòl per part dels nostres municipis i per part de les entitats també privades, no? De fet nosaltres tenim en aquests moments molts programes de desen-

volupament de sòl concertats amb municipis; no fa gaires mesos, per exemple, vam assistir a una d'elles, en el municipi de Sant Feliu de Llobregat, un sector molt gran que ha estat endegat conjuntament pel municipi i pel Govern de la Generalitat a través de l'Incasol i que ha suposat, doncs, la construcció d'un nombre importantíssim d'habitatges, molts d'ells socials i molts d'ells fets per promotors públics o cooperativistes de l'habitatge. Jo, en tot cas, voldria, també a través d'aquesta tribuna, reiterar la necessitat que, per part de tots plegats —ho repeteixo—, el Govern de la Generalitat en primer lloc però també de tots els ajuntaments, se situï com una prioritat en aquests moments la preparació, la gestió de sòl, perquè aquest és l'únic instrument eficient per fer front a la carestia del sòl i, per tant, al perill, al risc d'encariment de l'habitatge.

Des d'un punt de vista de la política de rehabilitació, que vostè també n'ha manifestat algunes qüestions, voldria precisar-li els continguts del Pla i dir-li que, evidentment, la política de rehabilitació alguns resultats està donant perquè, per exemple, a l'any 92 nosaltres tramitàvem tres mil cinc-cents expedients; l'any 97 varen ser onze mil. A Catalunya la política de rehabilitació la volem estructurar al voltant de sis grans eixos de prioritat, alguns d'ells acollits a fórmules pròpies del Pla de l'habitatge de l'Estat; d'altres, nostres.

El primer és el Programa d'àrees de rehabilitació històriques que permet obtenir ajuts fins al 30% del valor de les obres sense tenir en compte els ingressos dels promotors, entenent en aquest cas que té major prioritat el sanejament i reordenació dels barris que no pas la mateixa necessitat de les famílies que la volen rehabilitar.

En segon lloc, el Programa de centres històrics que vol fer front a les problemàtiques d'envelliment del parc en les zones més antigues de les ciutats; també en aquest els ajuts prioritzen la urgència i imperiosa necessitat de les obres respecte al nivell d'ingressos de la població afectada.

Un altre programa és el Programa de zones i comarques de muntanya, que té ja una important tradició a Catalunya; es mantindrà durant el nou Pla, completant en aquest cas el Govern de la Generalitat els ajuts de l'Estat amb una subvenció addicional del 5%. Cal dir que en aquest cas els ajuts es veuen supeditats al nivell d'ingressos dels perceptors i s'adrecen només a famílies per sota dels 3,5 milions de pessetes, sempre ponderats.

El quart programa és el Programa genèric de rehabilitació d'edificis d'habitatges, i allà s'inclouen els ajuts que ja són habituals, a particulars amb ingressos inferiors a 3,5 milions de pessetes per posar al dia els seus edificis o habitatges.

El cinquè és el Programa d'estímul al lloguer, que és un programa alternatiu al de la nova promoció de lloguer, que permet als promotors valorar si els és més convenient acollir-se als ajuts per a la nova promoció adreçada al lloguer o als ajuts contemplats per la via de la rehabilitació.

I finalment, el Programa de reparació de patologies estructurals, que des del començament dels anys noranta està resultant el més potent, tant pel que fa al volum d'ajuts i d'habitatges rehabilitats, com al nivell d'atenció de les consultes particulars amb problemàtiques d'aquest ordre, com d'emissió de dictàmens.

Voldria acabar dient-li que vostè planteja també una política de col·laboració amb ajuntaments, i dir-li que en aquests mesos, aquests últims mesos s'han signat ja quaranta convenis amb ajuntaments per a l'elaboració del dictamen sobre l'estat dels edificis i amb alguns ajuntaments, entre ells el de la capital de Catalunya, s'han signat també convenis complementaris de finançament d'algunes d'aquestes actuacions, especialment les que presenten més risc.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ferran pot fer rèplica. Disposa de cinc minuts, té la paraula.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Bé, senyor conseller, jo li he comentat les xifres de compliment de l'any 97 i del primer trimestre del 98 i lamento dir-li que no tenim la mateixa apreciació. Jo, tot reconeixent que hi ha un fet notable que l'any 96 va ser el compliment per primera vegada dels objectius d'actuació en rehabilitació i en sòl per habitatge, amb escreix dels objectius que s'havien aplicat, les meves dades no coincideixen amb les seves en allò que respecta a l'any 97 en el sentit de dir-li que vostè segurament ha computat el total d'habitatges i que sí que s'acosta al 95% —en el meu cas jo tinc una xifra que és el 94,28—, però vostè ha obviat tot allò que són les operacions de sòl en nombre d'habitatges en els quals els objectius eren tres mil cinc-cents habitatges, les actuacions han estat de mil set-cents seixanta i, per tant, el tant per cent aquest és un 50,29%, el que fa que realment la xifra a què s'ha referit vostè no sigui aquest 95%, sinó que estem parlant d'un 88% de compliment del que estàvem comentant de l'any 97. Per tant, tenim aquí un percentatge considerable de no-compliment. I respecte a l'any 98, les xifres que tinc fins a finals del primer quadrimestre és un total de compliment que arriba tot just al 20%; per tant, estem en una situació francament d'una miqueta, diguem-ne, retinguda del que hauria de ser una política portada amb tots els seus objectius.

Jo, senyor conseller, quan li preguntava per les polítiques d'habitatge de la Generalitat, li estava preguntant també com ens plantejem la rehabilitació, com ens plantejem el remodelatge dels barris, com ens plantejem la política dels estocs. Jo em penso que això, més que donar xifres concretes, és realment fer un discurs en quin sentit aposten i cap on apostem, perquè nosaltres apostem per una reutilització de la ciutat —i per això parlem de rehabilitació— i perquè nosaltres creiem que són polítiques potents de rehabilitació les que ens fan recuperar habitatge sense fer un consum indiscriminat del sòl. I, per tant, hem lamentat tant que en el que considerem aquest Pla d'habitatge quedi en un segon pla

tot el tema de la rehabilitació, perquè pensem que realment en aquest país hi ha hagut un consum indiscriminat de sòl, s'ha passat a un 100% d'increment del sòl quan la població en aquesta zona ha augmentat un 6%, s'ha passat de vint-i-una mil hectàrees a quaranta-cinc mil, amb un creixement només del 6% de la població. És a dir, estem gastant sòl en una quantitat exorbitada, a una velocitat que ens sembla perillosa des d'un punt de vista, diguem-ne, del que és un patrimoni públic de benefici de tothom.

El segon tema que li plantejem és el tema de la remodelació de barris, perquè, és clar, vostè sap que aquí s'ha destinat una quantitat de recursos enorme i que aquesta quantitat de recursos en molts casos estan, en podríem dir, ociosos, estan sense ser aprofitats convenientment. Hi han paquets que no es gasten o que es gasten amb dificultats i trobem situacions en barris de patologies estructurals, d'aluminosi, etcètera, etcètera, en què aquests diners no s'estan utilitzant i no sabem ni podem saber si és que realment la política de la Generalitat al respecte està tenint la cura que s'ha de tenir en una política general del que és habitatge.

L'altre aspecte del qual vostè no m'ha parlat, i que considerem que hauria de ser important, que és important per a nosaltres, és tot el que fa a la mobilització dels estocs d'habitatge. Què fer, per exemple, amb els 30.000 habitatges que hi ha en disponibilitat de moure's dins el mercat a nivell de ciutat de Barcelona? Com es mobilitza, per exemple, el mercat de lloguer? Què passa quan hi ha una absència de lloguer privat? Si vostès pensen que hi ha d'haver un lloguer social, o no. És a dir, si vostès han d'entrar aquí seriosament a suplir un sector que està en desaparició, per dir-ho d'alguna manera –el lloguer privat, es vulgui o no, el parc privat està en desaparició–, caldria pensar què pensa fer la Generalitat pel que fa al tema del lloguer, si vol exercir com un agent dinamitzador actiu o no. I també preguntar-li dues o tres qüestions molt puntuals, però em sembla a mi que donen el punt del que podria ser una política d'habitatge: si vostès estan disposats, o no, a discurrir un programa específic d'habitatge per a les grans ciutats, per a la ciutat de Barcelona, entesa en el seu marc real, no estrictament municipal...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, senyor president, ja acabo. Si vostès estan d'acord a fer polítiques de zero per cent d'interessos per al primer accés a l'habitatge, i si vostès estan per privatitzar patrimoni que fins ara era de ministeris, de Renfe, de Defensa, etcètera, entre altres mesures.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ferran. Per contestar la rèplica, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, en fi, vostè m'ha tranquil·lit molt, no?, perquè diu: «No, no és cert un 95%.» D'acord, té tota la raó: 94,28. Li dono tota la raó del món; som uns pecadors i ens equivoquem de 62 centèsimes. Bé, i escolti'm, a més a més estic molt content, perquè això és allò del vas mig ple o mig buit; és un vas 94,28% ple; fantàstic, també.

Però anem al fons de la qüestió, tot i agrair-li aquesta precisió numèrica que –ho repeteixo– a mi em permet estar content. Vostè formula algunes qüestions que hi té tota la raó, com el tema numèric, no? Programes de remodelació de barris; jo li puc dir que fa pocs dies vam fer un repàs del Programa de remodelació de barris, que la majoria d'ells són a la ciutat de Barcelona o, en tot cas, en ciutat properes, fora de l'àmbit metropolità estrictament, crec que hi ha un barri a Súria i un barri a Balaguer, i pocs més. Bé, de tots aquests, en tots ells es complien els terminis, en dos anàvem avançats –anàvem avançats–, i n'hi ha dos, de dos municipis, un al costat de Barcelona i l'altre una mica més lluny, en què es porta un retard no imputable en cap cas al Govern de la Generalitat perquè les obres, que fins i tot en un d'aquests casos estan adjudicades, no poden començar perquè falta acabar una tramitació urbanística en un cas, la cessió d'uns solars municipals en l'altre cas. Per tant, també en aquesta qüestió del Programa de remodelació de barris nosaltres hem fet els deures, aquí no al 94,28%, sinó, separant aquests dos problemes –ho repeteixo– no imputables al Govern, al 100% precís, i aquí no calen centèsimes, no?

Vostè planteja temes que són molt suggerents, dels quals un és dir: «Home, facin vostès convenis o polítiques comunes amb les ciutats.» Totalment d'acord. Nosaltres tenim convenis de rehabilitació signats, per exemple, amb la ciutat de Girona, amb Lleida, amb Manresa, amb Sant Feliu de Llobregat, amb Olot i amb la mateixa ciutat de Barcelona, i crec que aquesta és una bona via per poder, d'alguna manera, tirar endavant aquestes polítiques concertades d'habitatges. I nosaltres, lògicament, en el marc del nou Pla, les seguirem tirant endavant.

Vostè planteja també altres elements que per mi són realment suggerents, no? És a dir, escolti, vostè diu: «Mirem de mobilitzar els habitatges i fem-ho a través d'algun mecanisme» –com vostè diu– «o lloguer privat.» I té tota la raó. Ara bé, nosaltres creiem que el foment del lloguer privat, al marge de les mesures del mateix Pla, que n'introdueix algunes, però que crec que sobretot seran utilitzades per operadors públics, jo crec que només es podrà fer en tant que es puguin emprendre també certes mesures de fiscalitat a l'habitatge. I aquesta és una llarga, llarguíssima lluita que el Grup de Convergència i Unió, que, com vostè sap, dona suport al Govern de la Generalitat, ja ha presentat al Parlament de l'Estat espanyol des de ja fa uns quants anys, demanant que hi haguessin aquestes mesures fiscals, per exemple tipus d'IVA reduïts, tipus d'avantatges per als fons que poguessin crear-se per fer habitatges de lloguer, i que fins i tot hem arribat a presentar esborranys de projectes de llei que fins ara no han tingut la sort de

ser assumits pels grups majoritaris, abans el Govern en mans del Partit Socialista Obrer Espanyol, ara en mans del Partit Popular. Però com que jo em sento animat moralment per això que diu vostè, doncs, no decaurem en aquest afany, nosaltres seguirem plantejant-ho perquè creiem com vostè en aquestes polítiques de mobilització destinant-lo específicament al tema del lloguer privat.

Vostè formula finalment qüestions de grans ciutats. Evidentment, nosaltres, ja li ho he dit, algunes d'aquestes polítiques són de grans ciutats, però també tenim polítiques per als municipis de muntanya. Jo estic segur que el seu Grup, en el qual hi ha alguns diputats que de manera destacada sempre defensen polítiques de muntanya, compartiran que tan important és defensar el dret de l'habitatge dels senyors que viuen a Via Trajana com dels senyors que viuen a Montferrer i Castellbò. El Govern de la Generalitat pensa en tots plegats, no només per l'habitatge, sinó per tots els drets dels ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral de Catalunya, especialment pel que fa referència a les orientacions donades al Teatre Nacional de Catalunya

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral a Catalunya. La formula el Grup Parlamentari Popular; per substanciar-la té la paraula... *(Pausa.)* Ja pot començar.

El Sr. Francès i Porti

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Pujals, primer explicaré el guió, perquè de vegades em passa que em llenço i el guió es pot perdre. I el guió que tindrà avui seran tres punts. Primer, el que seria el motiu de la interpellació; en segon lloc, el que jo en dic una qüestió de models i, en tercer lloc, el que jo en dic una proposta de línies d'acció.

El motiu de la interpellació jo penso que ja el coneix, perquè el vaig anunciar públicament a l'última o la penúltima comissió on es discutia sobre la presència o no, o la conveniència o no de la compareixença del senyor Flotats a la Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya. Jo en aquell moment vaig dir... –i li evitaré tot el tros, perquè em sembla que el pot llegir, però, en fi, hi ha una cosa que sí que és important, i penso que és important llegir-la com la vaig dir–; jo vaig dir que el contingut d'aquella compareixença –de la seva– a la Comissió de Cultura havia sigut estèticament i èticament, per mi, reprovable, i que no seria jo qui li arreglés –l'hi lleigeixo textualment, eh?– la qüestió al conseller. Jo entenia que encara era més reprovable que el conseller s'oposés que vingués el senyor Flotats. I vaig dir, també: «El Grup Popular el que no farà és ju-

gar al mig, decidint si ve o no ve el senyor Flotats. Entenem que hauria de ser el conseller, per ètica i per ètica, que demanés al seu Grup que demanessin que vingués el senyor Flotats.» Però també diré –i segueixo llegint textualment– que no han ajudat gens, al fet que nosaltres poguéssim donar suport a la compareixença del senyor Flotats, les qüestions, entre cometes, «polítiques» que es van juntar entre algun partit polític d'aquesta cambra i el senyor Flotats, de tal manera que varem entendre que, possiblement, votar a favor d'aquella compareixença podia ser entrar en un joc polític que no ens hi vèiem, almenys, gens ben invitats. I jo li faria una pregunta, senyor Pujals, que és: per què no va voler que vingués el senyor Flotats a la Comissió, tal com vostè ho havia fet, que era anar a la Comissió a tenir una compareixença?

El segon punt és dir que és una qüestió de models: aquí a la cambra hi ha diputats que, a pesar del grup en què estan, a mi em mereixen molt de respecte –me'l mereixen tots, però alguns especialment–, i per exemple el senyor Ignasi Riera, amb el qual considero que no estic quasi mai d'acord, però sí que entenc que almenys la seva capacitat de comprensió i de preguntar és prou elevada, i ell textualment diu que molts cops ha interpellat el Govern sobre quina era la política teatral i no se n'ha sortit. I insisteixo que entenc que el senyor Ignasi Riera, capacitat d'entendre i de preguntar, la té molt bona. Però és que no és només el senyor Ignasi Riera el que no se n'ha sortit, de saber quina és la política teatral del Govern, sinó que, pel que he comprovat jo, no se n'ha sortit ni l'Associació de Directors Professionals; ni tan sols el mateix món de l'ensenyament, dels ensenyaments musicals, dels ensenyaments artístics, etcètera, tampoc se n'han sortit, de quin és exactament el model de la política cultural del Govern de la Generalitat.

És clar, podríem suposar que la política cultural es pot resumir o pot ser paradigmàtica amb l'edifici... Seria el Teatre Nacional, el model? Aquesta és una pregunta que ens hem fet. Jo suposo que el conseller també ja sap que el PP sempre ha sigut crític amb el Teatre Nacional «edifici», entre cometes; he considerat que era un caprici molt car –són paraules, també, del senyor Ignasi Riera... Hem considerat que era curiós que disset anys d'aquest projecte amb una persona que tenia la confiança, no solament del Departament de Cultura, sinó fonamentalment de la Presidència de la Generalitat i de l'entorn familiar de la Presidència de la Generalitat –la qual cosa encara era més atípica, però era un fet–, que de cop i volta la perdés. Ens costa entendre que una persona que tenia la possibilitat de saltar-se la dinàmica quotidiana del Departament –hi insisteixo–, que fos protagonista tants anys, de cop i volta la perdés... Vam ser crítics que en una obra que es va pressupostar per 2.000 milions s'hi gastin 8.000 milions i, possiblement, si ho estudiem, encara es pot acabar donant xifres més altes, a pesar que les respostes del conseller, quan s'ha preguntat, són 8.000 i escaig milions... Hem considerat sempre que aquesta obra era sumptuària, faraònica, fora del temps, i fins i tot he arribat a dir que era un monument a la insolidaritat social. I, de fet, a vegades m'he imaginat que seria esfereïdor posar a dintre o a prop una oficina del Servei Català de Col·lo-

cació; seria greu que un aturat de llarga durada s'acostés al Teatre Nacional, eh?, veiés l'edifici, veiés que s'han gastat aquests diners quan ell estava aturat. A mi em sembla que això, com a mínim, pot fer feresa, almenys feresa a gent que té inquietuds socials.

També recordaria que aquest model, el model dels grans teatres, el model de les grans obres, a França ja ha funcionat. Si ho recorden vostès, si han estat a París: els grans edificis de Napoleó III; però també els recordaré que els llibres de França ja parlen de Napoléon le Petit. Podria ser que a Catalunya ens estigués passant igual: que quan manquen idees hi ha grans edificis, i que ens trobéssim amb un, o dos, o més de dos Napoleó le Petit.

De fet, entenem que la política teatral del Govern i la política cultural en general del Govern no és la nostra, i que en el cas –hi insisteixo– del Teatre Nacional no és la que hauríem portat a terme ni molt menys, no? A mi m'agradaria saber també..., i sé, senyor Pujals, i en sóc perfectament conscient, que vostè no és el pare de la criatura i, per tant, a mi el que també m'agradaria saber és si vostè accepta aquesta política, si aquesta política que ens ha portat fins aquí és la seva política, si el conseller actual és solidari amb tot el fet, si assumeix aquesta qüestió. Jo... per nosaltres, la política teatral que hi hauria d'haver a Catalunya és molt diferent –hi insisteixo. Entenc que la política del Govern de la Generalitat –la política cultural– ha aconseguit que passem d'una enveja de la resta d'espanyolets, que tenien gran enveja dels catalans, passem a una situació de rebut i a un buit; és a dir, avui per avui la gent no ve a Catalunya a veure teatre, o majoritàriament no ve a Catalunya a veure teatre, per exemple, perquè entenen que estem en un cert buit cultural... Miri, jo, de petit, a Manresa, recordo que vaig mamar des de l'Orfeo fins al teatre *amateur* i, avui per avui, a Manresa, ara mateix, l'Orfeo són quatre i canten poc, el teatre *amateur* quasi no existeix i, això sí, ara tenen castellers, que no n'havien tingut mai. Aquest em sembla que és un paradigma de model de política cultural a Catalunya que no deixa de ser curiós, perquè –hi insisteixo–, a Manresa, castellers no n'havíem tingut mai ni n'havíem volgut tenir mai, no?

Es queixa molta gent; es queixen els esbarts dansaires, es queixen els orfeons, es queixen els quadres de teatre aficionat... I el que és més curiós: fins i tot es queixen les colles sardanistes i diuen que se senten deixats de banda; se senten deixats de la mà de Déu, perdó, de la mà del Govern de la Generalitat. Entenem, per tant, que no és solament que jo o el PP no entengui la política cultural del Govern de Catalunya, sinó que això és molt més estès: són molts professionals que diuen el mateix. Molts la defineixen com a «cultureta», plena d'estereotips i de senyals d'identitat, més ben dit, d'alguns senyals d'identitat, plenament identificada amb alguns aspectes folklòrics; una cultura subvencionada, massa intervencionista, mediatitzada, no independent... En definitiva, una cultura oficial tutelada, però, això sí, amb un gran i majestuós edifici per al Teatre Nacional.

Nosaltres entenem que s'ha d'anar per un altre cantó. Nosaltres entenem que l'Estat, en el seu cas, el Govern, no ha de voler ser ni de bon tros el protagonista de la

política cultural. Tant les arts com el pensament han de néixer de la societat i han de ser irrenunciablement lliures, sense condicionaments ni partidismes. De fet, entenem que una bona política cultural ha de ser molesta, fa sers molestos, molestos evidentment per al Govern. I una política cultural possiblement ha de primar conservar i restaurar el patrimoni històric, fomentar la creació artística i literària que ha de néixer de la mateixa societat, sense asfíxia del paternalisme estatal; entenem que ha de ser una política que porti a un molt ambiciós pla de biblioteques, una política que porti a tractar amb confiança i estímul la promoció del cinema, del teatre, de la dansa, de la música. Per nosaltres, l'art, la literatura, el pensament són al·lèrgics a les excepcions proteccionistes, a les quotes obligatòries i a les subvencions burocràtiques.

Per il·lustrar el meu pensament, li llegiré uns comentaris d'un home de teatre, que suposo que el coneix, que és Maurizio Scaparro, recentment fets a un diari de llarga tirada. Diu textualment: «El edificio me parece un poquito faraónico» –parla, evidentment, de l'edifici del Teatre Nacional–, «prefiero un teatro viejo y sucio, pero libre... Del Teatro Nacional espero el contenido, no el continente. Yo conservo la esperanza de que el teatro hoy se pueda hacer casi sin nada, excepto la emoción y la ilusión.»

Entenem que a Catalunya no hi ha oferta cultural plural ni de qualitat, i la que hi ha és escassa. Entenem que són molts els músics i els artistes que no estan contents, que no se senten recolzats –ja ho he dit abans–, que no tenen l'ajuda que necessiten. I, fonamentalment, entenem que la sensació amb l'afer Flotats - Teatre Nacional - honorable senyor Pujals, l'afer, o la sensació que ha donat, és simplement que hi ha hagut una lluita entre possibles..., o una possible lluita entre dos divos, i, per a nosaltres –quedi clara la frase–, ni Flotats ni Pujals, sinó el teatre; ni Flotats ni Pujals, sinó la política teatral educativa correcta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Francàs. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Joan Maria Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Francàs, bé, de fet, aquesta interpellació pretenia, almenys en la seva formulació inicial, conèixer els criteris de capteniment del Consell Executiu presents i futurs en relació amb la política teatral de Catalunya, i, tot i la limitació del temps, procurarem donar resposta a aquesta petició inicial.

De fet, per enfocar correctament la qüestió, cal fer una anàlisi global de quina és la situació actual del teatre català, i em sembla que tothom, llevat de vostè, coincideix a valorar-la molt positivament.

Cal destacar, en primer lloc, la qualitat de les programacions i espectacles; la consolidació de companyies amb una llarga trajectòria, i l'aparició de noves companyi-

es independents, que ofereixen un teatre, comercial o no, d'altíssim nivell, i iniciatives, tanmateix, en l'àmbit del teatre alternatiu. Hi hauríem d'afegir encara l'increment de representacions i de sales arreu de Catalunya, i, en definitiva, el ressò obtingut entre el públic, que ha premiat amb una assistència creixent la vitalitat i el dinamisme del nostre teatre.

En allò que fa referència al nombre d'espectadors, segons dades d'Adetca, a Barcelona ha augmentat el nombre d'espectadors de teatre. L'any 1997 hi ha hagut un total d'1.781.850 persones que han anat a sales de teatre, xifra que representa un increment del 15% en relació amb l'any anterior, el 1996. A la resta de Catalunya –aquestes eren xifres de la ciutat de Barcelona–, segons la informació de què disposa el Departament de Cultura, i que correspon aproximadament a un 80% de l'oferta del teatre, l'increment percentual ha estat del 47% en relació amb l'any anterior. En analitzar aquestes dades, també cal tenir en compte que s'han obert quatre teatres nous fora de la ciutat de Barcelona –Balaguer, Salt, Santa Coloma de Gramenet i Reus–, els quals també contribueixen a incrementar l'oferta de teatre. De fet, des de l'any 1985, i en el marc de l'anomenat Pla de teatres, impulsat per la Generalitat de Catalunya, se n'han rehabilitat trenta-un, dels quals vint-i-set han rebut suport econòmic de la Generalitat.

L'execució del Pla facilita la progressiva dotació d'equipaments teatrals arreu del país, contribueix decididament a l'equilibri territorial i racionalitza les inversions en aquestes infraestructures culturals, motius pels quals tindrà continuïtat en el futur, al ritme que ens permetin els nostres pressupostos. Paral·lelament, el Departament prosseguirà atorgant suport econòmic a la programació de teatre públic que es fa fora de la ciutat de Barcelona, i enguany rebran subvencions per aquest concepte més de trenta municipis.

El Teatre Lliure, per la seva banda, ja ha completat una etapa decisiva en el seu local de Gràcia, i actualment es prepara per afrontar nous reptes a la futura seu del Palau d'Agricultura, les obres del qual s'estan realitzant amb una aportació de la Generalitat del 25% del seu cost total.

Considero que per haver esdevingut la concentració de professionals programadors i gestors de teatre més important d'Espanya, mereix un esment especial la Fira del Teatre al Carrer, de Tàrraga, que enguany celebra la divuitena edició, i plenament consolidada. Com també és un punt de referència per als professionals del sector, especialment pel que fa als nous llenguatges escènics, el festival Sitges Teatre Internacional. Per garantir la continuïtat d'aquestes mostres, que comporten indirectament una important promoció i difusió del teatre privat, enguany la Generalitat ha atorgat als organitzadors sengles ajuts per uns imports globals de 41,5 i 39,7 milions de pessetes.

Les companyies catalanes independents gaudeixen d'un prestigi reconegut a tot arreu. Pensem en algunes de les que podríem anomenar «grans marques del teatre català contemporani», com són els Comediants, o bé Dagoll-Dagom, o La Fura dels Baus, o El Tricicle, Els Joglars, La Cubana, que tenen una qualitat i una projec-

ció realment internacionals. Tots han comptat d'una manera o altra amb la col·laboració del Govern de la Generalitat, i actualment aquest suport es vehicula fonamentalment a través de diferents línies d'ajuts, centrades bàsicament en la promoció de projectes amb continuïtat i que donin estabilitat als professionals, a més de fomentar el consum cultural.

Aquests ajuts incideixen en els aspectes que ara li diré. Primer, la producció i explotació d'espectacles o de muntatges concrets; segon, el suport a companyies professionals de teatre per a la producció i explotació dels seus espectacles; tercer, la gestió de locals teatrals; quart, l'adequació d'infraestructures teatrals; cinquè, ajuts a empreses per a la producció, explotació, programació i difusió d'espectacles; sisè, l'organització de festivals i fires que, de forma indirecta, també promouen i difonen el teatre, i en què destaquen amb un nom ben singular, com li deia, el Sitges Festival Internacional i la Fira de Teatre al Carrer, de Tàrraga, i finalment, l'atorgament de subvencions a entitats sense finalitat de lucre, com ara són l'Associació d'Actors i de Directors Professionals de Catalunya, o les associacions d'espectadors i de professionals, que promouen, ells també, programacions teatrals.

En aquest marc de vitalitat i de riquesa teatral s'inscriu la inauguració, l'11 de setembre de 1997, del Teatre Nacional de Catalunya, que va representar la culminació del projecte de teatre públic de la Generalitat iniciat l'any 1981 amb la conversió del Romea en el Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya. El Teatre Nacional de Catalunya ha de ser, evidentment, un servei públic, una institució oberta al conjunt de la societat catalana que ofereixi una obra d'un alt compromís artístic i ètic, però al mateix temps cal que el seu funcionament incideixi d'una forma harmònica i positiva en el conjunt del teatre català, és a dir, que tingui un impacte positiu en el sector i esdevingui un factor multiplicador i dinamitzador de l'oferta i de la demanda existents.

Per això és del tot necessari possibilitar la coordinació de la programació d'aquest equipament amb la d'altres centres públics de producció i exhibició catalans i amb les diferents plataformes d'organització teatral, des del teatre *amateur* a les esmentades companyies professionals independents, sense oblidar l'eventual col·laboració en projectes generals d'interès comú. Precissament per garantir-ho i evitar la tendència a un desequilibri, tant d'oferta com també de pressupost, el Departament de Cultura va determinar, en la Resolució del 29 de juliol de 1997, que les companyies de teatre i de dansa catalanes han d'ocupar, amb coproduccions o amb companyies o com a companyies invitades, el 25% i el 10%, respectivament, del nombre de representacions anuals del Teatre Nacional, i que l'oferta de teatre públic dependent de la Generalitat se situaria en un màxim de tres sales en actiu. En la nova etapa del Teatre Nacional, tots aquests aspectes seran objecte d'una especial atenció, i serà articulat un projecte artístic que es concretarà el proper mes de juliol, amb la determinació de la propera programació, basada en principis que ara li diré.

5800

Primer, la consideració de la creació com l'eix vertebrador de tota l'activitat teatral, que tindrà com a objectes principals la dramaturgia contemporània catalana i estrangera, la revisió de clàssics, la dansa i el foment i la modernització del teatre infantil i juvenil. Segon, l'adopció de la llengua com a element artístic de primer ordre i definidor de la identitat cultural, més enllà d'un simple vehicle de comunicació. Tercer, la dinamització de la cultura i el pensament contemporanis, tot fent també del Nacional un espai de trobada i d'intercanvi entre l'artista i l'espectador. Quart, l'emfatització de la vocació de projecció exterior que permeti difondre la creació escènica catalana en totes les seves formes i faci que esdevingui un punt de trobada dels creadors nacionals i internacionals de més relleu. Aquests seran, per tant, els eixos d'actuació del Teatre de la Generalitat, com també l'aplicació constant de criteris de transparència, coordinació i de complementarietat, per tal que el teatre públic i el privat es puguin desenvolupar en tot moment d'una manera plenament satisfactòria i harmònica.

Per finalitzar, només em resta expressar la nostra voluntat de seguir el procés de diàleg que s'ha iniciat amb els representants de les associacions del sector teatral, amb la voluntat de mantenir el màxim consens i coordinació possibles, i de treballar perquè el teatre català continuï essent un dels sectors centrals de la cultura catalana d'avui, el fenomen cultural que amb més amplitud, riquesa i penetració reflecteix i representa la nostra societat en el present, el que més públic congrega i el de més projecció internacional. No cal oblidar que Barcelona ocupa un lloc preferent en el mapa del teatre contemporani de qualitat, amb uns quaranta espais amb activitat teatral, i que la riquesa teatral de la Catalunya contemporània compta amb una diversitat i una complexitat enormement interessants, tant pel que fa als autors com els directors i els actors. Tots ells són els protagonistes d'una realitat teatral que, imbricada en la tradició, ha de saber consolidar i mantenir el seu prestigi i vitalitat de cara al futur. El Govern de la Generalitat hi contribuirà tant com sàpiga i pugui.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara pot fer rèplica el diputat senyor Francàs. Disposa de cinc minuts. Té la paraula.

El Sr. Francàs i Porti

Molt bé, gràcies, senyor president. Senyor conseller, no, entenc que vostè està molt content de la política que fa la Generalitat de Catalunya; em sembla perfecte i em sembla lloable, i el contrari seria curiosament escandalós.

Les xifres que m'ha donat són molt conegudes, o moltes de les que m'ha donat, entre altres coses perquè estan a Internet sota l'epígraf d'«Ajuntament de Barcelona, política cultural»; vull dir que són conegudes, no? Jo ja li he dit també que estàvem parlant d'una qüestió de models, i, per tant, les xifres em semblen interessants, i entenc que són positives i bones, però és una

qüestió de models. Jo li he definit un model i li he preguntat quin era el seu. I, per cert, les preguntes que li he fet no me les ha contestat, i sobretot una: per què no va voler que el senyor Flotats vingués a la compareixença.

Però, en fi, fora d'això, que insisteixo que em sembla interessant, el model que... Ja aniré més avall. Vull dir, els eixos que m'ha explicat al final a mi em semblen absolutament lloables; si s'aconseguissin, doncs, ho podríem celebrar tots amb cava de la comarca del Penedès, però aniré a coses més baixetes, no?, que és a la política educativa, el que em sembla que és més de fonament.

Miri, vostès relacionen la política –és una opinió meua, evidentment, no?– de cultura i la política d'ensenyament amb una relació entre les dues conselleries molt peculiar, que és el fet que la prejubilació política del conseller d'Ensenyament és la Conselleria de Cultura, i el PP té un model de relació diferent, té el model de la fusió; és a dir, el PP fusiona la Conselleria –en aquest cas Ministeri– d'Educació i de Cultura. Per una qüestió molt senzilla, que és una mica el paradigma o el model que vol seguir, que és que només entén que la millor política de cultura és una bona política d'ensenyament; és a dir, només s'arriba a través de l'educació a la cultura, i això entenc que vostès no ho fan.

Entenem que els ensenyaments artístics han d'ocupar un lloc essencial –i això és en els fonaments– en l'educació, al mateix nivell que la resta d'assignatures. Entenem que la música, que la dansa, que el teatre i que la plàstica, per nosaltres, també són humanitats, com podria ser el llatí, la literatura, la llengua –catalana i castellana–, etcètera. I li diré una sèrie de fenòmens, portant-lo a aquest terreny, que possiblement no és el seu –i entenc perfectament que vostè és conseller de Cultura, hi insisteixo, exconseller d'Ensenyament, però no conseller d'Ensenyament–, però entenc que hi ha una sèrie de fets, que els hi redactaré a tall d'exemple i sense voler esgotar la qüestió, que resulten preocupants.

Els professors de batxillerat, per exemple, es troben que ara a batxillerat tenen dues hores per a llengua i literatura catalana i dues hores per a llengua i literatura castellana, i entenen que això és difícil per poder fomentar el teatre, la cultura, etcètera, no?; és a dir, això ens portaria a un replantejament de les assignatures d'humanitats. Entenen que les matèries artístiques, curiosament, estan impartides, més que per professionals especialitzats, pels sobrants, per professionals amb hores sobrants, i això –hi insisteixo– és molt difícil per donar una política fonamentadora de cultura. Entenen que l'oferta, minsa i restringida –per exemple, la ciutat de Tarragona i els seus voltants només tenen un institut que en tingui–, dels batxillerats artístics, doncs, és una manera difícil de fomentar i promocionar la cultura.

I li posaré un exemple que coneixerà, perquè és un institut de Tarragona, que és l'institut Pons d'Icart. Si s'estudia..., algú, i aquí ara no hi és, però hi ha algun insigne professor de Pons d'Icart, sabrà que el Pons Icart era un institut que tenia una gran afició al teatre, fins i tot a l'òpera, i que tradicionalment havien fet moltes coses

en aquest sentit. Ara simplement els queda un crèdit variable i l'única opció que tenen de representar una obra de teatre és llogar l'edifici o la sala d'actes de la Caixa de Tarragona, que els cobra quaranta mil pessetes. Des que ha passat això, el Pons d'Icart no té teatre, simplement té un crèdit teòric variable, però no té possibilitat de fer teatre, perquè li costa quaranta mil pessetes, per posar un exemple.

Per mi això seria, evidentment, fomentar la cultura des de baix, possiblement no posant una sala d'actes als instituts que no en tenen, sinó que amb el gran estalvi de milions que gràcies al desistiment del senyor Flotats ens hem estalviat tots els catalans es podrien pagar moltes fraccions de quaranta mil pessetes a la Caixa d'Estalvis de Tarragona o a una altra, perquè no tinc especial preferència per la Caixa d'Estalvis de Tarragona sobre d'altres, no?

Jo, quan he repassat les intervencions del teatre en aquesta cambra, he vist que n'hi ha no moltes, però, en fi, possiblement suficients, però que normalment parlen molt, insisteixen molt en la formació dels professionals, cosa que em sembla bé; insisteixen molt a fomentar la creació, cosa que em sembla bé; insisteixen molt en la producció, però els costa molt entrar en el que jo en diria el nivell zero, que és el nivell de la formació del batxillerat, del que he dit jo. I nosaltres entenem –i no em queda temps i, per tant, no li ho podré dir– que al que s'ha d'anar és fonamentalment a humanitzar el currículum formatiu de tots els estudiants –«humanitzar» entre cometes, que vol dir, precisament, fer-hi entrar les humanitats, no?

I si hagués de resumir els diria: miri, els estudiants de Catalunya del batxillerat, fins i tot abans, seria bo que veiessin les deu, quinze, vint o vint-i-cinc obres que vostè com a conseller de Cultura decideixi que són bàsiques per a la formació cultural d'un individu europeu. D'aquestes obres n'hi hauria moltes, algunes franceses, algunes italianes, algunes angleses, moltes espanyoles i possiblement, evidentment també, alguna de catalana. Però sense haver vist aquest teatre veig exactament difícil que això es pugui tirar endavant.

Jo insisteixo que ja sé que no és el seu tema, però jo interpello el Govern i no el conseller de Cultura, i sí que crec que li puc demanar que com a responsable, vostè, de Cultura i com a exresponsable d'Ensenyament, possiblement pugui o intenti liderar aquest canvi en política educativa, que seria donar –hi insisteixo– els fonaments als estudiants. Amb fonaments als estudiants, la política cultural de Catalunya possiblement no farà falta que sigui subvencionada, possiblement serà lliure i –això sí– pot acabar essent molesta per al Govern, però això –hi insisteixo– forma part del que és una bona política cultural.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Francàs. Pot fer la contrarèplica, l'honorable conseller. Té la paraula l'honorable senyor Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Francàs, molt breument, per dir-li: primer, la voluntat del conseller de Cultura que li parla ha estat sempre d'una total transparència.

En relació amb el cost del Teatre Nacional de Catalunya, l'he donat a conèixer, l'hi puc tornar a repetir. El cost total de les obres, amb la revisió posterior de preus, l'última: 8.074 milions de pessetes. Li puc detallar quina part correspon a projecte, a control, a moviment de terres, estructura, acabats, instal·lacions, etcètera. Per tant, escolti'm, transparència total i absoluta, en això i en tot el que se m'ha demanat en relació amb aquest tema.

Segon, escolti'm, jo no era membre de la Comissió que va votar la no-compareixença del senyor Flotats. De tota manera, comparteixo l'opinió del meu Grup polític, lògicament, del tot. I deixi'm dir-li una altra cosa. Jo, la política teatral, la discuteixo amb els grups que tenen representació al Parlament de Catalunya tantes vegades com calgui, però amb els grups que tenen representació al Parlament de Catalunya. Com que no sóc conseller d'Ensenyament, no m'entretindré en aquest debat, que per altra banda no es pot resoldre amb una interpellació; en tot cas, vol un estudi o un debat amb més temps.

El cost del Teatre Nacional de Catalunya és perfectament equiparable al d'altres instal·lacions d'aquesta mena. Miri quin preu per metre quadrat, quin és el cost per metre quadrat d'aquest edifici i compari'l amb el cost per metre quadrat del Teatre Real de Madrid, per exemple, i si vol li allargo la llista. No, vull dir, sobre aquesta qüestió també hauríem de mirar de ser una mica prudents. A un li pot agradar o no li pot agradar l'edifici, però el que no es pot fer és tot un seguit d'afirmacions que no resisteixen la més elemental anàlisi comparativa de costos per metre quadrat. D'acord?

I finalment, en fi, el Govern del PP a Madrid ha fusionat Educació i Cultura, en part perquè són dos ministeris que han perdut i han de perdre encara –sobretot Educació– moltes competències per traspasar-les a les comunitats autònomes.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujals.

Interpellació al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català

Ara entrem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català. L'ha presentada el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per formular-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Gairebé tenia la temptació de citar-los un per un; en lloc de dir «senyores diputades, senyors diputats», gairebé podríem donar el nom particular de cadascú, però bé...

Plantejar-nos aquesta interpellació, el nostre Grup Parlamentari ho va fer a partir de diversos motius. Per una banda, un tema que ja vam comentar en la recent compareixença del nou secretari general de l'Esport, que va estar aquí fa poques setmanes i que d'alguna manera era el fet que el nostre Grup Parlamentari havia presentat una Proposició de llei de reforma de la Llei de l'esport, una Proposició de llei que es va retirar amb la condició, d'alguna manera, que es constituís una comissió, que llavors vam dir-ne Comissió per l'Esport Nacional, una comissió que estava composta per aquells grups parlamentaris que volguessin formar-ne part i que també estava composta per la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, pel Comitè Olímpic de Catalunya i, d'alguna manera, amb l'assessorament jurídic i legal de la Secretaria General de l'Esport. Aquella Comissió va durar dues reunions exactament, i a partir d'aquí no es va reunir més. Per tant, aquest motiu, diguem-ne, d'alguna manera ja justificaria la presentació d'aquesta interpellació.

Hi ha un altre factor que ha motivat la substanciació d'aquesta interpellació, dos factors més: per una banda, el Mundial de futbol. Indubtablement, aquests dies l'atenció informativa se centra moltíssim en això. En tot cas, honorable conseller... –perdó, si li vol fer arribar, si us plau, al conseller? Gràcies–, no, és una foto, que pels diputats que queden els l'ensenyu, si ho volen; essencialment és una pancarta que diu: «Una nació, una sola acció, CAT», deu ser Catalunya. «Aquest mundial, la JNC» –que em sembla que és la branca juvenil de Convergència Democràtica– «amb Escòcia». Això està penjat al local, en un dels locals de Convergència Democràtica de Catalunya.

Per tant, el fet que hi hagi el Mundial de futbol, el fet que les seves joventuts hagin manifestat aquesta voluntat d'animar Escòcia, curiosament, i d'alguna manera el fet que en aquests moments pràcticament tot el món es va posar al davant de la televisió per veure un partit precisament entre Escòcia i Brasil, però que d'altres països, com per exemple Galles o Irlanda del Nord, o les Illes Fèroe haurien pogut jugar també aquest partit, també ens van motivar a presentar aquesta interpellació. I hi ha un altre aspecte també important, que és el Projecte de llei de l'esport, que s'ha aprovat al País Basc. I en tot cas en parlarem, perquè aquest és un tema important, i és molt més important, entre altres coses, perquè des del seu Govern s'ha volgut minimitzar d'alguna manera, i no es pot minimitzar tan ràpidament.

Dir-li, honorable conseller, que nosaltres entenem que el tema del Mundial és un tema que, evidentment, està passant en aquests moments, que difícilment s'hi pot fer res, però que, d'alguna manera, és un motiu de reflexió. Aquests dies han sortit diversos articles als mitjans de comunicació; un, signat per Àngel del Castillo –«Què faria aquí a Catalunya?»–, esmenta tot un seguit de jugadors, una hipotètica alineació –no cal esmentar-

la– i diu: «Amb una preparació adequada i el rodatge competitiu necessari, amb el ritme d'entrenaments i concentracions d'altres seleccions de primera fila, aquest grup de futbolistes de la lliga de les estrelles, nascuts al Principat, no faria pitjor paper al Mundial'98 que, per exemple, el que va fer la selecció espanyola dissabte passat contra Nigèria. Com a mínim ho faria igual.» Un altre, signat pel Xavier Bosch, periodista: «Després d'haver vist com els trenta-dos equips que participen en el Mundial ens han ensenyat les vergonyes, perquè a futbol encara no hi ha jugat ningú, de moment no n'hem descobert cap que hauria guanyat Catalunya sense baixar de l'autocar», frase atribuïda a Helenio Herrera, però que després el Mago va negar. En definitiva, li podria anar esmentant articles d'aquests, que en definitiva han creat opinió aquests dies i, per tant, d'alguna manera una hipotètica participació d'una selecció de futbol catalana en un mundial, se sàpiga que és un anhel, un somni d'uns quants, jo diria, cada vegada més.

Tot això s'ha vist, d'una manera important, complicat amb l'aparició de la Llei de l'esport d'Euskadi, que nosaltres entenem que marca un canvi de tendència important. El secretari general de l'Esport en la seva compareixença en aquest Parlament va anunciar una reforma de la Llei de l'esport, una reforma que ens agradaria saber en què està basada i per a quan està prevista la seva substanciació. Vam demanar explícitament que els grups parlamentaris fóssim informats –si podia ser– abans, per poder-ne parlar tranquil·lament, i esperem, així doncs, que algun dia se'ns convoqui i se'ns expliqui exactament en què consisteix aquesta reforma.

Però, fixi's, els bascos han fet tot un seguit de reformes que, diguem-ne, des del punt de vista nacional són, si més no, desitjables. Hi ha una coincidència clara. L'article 10.36 de l'Estatut d'autonomia del País Basc diu que l'esport és competència exclusiva; l'article 9.29 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya diu exactament el mateix, la competència és exclusiva. En canvi, en el desenvolupament de la Llei de l'esport, tot i que efectivament la Llei de l'esport, aprovada per aquest Parlament, parla en un cert moment de la necessitat, doncs, d'impulsar la possibilitat que..., concretament diu: «Pertoca a l'Administració esportiva de la Generalitat de promoure de comú acord amb les federacions esportives catalanes el foment, l'organització d'activitats esportives entre les comunitats autònomes i en l'àmbit internacional.»

Doncs bé, tot i que diu això, la Llei nova dels bascos és molt més clara. Per exemple, l'article 7 bis diu: «El comitè basco...» –tradueixo– «El comitè basc de promoció olímpica» –per tant, un comitè olímpic explicitat en la Llei de l'esport, important com a concepte– «té com a objecte el desenvolupament del moviment olímpic com a difusió dels ideals olímpics i promoure la preparació, participació i representació dels esportistes bascos en els Jocs Olímpics.» Més endavant parla que comptarà amb la participació de les federacions basques, que fomentarà la promoció dels esports autòctons, etcètera. I també parla en un cert moment que «les funcions públiques de caràcter administratiu són l'or-

denació de la representació de l'esport basc en les competicions estatals i internacionals»; per tant, aquesta competició se l'atribueix directament, diferència molt important.

Hi ha un altre aspecte important també en la mateixa Llei, que parla de la integració de les federacions basques en federacions d'àmbit territorial superior, i diu: «Les federacions basques podran integrar-se en les corresponents federacions esportives d'àmbit superior. En qualsevol cas, i amb l'objecte de garantir aquesta participació, sempre es respectarà el dret de les persones físiques o jurídiques federades al País Basc a integrar-se voluntàriament en aquestes federacions esportives d'àmbit territorial superior, en el supòsit que aquestes» –les federacions basques– «acordessin la no-integració.» En qualsevol cas, queda molt clar que no és el mateix que diu la Llei catalana, que obliga, obliga explícitament les federacions catalanes a estar integrades en les federacions espanyoles.

Evidentment, hi ha un altre aspecte molt important, que és el tema de les seleccions basques, que té un article específic, «seleccions basques», l'article 35 bis de la Llei nova de l'esport, que diu: «la Unió de Federacions Esportives basques donarà el suport i la cobertura necessaris a les federacions basques perquè aquestes puguin promoure i impulsar la participació de les seleccions basques en competicions estatals i internacionals, i correspondrà a aquestes federacions l'elecció dels esportistes que en formin part.» I fins i tot planteja quan hi hagin infraccions quines són les sancions que hi ha d'haver, i una de les infraccions és la injustificada falta d'assistència a les convocatòries de les seleccions de les federacions esportives basques i territorials.

Per tant, fixi's, honorable conseller, que el tractament que des del punt de vista nacional es fa d'aquest tema és com a mínim per mirar-se'l, com a mínim per mirar-se'l i, per què no, en algun sentit prendre'n exemple, entre altres coses perquè sí que és cert que la Llei de l'esport a Catalunya planteja el tema, però el planteja amb una timidesa extraordinària, i nosaltres entenem que amb poca claredat. Amb la claredat que ho han plantejat els bascos segurament seria molt més desitjable i molt més útil al capdavant, que en definitiva és el que ens interessa.

Hi ha altres aspectes de la Llei de l'esport basca que jo crec que són molt diferents de la Llei de l'esport catalana, que potser en algun moment haurem de parlar i debatre. No hi entraré ara, però sí que, en definitiva, sí que el que fan és anar afavorint tot això. Per exemple, quan parla de la utilitat pública i els beneficis dels avantatges fiscals per a les federacions. És clar, evidentment, i jo recordo unes paraules d'un il·lustre representant del seu partit, en aquest cas, en una reunió amb el Comitè Olímpic, que deia: «Home, les seleccions catalanes l'única manera que hi ha és subvencionar-les, perquè, si no, amb la bona fe i tal...» Aquí no, aquí es planteja que les federacions esportives basques poden tenir, d'alguna manera, una implicació molt directa en tot el tema econòmic. Per tant –i el fet de ser d'utilitat pública, que la Llei de l'esport catalana també ho reconeix, però també d'aquella manera, diluïda–, aquí ex-

plicita, d'una manera molt clara i concisa, quins són els avantatges que poden tenir en aquest sentit.

Per tant, aquest és un tema molt important. Escoltin, en aquests moments hi ha un precedent claríssim. La competència entre els bascos i els catalans en tema d'esport és exactament la mateixa –és exactament la mateixa. Per tant, és evident que aquí hi pot haver una oportunitat d'or perquè, d'alguna manera, això comenci a ser una realitat.

Vostès sempre han mantingut l'argument que és la societat civil qui ha de tirar endavant, són, d'alguna manera, les federacions esportives les que han de fer... I també sempre han argumentat que des de l'òptica internacional són les federacions internacionals les que posen especialment traves en aquest sentit, i aquest argument ha estat avui repetit i reiterat pel mateix president de la Generalitat.

Nosaltres entenem que hi han dos factors molt importants en això –i acabaré amb això la intervenció. Primer, és cert que la societat civil hi ha de jugar un paper, i el jugarà, però és cert també que des del Govern s'ha d'impulsar d'una manera molt més clara i des del punt de vista polític hi ha d'haver una definició clara de si el Govern de la Generalitat vol o no vol tenir representació internacional en el món de l'esport. I si ho vol, evidentment, actuar en conseqüència. Segona...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, eh?, senyor...

El Sr. Benach i Pascual

Acabo, senyor president.

Segona qüestió –i, en tot cas, després tindrem temps de parlar-ne–, és evident que des del punt de vista de les federacions internacionals, si el Govern de la Generalitat està al darrere, el tractament serà molt diferent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach. Per respondre la interpellació, té la paraula el conseller de Cultura, l'honorable senyor Joan Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Benach, a veure, abans de res, cal recordar que l'origen, l'estructura territorial i la normativa que l'esport s'ha donat a ell mateix, atesa la seva facultat d'autoregulació, es basen, senzillament, en el desenvolupament del dret d'associació i en l'aplicació del dret privat. En definitiva, el Comitè Internacional Olímpic i les federacions internacionals de cada modalitat esportiva constitueixen entitats de dret privat amb finalitats supranacionals no subjectes a cap dret nacional. Són les federacions nacionals o autonòmiques que, en certs casos, poden patir limitacions derivades de les legislacions internes dels estats.

Dit això, el Govern de la Generalitat ha volgut, de sempre, que les seleccions esportives catalanes participin

amb normalitat en totes aquelles activitats i competicions internacionals, i aquesta voluntat es va fer d'una manera clara i explícita amb l'aprovació de la Llei 8/88, de l'esport de Catalunya, que preveia i fomentava l'activitat internacional de les seleccions esportives catalanes en diferents àmbits.

En aquest sentit, l'article tercer, que estableix els principis rectors de la política esportiva de la Generalitat, inclou el següent principi en l'apartat r: promoure i difondre l'esport català en els seus àmbits estatal i internacional. L'apartat segon de l'article 25 estableix clarament que «per tal que l'Administració de la Generalitat de Catalunya..., promoure, de comú acord amb les federacions esportives catalanes, el foment i l'organització d'activitats esportives entre les comunitats autònomes i en l'àmbit internacional, d'acord amb les normes que són d'aplicació general.» El foment i la planificació de l'esport d'alt nivell, com una competència pròpia, també es regulen en els articles 3.segon, epígraf h, i 46 de la Llei 8/88.

A Catalunya, la regulació de l'activitat internacional de les seleccions catalanes es desplega d'una forma detallada en el Decret 70 de l'any 94, pel qual es regulen les federacions esportives catalanes, on s'estableix el que ara diré. Article quart: «promoure el foment i l'organització de competicions i altres activitats entre les comunitats autònomes o en països de l'àmbit internacional; encarregar-se de l'elecció dels esportistes i els tècnics que han de formar part de les seleccions catalanes de la modalitat o disciplina corresponents, així com de la preparació necessària, d'acord amb el que estableixen els articles 25, 1 i 2 de la Llei 8/1988, de l'esport de Catalunya, i en els seus estatuts.» I l'article 11, al punt setè, diu: «És competència de cada federació esportiva catalana l'elecció dels esportistes que han d'integrar les seleccions nacionals de Catalunya, i és obligació dels clubs esportius federats als quals aquelles pertanyin facilitar l'assistència a les convocatòries que tinguin lloc per a la preparació i participació de les seleccions catalanes en les competicions programades.» En el capítol cinquè, dedicat a les activitats interfederatives i a la Unió de Federacions Esportives Catalanes, s'amplia la regulació de les activitats internacionals, on es preveuen: la promoció de competicions de les seleccions catalanes amb altres països; la institucionalització de competicions i activitats esportives de qualsevol àmbit; l'estímul i la coordinació de la projecció exterior de l'esport català; el respecte i la pràctica dels principis olímpics; la promoció de les seleccions catalanes de cada modalitat o disciplina com a instrument de foment exterior de l'esport català; l'establiment de relacions amb organismes esportius, de configuració semblant a la UFEC, d'altres països, i la constitució d'una comissió d'esports i de disciplines olímpiques.

La llei de l'esport aprovada recentment pel País Basc conté unes previsions anàlogues. Deu anys després; però les previsions són anàlogues. En determinats aspectes, fins i tot la Llei aprovada per aquest Parlament possibilita una major projecció exterior a les seleccions nacionals catalanes que no pas la llei basca. L'única novetat que introdueix la llei aprovada pel País Basc és la creació d'un comitè de promoció olímpica, adscrit al

Departament del Govern Basc. Les funcions que se li atribueixen, però, a Catalunya són exercides per la UFEC, pel que fa a la preparació i la participació dels esportistes catalans a les competicions internacionals.

L'acció del Govern, d'ençà que es va aprovar aquesta Llei, ha estat inequívocament a favor de la presència i de la participació de les seleccions catalanes en l'àmbit internacional. I, de fet, hi ha hagut un increment progressiu de la participació en aquesta modalitat de competicions internacionals. L'any passat, quaranta-cinc seleccions de federacions catalanes van participar en més de dos-cents encontres de caràcter autonòmic, però trenta federacions van prendre part en més de cent encontres de caràcter internacional. No cal dir que no tinc cap mena d'inconvenient a facilitar-li la relació exacta, modalitat esportiva per modalitat esportiva, de quins encontres són aquests.

El nostre objectiu és que les seleccions de totes les federacions catalanes tinguin una projecció internacional. I aquí sí que no hi ha cap mena de manca de voluntat política, ans al contrari: la nostra més decidida voluntat política és que les seleccions catalanes tinguin una presència plena en les competicions d'àmbit internacional. I per assolir aquest objectiu hi dedicarem tots els esforços que calguin, que no són només de modificació legislativa, sinó també d'acció política per tal de modificar la posició que tradicionalment han sostingut en aquest sentit les federacions internacionals. La funció del Govern, en qualsevol cas de qualsevol Govern, en matèria esportiva ha de ser també complementària, i és per això que nosaltres ajudem tant la UFEC com les federacions esportives, i hi dediquem recursos econòmics.

Al costat de l'atorgament de subvencions, hi ha també un altre aspecte que cal afavorir, que és l'adquisició de nivell tècnic dels nostres esportistes. En aquest sentit, el Govern ha portat a terme una decidida actuació mitjançant l'anomenat Programa de tecnificació i d'alt rendiment, en el marc del qual, des de l'any 89, hem realitzat una inversió que supera els 4.800 milions de pessetes. Aquesta temporada, 97-98, 3.000 esportistes catalans gaudeixen d'ajuts per un import global de 420 milions, i d'ara endavant es prendran les mesures adients per consolidar definitivament el programa.

Crec també que és innegable que els nostres esportistes necessiten instal·lacions del més alt nivell. És en aquest sentit que, a més a més de les residències d'esportistes, es va impulsar la creació i el funcionament del Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat; el Centre Català de Rem, a Banyoles; l'Escola de Piragüisme, de Sort; els centres de tecnificació d'esquí alpí, a Ribes de Fresser, la Molina i la Vall d'Aran. Aquest esforç ha de tenir, evidentment, una continuïtat, i per aquest motiu la Secretaria General de l'Esport té previst potenciar aquestes infraestructures de caràcter nacional.

Nosaltres pensem que totes aquestes accions han contribuït a la recent evolució de la projecció estatal i internacional de l'esport català, que valorem positivament. A nivell de jocs esportius escolars, en la darrera edició, celebrada l'any passat, Catalunya va obtenir el màxim nombre de medalles, amb un total de trenta-set.

A nivell internacional, l'any 1997 els esportistes catalans van obtenir cent seixanta medalles en campionats del món, d'Europa i altres competicions, nombre significativament superior a les quaranta que guanyaven fa només quatre anys. Per citar només dos exemples recents, tots recordem l'èxit dels tennistes catalans en aquesta darrera edició del Roland Garros, o el d'aquest cap de setmana al Circuit del Jarama, aconseguit pels motoristes catalans.

Em sembla que és innegable que l'esport de competició a Catalunya es troba en un excellent moment, i l'èxit dels nostres esportistes avui no el podem celebrar encara com a representants de la nació catalana. Però, de tota manera, nosaltres estem disposats a treballar tant com calgui per aconseguir que aquest objectiu algun dia pugui ser una realitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara pot fer rèplica el diputat senyor Benach. Té la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Començo pel final: diu «tennistes catalans» que van guanyar la final que van jugar, la final de Roland Garros? Fantàstic! Expliqui-ho als senyors de TV3, expliqui-ho als periodistes de Televisió Espanyola que feien els comentaris en català. Perquè, és clar, per als de Televisió Espanyola era «la final espanyola» de Roland Garros, i per als de TV3 eren «els tennistes de l'escola catalana»; la «nació», la paraula «nació» sembla que feia pànic. Per tant... (*Veus de fons.*) Sí, home, evidentment que sí, però... Ja ens entenem.

Miri, hi ha una qüestió que és molt clara: no vulguin comparar la Llei de l'esport catalana amb la Llei de l'esport basca. Que ara en faran una de nova, i que la farà millor? Fantàstic! Nosaltres ens hi apuntarem, com els primers, i ajudarem en el que calgui –evidentment, si va en la línia nacionalment correcta. Però hi han diferències fonamentals –fonamentals–; no pot dir que substancialment és el mateix. Entre altres coses, perquè, per molt que llegeixi la Llei de l'esport catalana, per molts tombs que hi doni, no trobo en cap lloc ni un mínim esment d'un possible comitè olímpic de Catalunya, ni tampoc trobo en cap lloc la possibilitat de plantejar seleccions nacionals catalanes, cosa que la Llei basca sí que recull. I ja no entro en res més, en res més que això. I podríem entrar-hi. Ja li he dit abans que hi han molts temes, no només els temes dels quals, des del punt de vista nacional, en aquests moments, mediàticament, se n'ha fes més ús, i tota la història. Ja no hi entro, en això. Hi han altres temes que són també molt importants, d'estructura de l'esport, que aquí s'està jugant des d'un punt de vista d'Estat, cosa a la qual vostès han renunciat permanentment.

Hi ha una qüestió molt important. Vostè m'ha dit, doncs, tot un seguit de qüestions, la majoria de les qual ja sabíem, cap novetat; fins i tot, m'ha comentat la possibilitat de donar-me la relació d'encontres que han jugat les seleccions esportives catalanes a nivell inter-

nacional. Li ho agraeixo, ja els tenim; fa poc ens la va passar la Secretaria General de l'Esport. Però, és clar, de la relació aquella, què se'n desprèn? Partits de costellada –partits de costellada–, poca cosa més. Quina competició internacional seriosa ha jugat alguna selecció catalana?, amb tots els respectes. I amb això no vull dir que no es faci el que s'està fent; clar que sí, evidentment, que facin això i molt més. Però quina competició seriosa ha jugat? Vostès s'han plantejat mai, per exemple, la participació de Catalunya als Jocs..., ja no dic els Jocs Olímpics: als Jocs del Mediterrani?, cosa que no seria tan complicada ni difícil. Hi ha voluntat política darrere de tot això? No n'hi ha –no n'hi ha–, perquè, si no, ja s'haurien fet passos en aquest sentit.

Hi ha una qüestió molt important: l'esport s'ha de veure com una estructura piramidal; ho hem dit un munt de vegades. Hi han tot un seguit d'aspectes que són importantíssims: l'esport de base, les instal·lacions esportives, la medicina esportiva... I tot això va conformant una estructura esportiva. I aquesta estructura esportiva s'acaba amb l'esport d'elit, amb l'esport «d'alt nivell», que es diu en aquests moments. I aquest esport d'alt nivell no té, no es posa la samarreta catalana. Aquest esport d'alt nivell, quan surt a fora, sigui en motos, sigui en tennis, sigui en futbol, es posa una altra samarreta. I això què vol dir? Que s'escapça aquesta estructura esportiva. Vostès s'imaginin la sanitat, per exemple, al nostre país, que no la tinguéssim d'alta tecnologia? És a dir que, quan hi ha una intervenció greu, se n'haguessin d'anar a un altre país a fer-se-la? Doncs, això és el mateix, això és exactament igual. I, si s'escapça l'estructura esportiva de l'esport, el que passa, evidentment, és que la política esportiva va coixa, i en aquests moments això és un factor important.

No n'hi ha prou a fer un Catalunya - Bulgària un cop l'any, partit de costellada que, a més a més, si hi ha algun dels esportistes professionals que no té ganes de jugar..., una altra cosa és que estigui lesionat, i, evidentment, en aquest cas hi va haver esportistes lesionats que els va saber molt de greu no jugar, però d'altres d'aquests que avui en dia fan bandera de la pedrera i tot això, a l'hora de jugar un Catalunya - Bulgària estaven cansats. Mentre hi hagi aquesta sensibilitat, no hi ha esport d'elit a Catalunya, no hi ha un esport propi a Catalunya. El que hi ha és gent que anem deixant a l'Estat espanyol perquè vagi tenint èxits; això sí, molts d'èxits, però sempre amb el nom d'un altre.

I això, senyor conseller, digne representants del Govern, en qualsevol cas, ja ha arribat el moment que s'acabi. Entre altres coses, perquè si no, hi insisteixo, vostès no podran parlar mai d'una política, d'una estructura esportiva global en el nostre país. Torno a repetir el mateix: hi ha una oportunitat d'or –hi ha una oportunitat d'or. En aquests moments, vostès –i ho han manifestat en aquesta cambra– es plantegen una reforma de la Llei de l'esport. Plantegin-la amb totes les conseqüències que això implica, plantegin-la de manera que anem avançant cap a aquesta estructura, evidentment, d'esport global.

Està claríssim que el proper Mundial serà molt difícil que hi hagi una selecció catalana, no en tenim cap mena de dubte però, hi insisteixo, l'exemple dels Jocs

5806

Mediterranis o d'altres competicions esportives que, per exemple, en el terreny del rugbi –i no em val a dir ara l'esport que el president de la Generalitat no s'ha recordat del nom, eh?–, que és en l'únic esport que tenim representació directa, entre altres coses, perquè a Espanya no el coneixen encara, no? Jo tampoc en sé el nom, amb tots els meus respectes per aquell esport, però jo tampoc en sé el nom, és clar. Aquesta és la nostra bandera des del punt de vista internacional? Home, no. Siguem d'alguna manera seriosos de cara al futur i posem les bases perquè això sigui possible. L'única manera de demostrar-ho, l'única manera de demostrar-ho és que en la propera..., en la reforma d'aquesta Llei de l'esport hi hagi un missatge molt clar que vostès, com a coalició nacionalista que governa aquest país, volen exercir-ne, de nacionalistes, i exercir-ne és, d'una vegada per totes, tenir una estructura de dalt a baix, del mig a les vores, en esport d'elit autòcton, és a dir, amb la samarreta catalana inclosa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach. Pot fer contrarèplica l'honorable conseller. Té la paraula.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. La Llei que s'acaba d'aprovar per part del Parlament Basc, senyor Benach, miri-se-la pel davant, pel darrere, pel mig, per les vores, faci-ho com vulgui, no va més enllà de la Llei que va aprovar el Parlament de Catalunya l'any 1988, en la qual sento recordar-li que es parla també de seleccions catalanes, tant a la Llei com al Decret que li he llegit i, si vol, l'hi torno a llegir. Però el que no podem fer és dir que diu coses diferents un text que és objectivament comprovable.

De tota manera, deixi'm-li dir, senyor Benach, que crec que dissortadament les dificultats que podem tenir per al reconeixement internacional en competicions de caràcter oficial les trobaran igual els bascos que nosaltres, perquè no depèn de la modificació legislativa que es pugui fer. Amb la llei que tenim aprovada, en el marc legal i vigent avui, això ja és possible; perquè es porti a terme només cal que les federacions internacionals admetin les seleccions nacionals de Catalunya. I per això, cregui'm que tots els consells i totes les idees que ens pugui donar seran ben rebuts i agraïts, perquè tenim exactament la mateixa voluntat que les seleccions nacionals de Catalunya puguin tenir una presència assegurada en les competicions d'àmbit internacional oficials.

Ara, jo, de tota manera..., miri, vostè faci el que vulgui, però dir que un encontre de la selecció nacional de futbol de Catalunya amb Bulgària és un encontre de costellada em sembla una opinió molt respectable, però jo no la comparteixo, gens ni mica –gens ni mica. Escolti, a vostè li pot semblar que és de costellada i a mi no m'ho sembla. Què vol que li digui? Cadascú pot tenir l'opinió que vulgui, en aquesta vida, oi? A vostè li sembla de costellada, a mi no, a mi no –a mi no. I tant de bo que puguem participar en competicions de caràcter

oficial. Escolti, miri, de costellada cap, m'entén? Les que puguem fer fins ara les hem de potenciar perquè això, en definitiva, els esportistes que hi participen i les federacions que ho organitzen no ho fan pas amb la consciència ni amb la intenció que siguin encontres de costellada.

Senyor Benach, en la seva intervenció ha fet esment a una qüestió, que són les reunions de la Comissió per a la Projecte Exterior de l'Esport Català. És cert que des del 7 d'abril no s'han reunit. Si el Govern pot fer alguna cosa, li asseguro que la farà per tal que aquestes reunions tinguin continuïtat; per la resta, el Govern es compromet a ajudar, a impulsar, a fer tot el que sigui possible, a ajudar que les seleccions nacionals catalanes puguin participar en encontres de caràcter internacional i, si un dia és possible, doncs, també afavorir que hi pugui haver un reconeixement per tal que les seleccions nacionals de Catalunya puguin participar en encontres de caràcter oficial. Avui per avui, de tota manera, hi insisteixo, això no depèn d'una modificació legislativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

El punt quinzè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut, ha estat posposat (*Pausa.*)

Si us plau, per necessitats de la Presidència, suspenem cinc minuts el Ple.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i set minuts i es reprèn a les vuit i dotze minuts.

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre les finances de la Generalitat

Setzè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre les finances de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula el senyor Novella.

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en aquesta avançada hora del Ple hem d'acabar parlant d'economia, que potser és del que primer a vegades s'ha de parlar.

Molt bé. Pujo a la tribuna per parlar sobre la situació econòmica i financera de la Generalitat. Al nostre entendre, senyores diputades, senyors diputats, ens trobem –ja ho hem dit en altres ocasions– amb una situa-

ció financera crítica de la Generalitat. No hi ha variació en això, senyor conseller, respecte al que li havia dit en èpoques anteriors. El nivell d'endeutament de la Generalitat arriba a 1 bilió 386.000 milions de pessetes. Catalunya, amb el 16% de la població espanyola i el 20% del PIB de l'Estat, té el 26,8% dels deutes de les comunitats autònomes. En segon lloc, el ritme de creixement d'aquest endeutament és realment molt complicat, no és suportable financerament. Ha sigut el 28% en els darrers anys. De l'any 92 a l'any 97, perquè ho entenguin fàcilment, el deute de la Generalitat s'ha multiplicat per quatre —s'ha multiplicat per quatre—, i com a conseqüència d'aquest nivell d'endeutament tan alt la càrrega financera del deute també ha crescut molt. Aquest any darrer la càrrega del deute arriba a ser del 15% dels ingressos no financers.

Senyor conseller, ja li ho vaig dir en la meua darrera intervenció, si seguim a aquest ritme, en set anys hauré superat el límit del 25% que s'estableix a la LOFCA; és a dir, la càrrega financera serà un 25% superior al que posa a la LOFCA. Aquestes, senyores diputades, senyors diputats, són les xifres oficials, però el nostre Grup calcula que l'endeutament real de la Generalitat està en 2,2 bilions de pessetes; si li sumem aquestes càrregues, factures als calaixos, empreses públiques i organismes autònoms i pagaments pendents, en total 2,2 bilions de pessetes. Un deute de 2,2 bilions de pessetes significa problemes a la hisenda de la Generalitat, problemes realment greus: la càrrega financera creix i aquest any ens costarà, ens ha costat 261.000 milions de pessetes del pressupost, el 15% del pressupost. I això, naturalment, pressiona perquè baixin les inversions i perquè, a més, a la llarga es redueixin les despeses socials. Per tant, tenim una reducció del nivell inversor de la Generalitat.

Així mateix, això té una altra conseqüència: morositat en els pagaments. Es deuen més de 150.000 milions de pessetes, que s'han de pagar, i això té conseqüències sobre la societat. I hi han exemples: la Conselleria acorda diferir un pagament als constructors per 30.000 milions de pessetes. Però no només això, senyor conseller, no només reducció d'inversions, morositat en els pagaments, sinó també maquillatge de comptes; els comptes estan maquillats i perden credibilitat.

Aquest diputat, sempre que analitza els temes, ha d'analitzar-los pels comptes que li presenten i pels comptes que no li presenten. En quin sentit? Doncs, mirin vostès: la comptabilitat creativa. Els romanents: cada any es van traslladant despeses d'un any a un altre; van començar amb 35.000 milions, 125.000 milions l'any passat. Segona, factures als calaixos: vostè ha reconegut un deute no financer de la sanitat per valor de 120.000 milions de pessetes. Què més? Doncs, miri, l'operació de cens emfitèutic: vostès es venen 77 edificis, cobren 34.000 milions i, és clar, això no és deute, però s'hauran de recomprar. Cens emfitèutic, factures als calaixos, romanents..., en definitiva, comptabilitat creativa, maquillatge de comptes. Els comptes no representen la realitat.

Per què hem arribat a aquesta situació? El nostre Grup, senyor conseller, sempre li ha fet dues qüestions: una, una gestió deficient. Això es veu amb les desviacions

pressupostàries, que els darrers anys estan al voltant del 15, 16%. Una gestió deficient, en què hi han partides amb transferències de capital que, senyor conseller, jo no me les puc creure quan vostè me les presenta, perquè tenen desviacions del 30, del 40, del 100%, transferències de capital. Hi ha desgavell en hores extra que creixen quantitats enormes els darrers anys, 30%; és veritat que hi ha hagut un descens, li ho accepto, amb incentius i dietes, etcètera, però, escolti'm, aquest any les despeses de béns i serveis han tingut una desviació del 16%. És a dir, la Generalitat no té capacitat per controlar la despesa corrent. I aquí entenem nosaltres..., li posaré dos exemples, com a irregularitats: el Consorci de Promoció Turística, 1.000 milions de forat en quatre anys: *mejor, imposible, mejor, imposible!* Un altre tema: miri, clientelisme polític. No podem entendre, sinó, el tema dels fons d'ocupació que avui s'ha discutit aquí a bastament. Però desgavell, nosaltres hem denunciat en aquest Parlament que les taxes no es cobren; no es cobren les taxes, o no es cobren totes les que s'haurien de cobrar. És a dir, nosaltres pensem que hi ha desgavell a l'Administració, i que això s'ajunta amb temes de clientelisme en alguns casos. Aquest és un tema en què hem incidit molt, i tornarem a incidir en ell.

Segona qüestió: un sistema de finançament que no funciona. El dèficit fiscal de Catalunya és d'un bilió de pessetes, però, escoltin, vostès han estat al poder molts anys, per corregir això, i el dèficit és d'un bilió de pessetes, molt alt. Ja li hem dit que no estem d'acord amb la forma que vostès negocien tot aquest tema, de forma partidista, i nosaltres entenem que el pacte amb el PP —i m'excusaran els senyors del PP, aquí presents— ha sigut de resultats molt pobres, molt pobres. Mirin, vostès diuen: «Guanyarem, sobre el pacte amb els socialistes, 194.000 milions.» Bé, doncs, les estimacions més optimistes en aquests moments estan al voltant de 60.000 milions per la participació en l'IRPF. Però l'any 97 ha recaptat la Generalitat, per l'IRPF, 44.000 milions menys dels que tenien pressupostats. I vostès es cobreixen, i diuen: «No, escolti, miri, jo faig un pressupost per al 98 de recaptació d'IRPF.» Què arriba a Catalunya? El mateix nivell que a l'any 97. I es cobreixen. Vostès fan una política de desfiscalització de l'IRPF amb el PP, i això comporta que l'IRPF perd embranzida, perd capacitat recaptadora. I vostès han perdut 44.000 milions sobre el que havien pressupostat, una reducció de l'11%. Per tant, en el tema de l'IRPF, vostè ho ha reconegut públicament, havien sigut optimistes; ja els ho havíem dit; havien sigut optimistes.

Dèficit sanitari. Doncs, escoltin, tenim un dèficit sanitari a Catalunya de 60.000 milions anuals, i vostès pacten amb el PP, i pacten un acord pel qual tindran 33.000 milions més segurs i, hipotèticament, si hi ha estalvis, 50.000. Però aquest «hipotèticament» vol dir que el dèficit sanitari català continuarà en 27.000 milions de pessetes, si no és que hi hagi molts canvis. I saben vostès que el deute acumulat de la sanitat, vostè ha tingut la valentia —això sí, senyor conseller— de reconèixer-ho, després de preguntar-ho aquí moltes vegades, és de 300.000 milions de pessetes; deute a vegades financer i a vegades no financer. Però nosaltres hi afegim el deu-

5808

te de la XHUP, que són 100.000 milions. És a dir, hi ha un dèficit a la sanitat catalana de 400.000 milions de pessetes.

Per acabar la partida d'inversions, doncs, escolti'm, la partida d'inversions a Catalunya, que té només el 10,5% de l'estoc de capital públic espanyol, les inversions que arriben són del 10 o l'11. I escolti'm, n'arriben més ara que amb els socialistes? No, ens arriba el mateix. De les inversions extrapessupostàries pactades per vostès amb el PP, res de res –res de res–, i queda, per tant, tot un tema de capital públic a Catalunya pendent: accessos a la Costa Brava, Costa Daurada, carreteres interiors, aeroport, port..., tot això està pendent. És a dir, que el pacte de vostès amb el PP, IRPF, guany en cinc anys, 60.000 milions, 12.000 per any; el pacte amb el dèficit sanitari, guany, 33.000 milions que hi ha assegurats. Res més. I d'inversions, ens quedem com estàvem, almenys de moment. És a dir, és una solució realment pobra.

Senyor conseller, la greu situació de les finances, amb un nivell d'endeutament molt alt, molt alt, amb un nivell de càrrega financera creixent, ens porta que li fem una pregunta que vostè l'entendrà perfectament: què pensen fer vostès per resoldre això? I ja li avanço que aquesta pregunta la hi he fet en anteriors ocasions, amb una sort, diguem-ne, incerta, perquè naturalment, fins ara, el que vostès han fet és seguir per un camí molt similar al d'èpoques anteriors. Això requereix un canvi de rumb, això requereix uns acords plurals, i per això, de moment, el Govern de la Generalitat sembla que no estigui per aquesta tasca.

Senyores diputades, senyors diputats, un deute que arriba a ser de 2,2 bilions i que té una pressió sobre el 15% del pressupost és un deute que, de seguir amb aquesta tendència, no és suportable a mitjà termini.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Novella. Per respondre la interpellació, té la paraula l'honorable senyor Artur Mas, conseller d'Economia, Finances i Pressupost.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Novella, jo, cada vegada que el sento a vostè em pregunto si nosaltres fem alguna cosa bé, perquè, és clar, vostè puja aquí i la impressió que dóna és que aquí no es fa absolutament res bé. Tot és un desastre, tot és un caos, tot és una situació crítica, estem a punt d'enfonsar-nos... Escolti'm, i també jo sempre li dic el mateix: si tothom pensés el mateix, doncs, evidentment, hi hauria una situació molt, molt negativa, però és que hi ha la casualitat que no tothom pensa el mateix. No tothom pensa el mateix. Vostès estan descrivint la situació ara, ara l'estan descrivint; i ara la gent, en general, no pensa el mateix. No crec que els ciutadans de Catalunya siguin tan..., vaja, que estiguin tan, tan allunyats de la realitat com perquè si les coses fossin tan, tan dolentes, doncs, escolti'm, pensessin que

aquest Govern ha de tenir el suport que té. No s'acaba d'entendre.

Els dic sempre el mateix: no s'acaba d'entendre que, si la situació és tan, tan crítica, doncs, escolti'm, ens vinguin a buscar, per exemple –li donaré una dada relativament recent, senyor Novella–, per exemple, per anar a fer emissions noves de la Generalitat de Catalunya en el mercat nord-americà. Ens estan impulsant, intentant convèncer –i nosaltres ho estem estudiant, però ja veurem el que farem– per anar a fer emissions en el mercat nord-americà. I no una empresa qualsevol: un banc inversor d'aquells que en el mercat nord-americà és el primer, el primer col·locador d'emissions d'inversors en el mercat nord-americà, és el que ens ve a buscar i ens diu: «Escoltin, vostès han d'insistir a anar a emetre deute en el mercat nord-americà.» Vostè es pensa que el primer banc inversor dels Estats Units ens vindria a buscar perquè anéssim a emetre deute si, realment, fes cas de la seva descripció de la situació financera de la Generalitat, senyor Novella? Oï que no vindria? Ni aquest banc nord-americà, ni els bancs espanyols, ni els bancs francesos, ni els bancs alemanys, ni els bancs catalans ens deixarien diners... Ningú confiaria en nosaltres, si les coses fossin com vostè diu. Per tant, jo insisteixo una vegada més que jo estic absolutament disposat a entrar en un debat, amb vostès i amb qui sigui, si partim d'unes bases mínimament objectives. Ara, si del que es tracta és de fer una intervenció absolutament destrallera per destrossar-ho absolutament tot i dir que res, res, res està bé i que tot s'aguanta amb fils, doncs, miri, vostè es queda amb la seva opinió, això es convertirà en la cançó de l'enfadós, vostè pujarà moltes vegades a aquesta tribuna, em farà exactament la mateixa intervenció i jo li rebatré exactament amb els mateixos arguments. I d'aquí no ens en sortirem. I a mi em fa la impressió, i el convido en aquest sentit, no sé si vostè m'acceptarà aquest repte, no?, però jo el convido que intentem fer una aproximació realista i al màxim d'objectiva, realment, com estan les coses.

Vostè, per exemple, no em pot dir que els pagaments de la Generalitat s'estan fent pitjor que es feien, perquè és exactament al contrari, senyor Novella. Avui estem pagant millor que abans, i això és un fet objectiu, demostrable, estadístic, i és un problema, simplement, de voler-ho acceptar o no, o, simplement, de no ficar-s'hi. Jo admito que vostè digui: «Vostès estan pagant tard»; ara, que em digui que estem pagant pitjor que l'any 96, respecte al 97, doncs, no, perquè és una veritat objectiva, que no és exactament així. Per tant, jo li demano, des de molts punts de vista, que hi hagi aquesta aproximació objectiva, que hi hagi aquesta aproximació a la realitat.

Vostè diu: «maquillatge de comptes», i per maquillatge de comptes entén el que es transfereix d'un any a un altre. Jo el convido, una vegada més, a repassar les xifres: miri's el que es va passar de l'any 96 a l'any 97, utilitzant la seva terminologia, i miri el que s'ha passat del 97 al 98, i digui'm si no hi ha una reducció de 26.000 milions de pessetes. Home, si hi ha una reducció de 26.000 milions de pessetes d'un any a un altre, deu ser que aquest rumb que tant el preocupa a vostè, que aquesta direcció que tant el preocupa a vostè, deu

estar agafant una tendència diferent. I si això no es pot reconèixer és impossible que arribem a unes mínimes bases objectives per tenir un debat, diguem-ne, serè, i un debat constructiu, i un debat que ens porti al final a la seva qüestió darrera, que em sembla també correcta, si vostès la volen debatre amb aquest mínim d'objectivitat, no?, que és quines coses s'estan fent i quines es poden fer en el futur perquè les finances de la Generalitat, en general, agafin la millor direcció possible. Ho torno a dir, torno a reclamar, si vostè m'ho permet, sota unes bases i unes discussions que realment facin la sensació que el que es vol no és simplement estripar per estripar, si em permet utilitzar aquest llenguatge colloquial, sinó que el que es pretén és, realment, tenir un debat en positiu sobre això que vostès demostren una i una altra vegada que els preocupa tant.

Jo acabaré aquesta primera intervenció, senyor Novella, reiterant-li una vegada més que la gestió del Govern no és deficient, no ho és; a vostè li pot agradar més o li pot agradar menys, però no és una gestió deficient. Nosaltres, aquest endeutament a què vostè una i una altra vegada fa referència com una situació escandalosa, li haig de dir una altra vegada que és un endeutament que s'ha utilitzat bàsicament, fonamentalment, per invertir en el país, per crear estoc de capital públic, que suposo que és una política que vostès han de defensar. S'ha utilitzat per a això. Si els darrers anys, senyor Novella, no ens haguéssim endeutat, la Generalitat de Catalunya hauria invertit un 46% menys del que s'ha invertit realment. Hauria invertit 617.000 milions de pessetes menys en sis anys, i això vol dir deixar de construir escoles, deixar de construir centres d'assistència primària, deixar de construir centres de serveis socials, deixar de construir carreteres, deixar d'invertir en el transport públic i deixar d'invertir en infraestructura viària. I jo suposo que vostè –li ho reitero una vegada més, perquè sempre li ho dic–, des de la seva filosofia política i de la seva ideologia, això, no ho pot defensar. I per tant, li demano que, quan es faci una aproximació, també als temes de l'endeutament, s'entengui on es destina aquest endeutament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Pot fer rèplica, per cinc minuts, el diputat senyor Novella. Té la paraula.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor conseller, cadascú fem el nostre treball, i lamento molt que li molesti tant el treball que té a fer l'oposició. No l'acusaré mai a vostè de destraler, perquè em sembla que és una desqualificació que ni li dóna la raó ni la hi treu; simplement és una desqualificació. Jo no he fet cap desqualificació del seu treball: he parlat dels seus resultats, i m'agradaria que, quan vostè em respongui, parli del que li dic, no de la qualificació o no que li mereixen els meus arguments.

Miri vostè, jo he intentat fer una anàlisi seriosa, i li he donat a vostè xifres, i li he donat a vostè tendències. I quan es diu que una anàlisi és destrallera, s'han de donar xifres i tendències. Si no, és una pura opinió sense

fonament objectiu, i això, des d'Aristòtil ençà, des d'Aristòtil ençà. Quan vostè em digui alguna cosa d'aquest tipus, m'ho demostra. Si no, jo no en faré cas ni li contestaré. No vull desqualificar-lo, i li agrairia que vostè no fes això amb nosaltres, que intentem fer anàlisis rigoroses i serioses, que vostè pot compartir o no, però que són rigoroses i serioses. He donat xifres i dades.

És cert o no que l'endeutament és aquest que li acabo de dir? És cert o no, de les xifres que li he donat, que Catalunya és la quarta en endeutament? És cert o no que als pressupostos consolidats de la Generalitat la càrrega d'inversions baixa i augmenta la càrrega financera fins arribar al 15%? Que a vostè li molesti, ho entenc. Algun dia algú altre se'n farà aquí i potser serà a l'inrevés, serà vostè qui farà aquest paper, però jo haig d'explicar als ciutadans el que aquí passa, i sí que té raó vostè en una cosa: fins ara els voten i els tenen confiança, però jo haig de treballar perquè els votin menys, els tinguin menys confiança, a partir de dades reals. Aquest és el meu treball, i l'intento fer dignament.

Aquí hi ha una situació –ja ho vaig dir l'altre dia–, vostès desqualifiquen dient: «Escolti'm, hi ha alarmisme.» Tot arreglat; l'oposició, com que és alarmista, no té raó. Escolti'm, seria massa fàcil això. No és un tema de creure'l a vostè o creure'm a mi, és un tema de dades, de tendències de què aquí hem parlat, i d'això m'agradaria que vostès en parlessin. Si fos tan fàcil, si fos tan fàcil, fins i tot, senyor conseller, li ho podria admetre. Escolti'm, si amb això solucionaven el problema... El problema és que no el solucionem. Vostè té un endeutament al 28%, amb una carrega financera al 16 i uns ingressos al 7. Ja em dirà vostè com s'ho fa! Ja em dirà vostè com s'ho fa! Això és pressionar les inversions? Segur. I les dades –ja li ho dic– de la inversió consolidada és que cau. Això pressiona perquè podran dedicar a mitjà termini menys a despesa social? També, també.

Li he reconegut, li he reconegut 33.000 milions en sanitat; nosaltres acostumem a reconèixer les coses. N'hi he reconegut 12.000 per l'IRPF. Escolti'm, el que no li puc reconèixer és el que no hi ha, és el que no hi ha; no li puc reconèixer que les inversions siguin més de l'11%.

I, miri, sobre el tema dels bancs, li diré una cosa –vostè sap economia, tanta o més que jo–: els bancs fan negoci i als anys setanta i vuitanta buscaven inversions i els bancs americans, fins i tot els número u, van haver de rectificar els seus balanços per inversions que no estaven ben fonamentades. És per la Generalitat que busquen aquestes inversions o és perquè creuen que la Generalitat canviarà el seu sistema de finançament i per aquí vindran recursos addicionals? No s'equivoqui, vostè, no s'equivoqui, vostè. Si Catalunya tingués plena sobirania política i tinguéssim aquestes dades, possiblement vostè no tindria tants bancs que el vindrien a buscar, i jo també he parlat amb els banquers –jo també he parlat amb els banquers, no hi parla només vostè–; és a dir, també tenim dades dels banquers. És a dir, senyors diputats, senyores diputades, estem aquí en una situació realment difícil des de fa dos anys, i no canvia de rumb, i no canvia de rumb.

5810

Escolti'm, el tema del cens emfitèutic és cert o no? El tema dels romanents que han crescut —és veritat, li reconec que aquest any ha baixat respecte a l'any anterior, sí senyor—, però han crescut com a tendència respecte a fa dos o tres anys? Doncs, també és veritat. El tema que fan vostès del contracte amb els contractistes per passar despesa més endavant és cert o no? També és veritat. Les factures al calaix de Sanitat són certes o no? Escolti'm, jo li estic parlant de fets.

Senyor conseller, el dia que vulguin parlar seriosament de fer un pla per redreçar això, que és el cal a aquest país, i de fer una negociació pluripartidista, en què ningú es posi la medalla que vostès han intentat posar-se durant molt temps amb aquests resultats, a nosaltres ens trobarà amb xifres i amb dades. I li agrairia molt que el que hem parlat quedi com un contrast entre experts i que no hi hagin desqualificacions entre nosaltres, que no tenen sentit i que no fan cap bé al Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Novella. Pot fer contrarèplica el conseller, també per cinc minuts. Té la paraula l'honorable senyor Mas.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor Novella, jo li prego que no s'enfadi, perquè vostè em dona la sensació que té la pell molt prima. Vostè ve aquí, puja a aquesta tribuna i diu: «Escolti'm, gestió deficient.» Home!, gestió deficient, doncs, no és un qualificatiu agradable, dic jo, vaja, no ho sé; a vostè potser li agrada que li ho diguin, però a nosaltres no. Diu: «Situació crítica de les finances de la Generalitat.» Home!, doncs, vostè està donant una imatge a través d'aquestes paraules que jo li he de dir que no es correspon a la realitat i que, a més a més —i això va per altres intervencions del seu Grup, no necessàriament de vostè, però d'altres membres del seu Grup, especialment d'un—, doncs, jo li he de dir que això dona i transmet una mala imatge de les finances de la Generalitat que, a més a més, no es correspon amb la realitat. Escolti'm, això tampoc ens agrada sentir-ho a nosaltres i, bé, i ens hem d'aguantar perquè cadascú fa —com vostè ha dit— la seva feina, i aleshores jo vinc aquí i li faig un qualificatiu suau —per entendre'ns— i li dic que, home, que no tot el que vostè està dient em sembla que s'ajusta a la realitat.

Per exemple —vostè vol concrecions, no?—, doncs molt bé, endeutament de 2,2 bilions de pessetes. No. Ara, és clar, si vostè només agafa les dades que li envia el Govern, i quan li agraden les dona per bones i quan no li agraden utilitza aleshores unes altres dades, escolti'm, doncs això no val: o totes són bones o totes són dolentes, però no unes sí i unes altres no, eh? Per tant, endeutament de 2,2 bilions, no.

Càrrega financera. Escolti'm, càrrega financera... La càrrega financera vostè sap perfectament que es compon de dos elements diferents: les amortitzacions dels crèdits, dels endeutaments, i les despeses financeres. Digui, senyor Novella, si les despeses financeres a l'any

97 van ser o no inferiors a les de l'any 96. Van ser inferiors, van ser inferiors, i la resta, que és el segon element, depèn de la política d'amortitzacions que faci el Govern i, per tant, és una política que un any pot ser més concentrada a amortitzar més i un altre menys, però la càrrega d'interessos aquesta va baixar, i vostè no ho ha dit, això, vostè no ho ha dit, però la càrrega d'interessos va baixar.

33.000 milions a la sanitat; doncs, no és veritat, senyor Novella. A més a més de 33.000 milions a la sanitat, a més a més, hi han els estalvis pactats i, per tant, això s'hi afegeix. O és que això no compta? Home, nosaltres hem de confiar que si un govern, en aquest cas el Govern espanyol, ens signa uns documents i uns convenis i ens diu que ell promourà aquests estalvis i que, si no hi han aquests estalvis per aquesta via, ens ho haurà de compensar per una altra, jo he de pensar que és un document fiable, jo ho penso, jo hi confio; per tant, no són 33, són 33 més els estalvis.

Vostè diu: «Els bancs fan negoci.» Sí, però, escolti'm, vostè coneix algun banc que no es guiï per un criteri de confiança i de credibilitat dels clients? Si me'n diu un que hagi anat bé, doncs, aleshores ja en parlarem, no? Però, escolti'm, les coses són així, les coses són així, no només fan negoci, fan negoci confiant en els seus clients, confiant en la credibilitat dels seus clients, no? Per tant, em dona la impressió que vostè deu parlar molt amb el sistema financer, però li fan molt poc cas, perquè a nosaltres ens segueixen perseguint perquè fem negoci amb ells perquè confien en nosaltres.

Cens emfitèutic. Escolti, és una discussió purament acadèmica: el que es tracta del cens emfitèutic és de canviar un patrimoni, que en aquest moment el tenim en immobles bàsicament ocupats per serveis administratius, canviar-lo per poder fer inversions en altres terrenys. No és igual que la Generalitat tingui immobles per fer serveis administratius o que construeixi escoles?, o és que les escoles no són patrimoni? Si el cens emfitèutic s'utilitza per reinvertir en altres coses que potser són més necessàries, no és una operació financera legítima?

Per tant, senyor Novella, em dona la impressió que puc dir el que he dit. És a dir, moltes de les coses que vostè diu o no s'ajusten a la realitat o estan exagerades, o bé formen part de criteris, doncs, i d'opinions diferents que en aquest cas, evidentment, és legítim, no? Jo, de tota manera, agafo el bon sentit positiu també de les seves paraules i de la seva intervenció, com sempre, i, per tant, jo accepto plenament, doncs, de parlar —ho torno a dir— amb la màxima objectivitat possible i amb la màxima serenitat possible d'un tema que a tots ens interessa, que lògicament tingui la millor conducció i la millor viabilitat de cara al futur.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió fins demà a les deu. Bona nit a tothom.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i deu minuts.